

CUPRINS

EDITORIAL

DINCOLO DE NAȚIONAL, DINCOLO DE ROMÂNIA 02

VIAȚA ȘCOLII

ADOLF HAIMOVICI 06
„AMINTIRI... ÎN SERTARELE SUFLETULUI” 08
LEEN TEEN ITALIA 12
LEEN TEEN IRLANDA 14
GEOGRAFIA - ÎNTRE PASIUNE ȘI PERFORMANȚĂ 16
DANS CU MATEMATICA 18
DIN EXPERIENȚELE UNOR OLIMPICI 20
PERFORMANȚA, SATISFAȚIA AUTODEPĂȘIRII 24

NE PRIVEȘTE

INTERVIU CU LUCIAN VASILIU 26
DESPRE POEZIA VIE CU RADU VANCU 28
UN MOMENT CU DAN DOBOȘ 30
DE LA LICEAN LA VIITOR MEDIC 32
ȘAHUL, TEREN AL DECIZIILOR ȘI LUPTELOR 34

ADOLESCENȚIA

SĂ NU TRĂIȚI DOCIL, LA MARGINEA UNUI GÂND! 38
CHINA, O LUME A CONTRASTELOR 40
CUM COMUNICĂ TRUPUL 42
UN ADOLESCENT PE MARE 45
LUMEA FĂRĂ IUBIRE... 46
GENERAȚIA FACEBOOK 47

RECENZIE. CRONICĂ

LA RĂSCRUCE DE VÂNTURI 48
VERSETELE SATANICE 50
MONA LISA SMILE 52
EVEREST 53
CARMEN 54
PĂLĂRIA FLORENTINĂ 56
VIZITA BĂTRÂNEI DOAMNE 57

CREAȚIE

DE CE SĂ ȘTIM? 58
DILEMA UNEI NOPTI FĂRĂ SFÂRȘIT 60
IUBIREA IMPOSSIBILĂ A LUI NARCIS 62
JOANNE 64
LUPTA DINTRE TU ȘI EU 68
PRAF DE STELE 70
UN ACT RUPT DINTR-O PIESĂ 71
TRĂIND PRINTRE VISE 72
UN NOU CRESTOMANCI 76
CUM SĂ DESCHIZI O UȘĂ 82
AXIS TEMPORIS 84
HĂRȚI 85
CONTEMPLARE 86
PLOAIA 86
MOMENT DE RESPIRO 87
PORTRET 88
MAI 89

DINCOLO DE NAȚIONAL, DINCOLO DE ROMÂNIA

Iulia Mădălina Ștreangă, absolventă a Colegiului Național, promoția 2015, în prezent studentă la Universitatea din Edinburgh

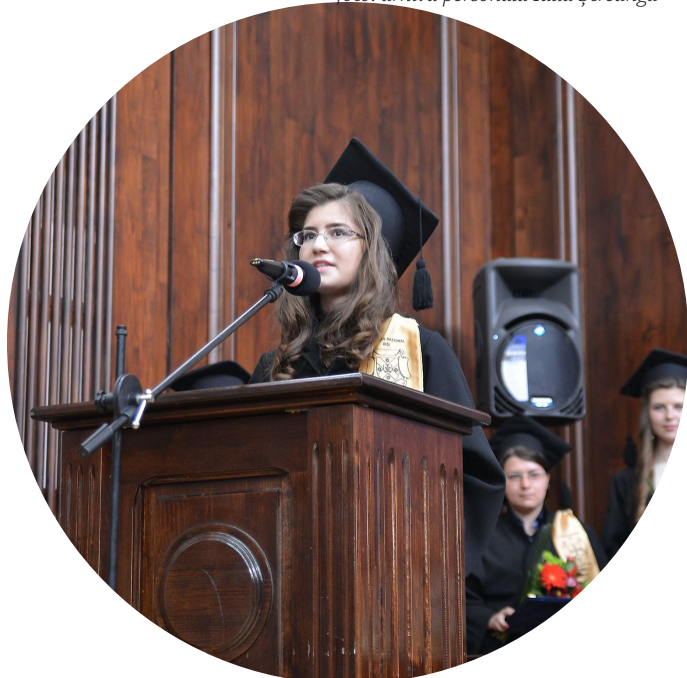
Sunt momente în care îmi place să mă gândesc la ceea ce trăiesc ca la un joc. Este sentimentul pe care îl am de fiecare dată când trebuie să iau decizii despre care cei din jur îmi spun că sunt deosebit de importante, sau când conștientizez schimbarea pe care au făcut-o ele. Într-un fel, este un mecanism prin care încerc să limitez, în ochii mei, responsabilitatea pe care o am. Pe de altă parte însă, este singurul mod prin care aș putea merge mai departe. Câteodată realitatea este copleșitoare și simt nevoia să mă raportez astfel la ea.

Schimbarea pe care o reprezintă începutul primului meu an de studenție face această perioadă diferită de tot ceea ce am trăit până acum, dintr-o multitudine de puncte de vedere. Ea nu înseamnă doar prezentul, ci mă face să recurg zilnic la ceea ce păstrez din trecut. Ar putea părea paradoxal, dacă recunosc faptul că am vrut să plec din țară nu doar fiindcă profilul pe care îl studiez nu există în România, nu doar fiindcă mi-am dorit să îmi petrec anii de licență la una dintre cele mai prestigioase universități, ci și fiindcă nu mă mai identificam cu acea față a României pe care o vedeam în autobuze ticsite și murdare, la colțuri de stradă și pe străzi de cartier în care e imposibil să cir-

culi după lăsarea întinerului. Mi-am dorit o altă civilizație. Dar dincolo de această Românie, am mai lăsat în urmă oameni dragi și locuri cu o semnificație deosebită pentru mine și la acestea recurg în repetate rânduri și, recunosc, le regret lipsa.

Nu voi ascunde față de niciun elev care vrea să studieze în străinătate ce înseamnă primele zile (primele săptămâni, de fapt) într-o altă țară. Senzația de singurătate, de completă dezrădăcinare, de plonjare într-un mediu halucinant prin varietatea de fizionomii, peisaje, stiluri afișate pe străzi marchează o ruptură decisivă între ce a fost până acum și ce va fi de acum înainte. Este un sentiment pe care nu îl pot corela cu nimic din ce am simțit până acum. E conștientizarea faptului că de acum înainte sunt complet pe cont propriu, la mii de kilometri distanță de familie, o independență pe care mi-am dorit-o, dar care este, într-o anumită măsură, dublată de frică. Niciun reper familiar în jurul meu, doar săptămâni cu multe evenimente și străzi pline de cele mai variate tipologii omenești – centrul orașului e un furnicar incredibil în orice zi a săptămânii. Este, în același timp, un sentiment general valabil. În mod clar, nu am fost singura care s-a simțit astfel, mi-au confirmat-o prea mulți studenți în anul întâi. E o senzație care se diminuează treptat. Șocul primelor zile

foto: arhivă personală Iulia Ștreangă

însă e inevitabil.

Încercând să condensez zile întregi în câteva paragrafe, nu pot să las decât o vagă impresie despre ce au însemnat primele săptămâni. Dar le-am trăit cu intensitate incredibilă. Au fost zile în care am mers kilometri întregi și am luat maxim două mese, zile în care mi-am rostit numele de zeci de ori și au trecut pe lângă mine zeci de alte nume. Totuși, atunci m-au izbit cu cea mai mare putere amintiri din ultimii ani, atunci mi-am dat seama că momente cărora nu le dădusem importanță când au trecut îmi deveniseră dragi prin legătura lor cu oameni și locuri cărora le duc dorul. Acum câteva săptămâni îmi venise în minte imaginea intrării principale în Național în timpul verii, la sfârșitul orelor, cu elevii ieșind din clădire și umbrele frunzelor pe pereți, mișcându-se în vânt. Niciodată până atunci nu m-au marcat în mod deosebit acele după-amiezi călduroase de sfârșit de an școlar. Acum o fac.

De abia acum îmi dau seama cât de frumoși au fost, pentru mine, anii petrecuți la Național. N-are nici un rost să-i diferențiez în ani de gimnaziu și ani de liceu. Au avut o continuitate firească și, deși sunt conștientă de faptul că era momentul să se schimbe ceva, îmi lipsește atmosfera pe care o asociez cu Naționalul.

Așa cum am spus și la sfârșitul clasei a XII-a, nu regret nimic din ce am făcut atât timp cât am fost elevă aici. Experiența olimpiadelor m-a definit ca omul care sunt acum mai mult decât orice altceva am făcut în cadrul școlii. Am avut șansa să lucrez

cu profesori deosebiți, cărora le voi fi mereu recunoscătoare pentru timpul investit în formarea mea și pentru încrederea pe care mi-au arătat-o. M-am acomodat cu un nivel de muncă ce mi-a făcut tranziția la facultate mai ușoară decât m-am așteptat. Cred totuși că olimpiadele sunt potrivite unui anumit tip de mentalitate. De multe ori, era atmosfera de la festivitatea de premiere care mă făcea să îmi dau seama că nu regretam nicio oră petrecută învățând. Mi-au rămas în minte coridoarele lungi de cămin, pe care în dimineața concursului se târau zeci de pași în papuci de casă, și ecoul lor mă trezea întotdeauna mai devreme decât alarma. E adevărat că, pe măsură ce au trecut anii, am reacționat tot mai prost la stres, și aceasta pentru că presiunea ultimilor ani nu se compară cu cea a primilor. În clasa a cincea nici măcar nu știam de olimpiadele naționale. Treptat, însă, așteptările au fost tot mai mari și presiunea pe care mi-am pus-o singură pe umeri a depășit-o cu mult pe cea pe care o resimțeam din partea colegilor.

Faptul că am experimentat mai multe discipline nu m-a ajutat, așa cum m-aș fi așteptat să se întâmple, în alegerea specializării pe care o studiez la facultate. Mi-am dorit să îmi ofer mai multe opțiuni, să abordez atât umanul, cât și științificul. Bineînțeles, nu a fost numai aceasta. În momentul în care am decis să trec definitiv de la olimpiadele de limba română la cele de științe, am luat în considerare o serie întreagă de factori și de experiențe pe care le avusesem până atunci. Olimpiadele ascund ceva mai mult decât muncă, stres și confirmarea valorii. Ele mai înseamnă greșeli mărunte, eșec și, câteodată, lipsa obiectivității. Sunt tot atâtea lecții de viață, care nu pot fi scrise în manuale, pe care le-am învățat câteodată cu zâmbete, altădată cu lacrimi. Au trecut și nu le regret.

Dar momentul în care a trebuit să decid ce voi studia mai departe m-a zdruncinat puternic, fiindcă mi-am dat seama cât de mare e nesiguranța pe care o am în legătură cu viitoarea carieră. Mi se va părea întotdeauna monstruos să trebuiască să știi, la 18 ani, ce vei face pentru tot restul vieții. Nu știu încă și probabil că va trece mult timp până să pot să-mi dau seama. Aici intervine însă și o diferență de mentalitate între mediul autohton românesc și cel european. În România, singurele facultăți despre care mi s-a vorbit ca asigurând un viitor sunt Medicina, Informatica, Automatică și Calculatoare, Dreptul. Combinațiile între specializări pe care le oferă universitățile europene sunt uimitoare. Flexibilitatea și diversitatea lor sunt motivul pentru

care studenți în primii ani își pot schimba degree-ul, iar cursurile opționale pot fi alese din orice școală a universității.

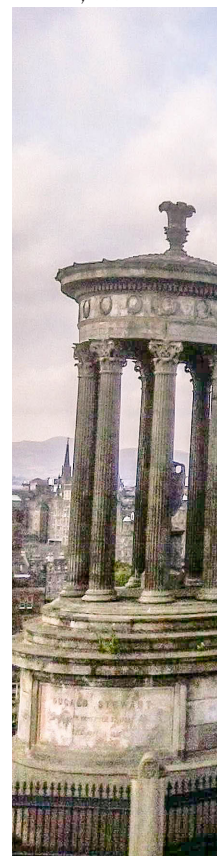
Programul meu, ca student, este mai lejer decât cel pe care îl aveam ca elev. Cele aproape treizeci de ore de curriculum au fost înlocuite de cincisprezece ore săptămânal, cu două ore în plus de tutorial din două în două săptămâni. Orele mele se împart în cursuri și laboratoare. În cadrul profilului Environmental Geosciences, studiez două cursuri obligatorii și un opțional. Deși sunt puține, sunt fragmentate, atât ca orar, cât și ca locații (universitatea având două campusuri principale în oraș și multe corpuri separate de clădiri), deci timpul liber este, practic, limitat.

Ceea ce îmi dă încredere în faptul că am luat decizia corectă de a studia acest degree este fascinația pe care o simt la orele de curs. Nu mi se mai „predă”, ci mi se deschide în față o enciclopedie și mi se spune o poveste. Mai aveam senzația aceasta doar la orele de fizică la care se prezentau proiecte. Sunt informații recente, deseori în timpul cursurilor ni se spune de cercetări făcute în domeniu de către membrii universității, descoperiri ale ultimilor ani, sau proiecte în derulare. Pentru mine personal, ele au și o componentă motivațională. Într-un mediu atât de vibrant și de dinamic, este imposibil să nu-ți dorești să fii parte din echipă, să reușești să te integrezi și apoi să faci, la rândul tău, o schimbare. Profesorii mei sunt paleobiologi de talie mondială, astrobi-

ologi care au lucrat cu NASA. Încet-încet, dispare sentimentul de completă înstrăinare de la început și îți ia locul un cumul de senzații care definește o etapă complet nouă. Sunt emoțiile pe care le simt la **Astrobiology**, când mi se vorbește de experimente cu forme ale vieții terestre în spațiu, sau la **Evolution of the Living Earth**, când mi se prezintă istoria și evoluția vieții pe planetă, ori, așa cum s-a întâmplat la unul dintre cursuri, mi se spune că pe teritoriul României au fost descoperite fosile de balaur bondoc, o specie de dinozaur înrudită cu Velociraptor (când se menționează că unii dintre cei din sală sunt din România și când profesorul pronunță numele românesc, autohton al speciei...).

De multe ori, cursurile oferă doar baza necesară pentru studiu individual. Profesorii trec deseori mult prea repede prin noțiuni și recomandă câte o carte după fiecare curs. Totul se fundamentează mult mai mult pe aprofundare ulterioară decât pe informații dobândite în timpul cursului propriu-zis, care e, de multe ori, o sinteză de capitol de manual. Și, deși trei cursuri pare puțin, dacă apelezi la toate sursele recomandate, timpul petrecut studiind se prelungește considerabil.

Ceea ce nu îmi place, la nivel organizatoric, este faptul că, la cursuri, amfiteatrele sunt pline, și relațiile cu ceilalți se rezumă la ceva foarte superficial. După întrebări de tipul De unde ești?,

Ce studiezi?, Unde stai?, conversația, de cele mai multe ori, se întrerupe, cursul începe, apoi se termină, iar la cursul următor, este aproape imposibil să te așezi lângă aceeași persoană. La tutoriale se lucrează în grupuri mai mici și există șansa de a cunoaște mai bine unii oameni, dar în cazul cursurilor precum cel de astrobiologie, ele au loc destul de rar. Este cel mai mare regret al meu de până acum. Îi cunosc pe cei din cămin, dar mi-ar plăcea să îi cunosc mai bine și pe cei de la cursuri.

Orașul este superb. Este construit pe o serie de dealuri, așa că străzile se întretaie pe mai multe nivele. Clădirile sunt majoritar din piatră, pitorești și cu o multitudine de arabescuri arhitectonice. Străzile sunt înguste și foarte aglomerate în centru. Personal, îmi plac enorm ferestrele imense ale camerelor. Clima fiind umedă tot timpul anului, orașul e verde, parcurile sunt foarte întinse. Parterul fiecărei clădiri e ocupat de câte un fast-food sau de câte o cafenea, de departe cele mai numeroase tipuri de magazine. E un oraș pe care îl descoperi plimbându-te, deși agitația permanentă induce oarecare nervozitate și grabă.

Am încheiat etapa școlarizării românești cu un gust amar. Pentru mine, bacalaureatul nu demonstrează nimic. Modul în care este concepută, la momentul actual, proba scrisă la limba română și mai ales scăderea constantă a nivelului de dificultate

a întregului examen sunt tot atâtea moduri de a face selecția celor buni nepermis de dificilă. Bacalaureatul românesc nu mai este menit să îi diferențieze pe cei care învață constant de ceilalți. Este una dintre marile dezamăgiri pe care mi le-a rezervat sistemul educațional național. Am pășit dincoace, în spațiul scoțian, cu așteptări foarte mari și cu speranța că o abordare diferită a anumitor aspecte mă va ajuta să rezonoz mai bine cu sistemul cu care fac cunoștință acum. Mai am multe lucruri de descoperit, în mine și în tot ce e în jurul meu.

Am convingerea că nimic din ceea ce trăim nu este întâmplător și merg mai departe cu speranța că frământărilor mele de acum li se va răspunde într-un viitor frumos, cel pentru care am muncit în acești ani. Celor care vor să facă pașii spre studiul în străinătate le pot spune doar să nu le fie frică de ceea ce simt. Sunt momentele în care ajungem să ne cunoaștem cel mai bine, fiindcă ne dăm seama cât de mult ascundem în noi. Fiindcă, așa cum atunci când stăteam la poarta școlii, într-o după-amiază călduroasă, la sfârșitul orelor, nu realizam ce nostalgice mi se vor părea acele clipe peste câțiva ani, nici acum nu îmi dau seama că, poate peste alți câțiva, o să îmi lipsească la fel de mult mirosul de ars din bucătăria comună a căminului, de fiecare dată când băieții foloseau cuptorul...

foto: arhivă personală Iulia Ștreangă

Viața școlii

PERSONALITĂȚI ALE TRECUTULUI...

ADOLF HAIMOVICI UN REPER AL MATEMATICII IEȘENE

Monica Maria Minea, clasa a XI-a D

Personalitate marcantă a vieții culturale românești, unul dintre cei mai mari matematicieni ieșeni, Adolf Haimovici este imaginea, prin excelență, a dascălului, dublat de un autentic organizator și conducător. El s-a născut la Iași (1 octombrie 1912) și a fost fratele mai mic al academicianului Mendel Haimovici.

A urmat cursurile primare la Școala „Gheorghe Asachi”, apoi studiile secundare la Liceul Național, pe care l-a absolvit în 1930. După absolvire s-a înscris la Facultatea de Științe din Iași, secția Matematică și Fizică-Matematică, pe care a absolvit-o în 1934. Rămâne acolo preparator până în anul 1938, când își susține o apreciată teză de doctorat, subiectul ei fiind geometria diferențială. Activează apoi ca profesor la diverse licee din Bacău și din Iași, până în 1945,

când își începe cariera universitară la Facultatea de Matematică a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași. Aici, în anul 1981, i-a fost acordat titlul de profesor emerit al Universității.

Activitatea științifică a lui Adolf Haimovici este concentrată pe trei direcții. Prima dintre ele se referă la geometria diferențială: spații riemanniene, euclidiene, conforme, grupuri de transformări, conexiuni afine, proiective și neliniare. Cea de-a doua direcție este legată de ecuațiile funcționale (diferențiale, cu derivate parțiale și integro-diferențiale). Ultima dintre acestea se referă la matematici aplicate: mecanică, bio-matematică, termodinamică, economie. Contribuțiile sale au fost citate și folosite de numeroși matematicieni români și străini. În plus, lucrările sale

de bio-matematică sunt primele de acest fel scrise de un matematician ieșean.

Sesizând rolul important pe care informatica îl juca în viitorul științei, profesorul A. Haimovici a încurajat cercetările în acest domeniu și a contribuit la formarea unei școli de informatică la Facultatea de Matematică din Iași și la înființarea Centrului de Calcul al Universității.

Cu toate acestea, prof. Adolf Haimovici nu a părăsit niciodată cercetările din domeniul geometriei, fiind un membru important al școlii de geometrie din Iași. El a sprijinit și îndrumat un mare număr de tineri cercetători în calitate de conducător de doctorat: peste 30 de teze de doctorat s-au finalizat sub îndrumarea sa. Ca director al Seminarului Matematic „Alexandru Myller”, a contribuit la creșterea fondului de carte și a prestigiului acestei instituții esențiale din Facultatea de Matematică. A condus mulți ani filiala din Iași a Societății de Științe Matematice din România.

Adolf Haimovici era unul dintre profesorii cei mai apropiați de studenți, iar cursurile predate erau la nivelul lor de înțelegere și aveau claritate. Deseori își întrerupea expunerea pentru a pune întrebări studenților sau pentru a indica punctele-cheie ale teoriei expuse sau ale unei demonstrații. A insistat în mod constant să fie introduse cursuri noi. Pentru studenți, dar și pentru viitorii specialiști, a publicat cursuri fundamentale.

La facultate era numit simplu Profesorul. Profesorul putea fi găsit în orice zi și era implicat în aproape toate activitățile facultății. El era disponibil să asculte și să ajute pe oricine, nu puțini primind sprijin din partea Profesorului până și în rezolvarea unor probleme strict personale.

Pe lângă importanța deosebită acordată studenților, Adolf Haimovici a investit mult timp și atenție și sprijinirii învățământului secundar. El a prezentat numeroase conferințe și a scris articole și cărți adresate profesorilor și elevilor. Ca o recunoaștere a acestei activități, un concurs național de matematică aplicată adresat elevilor îi poartă numele.

Adolf Haimovici rămâne în istorie ca un strălucit om de știință, un eminent dascăl și un model de compor-

foto: arhivă Colegiul Național Iași

tament, care, cu muncă și cu talent, cu dăruire și pasiune, a contribuit în mod plener la progresul științei și învățământului românesc.

A decedat la 1 ianuarie 1993, la Iași, în cinstea sa fiind înființat Concursul Național de Matematică Aplicată „Adolf Haimovici”.

...ȘI VALORI ALE PREZENTULUI

„AMINTIRI... ÎN SERTARELE SUFLETULUI”

Zenobia Niculiță este psiholog, lector universitar la Institutul Teologic Adventist București și producător al unui program de televiziune dedicat mamelor. Este autoarea primului studiu din România cu privire la comunitățile virtuale religioase, pe care l-a publicat într-o carte apărută la Editura Institutul European. În afară de lucrările științifice care fac parte din cerințele de lucru obișnuite ale unui profesor, în timpul liber scrie povestiri pentru copii și eseuri pe teme de psihologie pentru publicul larg. Domeniile sale de interes și competență includ psihologia pozitivă, psihologia muncii și organizațiilor, dezvoltarea creativității și psihologia educației. Este căsătorită și are doi fii, de zece, respectiv șase ani.

A obținut un doctorat în sociologie la Universitatea de Vest din Timișoara. A absolvit un master în psihologie organizațională și o licență în psihologie la Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași.

A fost eleva Colegiului Național în perioada 1991-1999.

Ce îți amintești despre Colegiul Național, colegi, profesori, experiențe deosebite?

Amintirile mele despre cei opt ani petrecuți la Colegiul Național sunt dintre acelea pe care le ții frumos împăturate în sertarele sufletului și le scoți la soare din când în când, doar ca să zâmbești la ele cu nostalgie. Desigur că, pe măsură ce au trecut anii, am avut tendința de a idealiza unele experiențe. Admiterea mea în această instituție a fost ca o promisiune pentru o tradiție de familie, în condițiile în care tatăl meu a fost și el elev al liceului acum mulți ani. Sunt, totuși, conștientă că n-a fost o poveste cu profesori și elevi. Au fost ani grei, în care m-am străduit să mă adaptez și nu mi-am găsit întotdeauna locul, dar în care am învățat enorm, de la profesori și colegi deopotrivă.

Îmi amintesc cu drag de vremurile în care scriam poezii pentru aceeași revistă în care va apărea acest interviu, de orele care păreau să aibă lungimi diferite în funcție de interesul meu pentru ceea ce se predă. Îmi amintesc de o serbare școlară, la care am interpretat scenete adaptate după Mircea Sântimbreanu, de orele interminabile din laboratoarele de fizică și chimie (unde am avut un accident când am făcut un experiment fără supraveghere și mi-am ars singură geaca de iarnă cu acid azotic), de situații anecdotice de tipul zilei în care am participat la o sesiune științifică pentru elevi și ne-am bucurat cel mai mult de bomboanele de ciocolată pe care ni le-a împărțit la final doamna profesoară.

Îmi amintesc cu și mai mult drag de oamenii care m-au învățat, decât de materiile pe care le predau. Am respectat toți profesorii pe care am avut șansa să îi întâlnesc la clasă și sunt convinsă că de la fiecare am învățat câte ceva important, chiar dacă unele lecții au fost mai frumoase și mai ușor de acceptat

decât altele. Cred că unii dintre ei mi-au dăruit lecții de viață fără să știe, sau fără să-și propună în mod special. Le sunt recunoscătoare tuturor deopotrivă. Dar, dacă e să-mi răscolesc amintirile dragi, nu pot să nu-l menționez pe domnul profesor Gheorghe Eftimie, care m-a „îmbolnăvit” de geometrie și care, descoperindu-mă pe holul școlii tare necăjită, fiindcă nu mai reușeam să mă descurc cu analiza matematică, și-a petrecut în următoarele câteva luni câte două ore pe săptămână doar ca să ne explice mie și încă unei colege, în ritmul nostru, ceea ce nu reușiserăm să aprofundăm. Orele acelea în plus, dăruite de un om care deja petrecea câte 6-8 ore pe zi predând, fără să ne ceară nimic în schimb, când se lupta, după cum aveam să aflăm mai târziu, cu o boală care i-a fost fatală, reprezintă și astăzi pentru mine una dintre cele mai de preț lecții pe care le-am primit. În rândul profesorilor care și-au lăsat amprenta asupra devenirii mele se înscrie și doamna profesoară Lucia Afloroaei, care mi-a îndrumat primele eforturi de a mă pregăti de admitere la Facultatea de Psihologie, doamna profesoară Ana Preotu, care mi-a fost model de structură a unei lecții și claritate a prezentării, doamna directoare Cristina Vâlcu, la care am admirat energia și stilul cu care ne-a purtat prin labirinturile matematicii... Lista celor care mi-au influențat formarea și deciziile în timpul celor opt ani petrecuți la Colegiul Național este lungă și, deși nu-i voi aminti pe toți acum, le mulțumesc tuturor în gând ori de câte ori am ocazia să folosesc vreo informație sau vreo abilitate pe care mi-am format-o alături de ei sau ori de câte ori îmi găsesc vreo clipă de răgaz, cât să-mi spun mie însămi propria mea poveste.

În ceea ce privește activitatea mea în anii de atunci, cel mai mult îmi amintesc de perioadele în care învățam cu disperare pentru teze și examene de admitere, de bacalaureat etc. N-am făcut parte din cele mai interesante grupuri în timpul liceului și n-am avut o viață socială prea bogată în perioada aceea. Așa că poveștile mele în privința aceasta ar fi cu mult mai puțin interesante decât cele ale altor colegi de clasă și de promoție. Și totuși, ori de câte ori mă întorc spre casă și trec prin fața clădirii în care mi-am petrecut 6-7 ore pe zi timp de atâția ani, aproape că mă aștept s-o văd pe fata care eram acum mulți ani, furișându-se pe ușa profesorilor ca să nu întârzie la prima oră.

Cum consideri că a contribuit perioada liceului la orientarea și formarea ta profesională?

Cred că perioada liceului a fost esențială ca formare inițială. Mi-a oferit mediul organizat de învățare de care aveam

foto: arhivă personală Zenobia Niculiță

atâta nevoie în acea perioadă din viața mea. Am învățat să învăț, am citit (beletristică) mai mult decât în orice altă perioadă. Biblioteca liceului mi-a fost cel mai drag loc o bună perioadă de vreme. Am avut ocazia să întâlnesc oameni care au avut rolul de mentori și colegi care m-au ajutat să înțeleg câte ceva despre ceea ce aș putea face și care m-au lăsat uneori cu întrebări și nesiguranțe la fel de mari ca ale lor. Cred că tot ceea ce am învățat în acei ani mi-a folosit într-un fel sau altul, fie ca informație, fie ca abilitate, fie ca simplu exercițiu intelectual. Niciodată nu mi-am spus că ceva din ceea ce am învățat atunci a fost inutil. Sunt suma tuturor experiențelor de viață pe care le-am avut și, din acea perioadă, nimic n-a fost irosit. De aceea poate sunt atât de dezamăgită atunci când aud elevi și studenți care spun: „La ce-mi va folosi asta? Învăț degeaba. Mai bine fac altceva.”

Detaliază experiența ta profesională până în prezent.

Imediat după absolvirea facultății, am fost angajată într-o agenție guvernamentală cu un titlu lung: Agenția Națională pentru Sprijinirea Inițiativelor Tinerilor. În paralel, eram masterandă la Universitatea „Al. I. Cuza”. În afară de un proiect de cercetare, care a stat la baza disertației mele, aproape că nu-mi amintesc ce am lucrat în acea perioadă. Am învățat câte ceva despre felul în care funcționează burocrăția românească. O lecție folositoare despre „cum să nu...”.

Apoi am avut o perioadă de pauză profesională, în care am învățat să fiu mamă. O consider la fel de provocatoare și de plină de ocazii de învățare ca toate perioadele în care am lucrat cu normă întreagă.

În prezent, lucrez în învățământul superior ca lector universitar și coordonator al unui program de studii (Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar). Anul acesta împlinesc nouă ani de când lucrez în domeniu și pot spune că încă îmi place să merg la școală în toate formele ei și mă simt la fel de încântată de ambele părți ale catedrei. Activitatea de cercetare îmi este la fel de dragă precum cea de predare și sunt de-a dreptul încântată atunci când le pot îmbina în situațiile în care coordonez proiectele de cercetare ale studenților. Mă împac mai puțin cu sarcinile administrative care îmi revin și trebuie să recunosc deschis că simt impulsul de a uita să mă prezint la ședințe, așa cum nu l-am simțit niciodată pe cel de a chiuli de la ore în vremea în care eram elevă.

În paralel, lucrez în colaborare cu un post mic de televiziune, unde realizez o emisiune dedicată mamelor, în care abor-

dez teme referitoare la psihologia copilului, educație, dinamica familiei și, evident, psihologia mamei. E o experiență foarte provocatoare și un excelent exercițiu de discurs public.

Cum decurge o zi obișnuită la serviciu și ce faci în timpul liber? (familie, prieteni, alte activități...)

Zilele mele sunt destul de diferite între ele și acesta este unul dintre lucrurile pe care le apreciez cel mai mult la situația mea profesională actuală. În unele zile am cursuri de dimineață și alte activități administrative după-amiaza. În alte zile lucrez la proiectele mele de cercetare până târziu. Multe zile sunt liniștite, puse deoparte pentru documentare și scris. Unele zile sunt rezervate exclusiv filmărilor pentru emisiunea dedicată mamelor pe care o realizez. Două sau trei zile pe lună susțin seminare sau prezentări publice pe teme de psihologie și educație. Și, desigur, multe zile sunt un amestec din toate cele de mai sus. Majoritatea timpului liber îl petrec cu familia și, ocazional, îmi ofer câte un dar sub forma unei întâlniri cu o prietenă dragă. Sunt dependentă de conversație și nu pot renunța până nu știu finalul poveștii. Așa că mi se întâmplă să mă găsesc stând de vorbă cu cei dragi târziu după miezul nopții. În zilele foarte aglomerate, după ce toată familia a adormit, mai lucrez două-trei ore la proiecte, articole sau cărți care necesită concentrare și care mă amenință cu termene-limită iminente. În orele acelea târzii, mi se pare că tot universul e în ordine, că oamenii și lucrurile și munca mea, toate sunt așa cum ar trebui să fie.

foto: arhivă personală Zenobia Niculită

Ce planuri, proiecte ai în vedere pentru următoarea perioadă?

La mijlocul anului voi termina două proiecte mari de cercetare, unul în care am lucrat ca cercetător postdoctorand la Institutul Național de Economie, și unul european, în care am avut rol de expert. Mi-am propus o schimbare de ritm pentru anul următor, așa că probabil mă voi ocupa mai mult de documentare, de scris și de o nouă emisiune televizată.

Cum îi sfătuiești pe liceeni să își aleagă studiile și cariera în țară sau în afară?

Nu cred că există rețete gata de aplicat pentru o categorie de persoane sau de situații, așa că nu-mi permit să dau sfaturi. Perioada adolescenței este una de intensă autocunoaștere, inclusiv în domenii care vor influența mai târziu traseul profesional. Pentru unii dintre liceeni, traseul e deja inițiat, mai ales dacă e vorba de domenii care presupun exercițiu intens de timpuriu (de exemplu, cel muzical sau sportiv). Alte domenii se conturează mai târziu, după ce acumularea de cunoștințe din diverse domenii permite sinteze și formarea unei viziuni creatoare. Pentru mine, decizia de a studia psihologia a venit după mulți ani în care eram convinsă că voi deveni medic. A fost o criză de identitate și un moment de redefinire personală. Mai târziu am început să înțeleg cum aș putea potrivi toate elementele pe care mizasem până atunci într-o configurație nouă. De exemplu, faptul că am urmat un profil real în timpul liceului (mate-fizică) mi-a

fost extrem de benefic în domeniul cercetării cantitative, pentru analizele statistice pe care am nevoie să le realizez frecvent.

A-ți găsi ceea ce Ken Robinson numește „elementul”, adică acel domeniu în care curiozitatea naturală, configurația proprie de aptitudini și oportunitățile de învățare se întâlnesc este o aventură unică. E un proces continuu de explorare a propriei persoane și a lumii înconjurătoare, încercând să construiești mereu pe ceea ce ai învățat până în momentul prezent și să integrezi bucățile pe care le cunoști deja într-un mozaic. În perioada liceului și uneori chiar și mult timp după aceea, tinerii cred că viața lor profesională, ca și cea emoțională, ar trebui să fie ca un puzzle în care toate piesele se potrivesc perfect. Dacă nu se întâmplă așa, sunt dezamăgiți, aruncă încercările de până atunci ca pe niște piese din altă cutie, care au nimerit din greșeală în puzzle-ul lor. Cred că una dintre cele mai mari revelații apare în urma unui eșec sau atunci când întâlnești o barieră în propria devenire și realizezi că trebuie să-ți reconstruiești toată viziunea asupra propriei vieți ca pe un mozaic din cioburile de sticlă sparte. Și, pe măsură ce faci aceasta, descoperi cât de originală și de complexă a devenit existența ta.

În ceea ce privește alegerea unei cariere în țară sau în afara țării, iarăși nu-mi permit generalizări. Cred că expunerea la cât mai multe modele și sisteme educative este benefică. Orice oportunitate de învățare este binevenită și poate fi integrată frumos în devenirea unui tânăr. Dar există și suficienți tineri care s-au adaptat și au reușit să învețe și să creeze la un nivel relevant fără să-și părăsească locurile natale. Nu cred că a studia sau a lucra în afara țării ar trebui să fie un obiectiv în sine. Mai degrabă cred că explorarea resurselor, ocaziilor de a crește și a învăța nu ar trebui să țină cont de granițele geografice.

Un mesaj pentru elevii Naționalului și câteva gânduri pentru profesori...

Pentru elevi nu pot decât să sper că-și savurează pe deplin experiența într-un loc care îi va schimba iremediabil și la care se vor întoarce cu nostalgie peste ani. Sper că vor face în așa fel încât anii aceștia să le fie dragi și să se bucure de șansa de a studia la Colegiul Național.

Iar profesorilor nu pot decât să le transmit prețuirea mea pentru ceea ce fac, mai ales atunci când depășesc nivelul competențelor solicitate de meseria lor și transformă misiunea lor profesională într-o chemare de o viață întreagă.

A consemnat Cristina Teșu, clasa a XI-a D

PROIECTUL EUROPEAN ERASMUS+ LEEN TEEN ITALIA

Oana Nourescu, clasa a X-a A

În cadrul proiectului LEEN TEEN, în care este implicat Colegiul Național, a avut loc în a doua săptămână a lunii aprilie și cea de-a doua mobilitate, și anume, cea din Italia. Experiența a fost una constructivă, atât în plan personal, cât și profesional pentru elevii implicați în această deplasare, întrucât activitățile s-au desfășurat într-un mediu prietenos, deschis evoluției și ideilor.

După o călătorie îndelungată către un mic orășel plin de istorie al Siciliei, Erice, am fost primiți cu multă căldură și conduși către hotel, urmând să ne odihnim și să ne adunăm puterile pentru activitățile zilei următoare.

Prima zi din programul nostru a fost dedicată intercunoașterii prin jocuri, care aveau scopul de a destinde atmosfera și a ne ajuta să ne acomodăm cu noii colegi de proiect, urmând apoi să ne împărțim în opt grupuri internaționale. Sub această organizare urma să lucrăm în cadrul activităților cu tematică antreprenorială, menite să dezvolte spiritul de întreprinzător. Înainte, însă, de a trece la acestea, echipele naționale au fost rugate să își susțină prezentarea despre evenimentul de iarnă cu tematică artistică. Proiectul României a inclus concertul „Folk în curtea școlii”, eveniment care s-a bucurat de mult succes la nivel local,

reunind elevi (și foști elevi) din numeroase școli, dar având aceleași pasiune: muzica. După ce au avut loc și prezentările, ni s-au expus criteriile după care un eveniment este considerat reușit și ni s-a explicat cum trebuie abordat un plan pentru organizarea unui eveniment. Am luat apoi masa în cantina școlii, fiind serviți cu mâncăruri locale, urmând să plecăm într-o excursie către centrul medieval și Castelul lui Venus din Erice. Spre sfârșitul zilei, am fost invitați să participăm la o petrecere de bun-venit. A doua zi ne-a prins cu forțe proaspete, procesul nostru de învățare continuând cu o prezentare despre cum să organizăm un eveniment caritabil, pas cu pas, și cu explicația din spatele flash mob-ului organizat de echipa italiană. Apoi am avut un workshop unde am lucrat în echipe internaționale, pe tema organizării unei nunți, urmând o listă cu aspecte ce trebuie luate în considerare, astfel încât să ne însușim etapele care trebuie parcurse pentru a ajunge la rezultatul dorit. Ziua a fost una foarte dinamică, toți elevii participanți în proiectul LEEN TEEN implicându-se în activitățile propuse și astfel realizându-se un schimb amplu de idei, care erau marcate atât de perspective personale, cât și de perspective culturale diferite, ceea ce a fost un lucru în plus, descoperit simultan cu abilitățile profesionale. Ziua s-a finalizat

foto: arhivă proiect Leen Teen

cu o altă excursie culturală, de această dată, în centrul istoric al orașului Trapani, unde am mai putut admira stilurile arhitecturale deosebite ale sudului Italiei.

A sosit și cea de-a treia zi, în care am simulat o întâlnire dedicată organizării unui eveniment caritabil pentru Ziua Copilului în grupuri internaționale, înainte de a trece mai departe la următoarea activitate, care a implicat prezentarea unui plan de eveniment. De asemenea, după ce am luat prânzul, am fost conduși într-un tur al unor școli locale, experiență complet diferită față de restul prezentărilor, întrucât totul s-a petrecut în timpul cursurilor pe care instituțiile respective le desfășurau. Acest fapt a condus la formarea unei noi perspective asupra învățământului și a pregătirii profesionale, diferențele fiind datorate structurării diferite a materiei de curs, comparativ cu învățământul românesc. În după-amiaza acelei zile, experienței noastre i s-a adăugat o excursie la siturile arheologice din Segesta, care cuprindeau un templu și un amfiteatru, construcții impunătoare, care s-au păstrat neafectate într-o proporție foarte mare de-a lungul anilor, indicându-ne o calitate superioară a proiectării acestor monumente.

Aventura noastră în Sicilia se apropia de final, iar noi am lucrat

în grupuri internaționale pentru un proiect cu temă culturală, în care trebuia să ne expunem perspectiva legată de experiența în care ne-am implicat, apelând la materiale digitale. Am lucrat, de asemenea, și în grupuri naționale pentru a simula un eveniment caritabil în țara noastră, desfășurat după întoarcerea în România, iar din perspectiva participanților, aceea a fost cea mai obositoare, dar productivă zi. Am celebrat acest fapt printr-o mică excursie la Palermo, permisă de timpul liber strecurat de organizatorii noștri în program, având astfel prilejul să admirăm arhitectura neo-romanică și să simțim puțin stilul sicilian de viață. După o sesiune scurtă de cumpărături, ne-am întors în Trapani pentru a lua cina și a ne pregăti de finalul mobilității.

Ultima zi a venit cu un program mai aerisit: am participat la un workshop menit să ne dezvolte abilitățile de lider, în timp ce discutăm trăsături și metode de coordonare ale unei echipe. După terminarea acelei activități, am continuat prin finalizarea proiectului cultural, urmând să îl prezentăm public. Am luat prânzul în școală, am avut câteva ore pentru activități la alegerea noastră, apoi am mers la petrecerea de rămas bun, organizată într-un spirit italian, unde artiști muzicali locali ne-au încântat cu un spectacol live. La final, ni s-au înmănat certificatele de participare.

Din punctul meu de vedere, acest proiect a fost o oportunitate imensă pentru noi, în calitate de elevi, pentru a descoperi noi culturi prin schimbul unor idei și al unor perspective care au venit de la persoane încădrabile aceluiași categorii sociale ca și noi, dar dezvoltându-se, pe de altă parte, într-un cu totul alt mediu. Experiența a fost una care a reușit să ne provoace spiritul antreprenorial, atenția, meticulozitatea, ne-a permis să ne dezvoltăm abilitățile sociale și profesionale într-o comunitate. Totodată, trebuie menționat faptul că am fost lăsați să ne exprimăm propriile idei, raportate la constrângeri care pot apărea la fel de ușor și des în viața cotidiană.

Orice implicare într-un astfel de proiect înseamnă amintiri și anumite deprinderi, care, de multe ori, pot folosi nu numai în calitate de experiență educațională pur teoretică. Toate dificultățile întâmpinate, toate discuțiile, toate prezentările, toate legăturile create între noi, toate zâmbetele și îmbrățișările de la finalul mobilității au contribuit măcar într-o anumită măsură la conturarea unui viitor „eu”, mai matur și mai capabil de a se descurca în viață.

FĂILTE AN EORAIP (SALUT, EUROPA)! ERASMUS+ ÎN IRLANDA DE NORD

Catinca Buciuileac, clasa a XII-a B

Proiectul LEEN TEEN, parteneriatul internațional desfășurat sub egida Erasmus+ cu scopul de a dezvolta competențele antreprenoriale și lingvistice ale tinerilor, a ajuns la cea de-a treia mobilitate, cea din Irlanda, desfășurată în perioada 11-17 octombrie 2015. Aceasta a urmărit, în principal, instruirea elevilor participanți din România, Irlanda, Polonia, Portugalia și Italia în arta marketingului și promovării eficiente de produs. Dincolo de terminologia impersonală și rigidă, această mobilitate a fost o experiență de cunoaștere din toate punctele de vedere. A fost o lecție despre locuri, oameni și timp, din care am rămas cu amintiri și cunoștințe prețioase.

Să începem cu oamenii, mai exact cu echipa noastră, formată din elevii **Andrei Pașa, Mălina Strugaru, Andrei Răducea, Cătălin Crăciun, Ingrid Ceucă, Mădălina Bejan, Catinca Buciuileac** și **Marian Crețu**, însoțiți de doamnele profesoare **Antoaneta Luchian** și **Elena Bărbieru**. O formație echilibrată și eficientă, care, în ciuda elementelor neprevăzute și a drumurilor oboșitoare, a reușit să colaboreze cu succes și să se bucure de fiecare moment. După un traseu lung și încărcat, i-am întâlnit pe ceilalți participanți în Dublin și Cookstown. Reticența inițială a dispărut rapid, fiecare trecând peste diferențe și relaționând armonios atât în cadrul sarcinilor ulterioare, ce implicau echipe multinaționale, cât și în timpul vizitelor în regiuni uluitoare ale nordului Irlandei. Gazdele din insula de smarald ne-au întâmpinat călduros, oferindu-ne cele mai bune condiții și o atitudine deschisă. Elevii de la St Patrick's Academy, în special, ne-au devenit ghizi și prieteni foarte buni și am avut multe de învățat

unii de la alții.

Lucrul a început încă din prima zi, fiecare țară prezentând rezultatele activităților de caritate organizate după întoarcerea din mobilitatea din Italia - în cazul nostru, evenimentele Arcade Challenge și Escape Room din iunie 2015. Am asistat apoi la o prezentare referitoare la realizarea unui produs, cuprinzând fiecare detaliu relevant: de la cercetările preliminare la elementele vitale de marketing, precum brandingul și stabilirea prețului perfect. Imediat am avut ocazia de a testa noile cunoștințe prin realizarea unui plan de promovare a unui produs local, un exercițiu util pentru activitățile ulterioare. Nu în ultimul rând, s-au stabilit cele opt echipe internaționale pentru Eurogame, partea culturală a proiectului, în care fiecare grupă trebuia să realizeze o prezentare cât mai cuprinzătoare și creativă pe tema Places - locuri. Fantezia și buna înțelegere a tuturor membrilor echipelor s-a concretizat în proiecte finale diverse și de succes, dar în mod sigur nu ar fi fost la fel în absența „materiei prime”: locațiile uimitoare pe care le-am vizitat, a căror frumusețe a fost amplificată de buna companie și de vremea surprinzător de plăcută de pe tot parcursul mobilității.

Am început prin a explora școala irlandeză, locul ce ne-a devenit, pentru o săptămână, sediu central de lucru; o instituție modernă, unde am avut și ocazia de a lua parte, ca vizitatori, la ore. Ne-a impresionat în mod deosebit natura practică a cursurilor, existând, de pildă, o materie specială axată pe aptitudinile gospodărești și planificare a resurselor. Tot aici am asistat la punerea în scenă de către elevi a musicalului „Mizerabili”, o producție surprinzătoare și bine pusă la punct.

Am făcut, de asemenea, turul orașelului Dungannon și al îm-

foto: arhivă proiect Leen Teen

foto: arhivă proiect Leen Teen

nordică Antrim, unde peisajele îți tăiau, pur și simplu, respirația. Urmăriți, ca în fiecare zi, de un cameraman care realiza un reportaj despre experiență, am trecut pe podul de sfiori Carrick-a-Rede (o încercare interesantă mai ales pentru cei cu frică de înălțimi), am văzut castelul Dunluce și, mai ales, celebrul Giant's Causeway. Acest complex impresionant de coloane și formațiuni bazaltice s-a format, conform legendelor, datorită uriașului Finn McCool, ce dorea să treacă marea până în Scoția. Într-adevăr, e un spațiu de poveste, ce ar trebui vizitat măcar o dată în viață.

Am constatat că este incredibil cum zile atât de pline se pot scurge atât de repede, iar după cina festivă și prezentarea diplomelor, singurul regret al fiecăruia a fost că mobilitatea n-a fost mai lungă. Personal, pot spune că a fost una dintre cele mai reușite experiențe la care am luat parte până acum. Tristețea părăsirii acelor locuri și a acelor oameni minunați nu a putut dura mult, deoarece a trebuit cât mai repede să începem lucrul la produsul ce va fi prezentat în mobilitatea din Polonia.

În momentul de față, acest proces este încă în desfășurare, urmând curând etapa de cercetare a pieței - elevii Colegiului Național. Sunt sigură că rezultatul eforturilor echipei Erasmus+ va fi unul deosebit și cred că toți cei implicați așteaptă cu nerăbdare, ca și mine, venirea elevilor din școlile partenere în Iași, în primăvara anului 2016.

prejurimilor sale; am întâlnit-o chiar și pe doamna primar, ce ne-a dat sfaturi prețioase în legătură cu ce înseamnă a fi antreprenor. În orașul Portrush am avut ocazia să petrecem mai mult timp cu noii noștri prieteni, iar în Belfast am vizitat muzeul Titanic, ce prezenta totul, de la situația industrială a Irlandei în secolul al XIX-lea, până la mărturiile supraviețuitorilor nefericitului voiaj. Am luat parte și la un tur ce a dezvăluit istoria tulburată a capitalei regiunii.

Probabil cea mai impresionantă vizită a fost cea de pe coasta

GEOGRAFIA - ÎNTRE PASIUNE ȘI PERFORMANȚĂ

Aura Elena Amironesei este absolventă a Colegiului Național Iași, promoția 2015. Pasionată de geografie, ea a participat la numeroase concursuri și olimpiade naționale și internaționale, obținând medalia de bronz la Olimpiada Internațională de Geografie din Rusia, în 2015. În prezent este studentă la Facultatea de Drept și la Facultatea de Geografie în cadrul UAIC Iași.

Geografia este o știință foarte interesantă, ce merită descoperită. Pe tine ce te-a determinat să-ți găsești pasiunea în acest domeniu ?

Am început să descopăr geografia de mică, prin călătorii. Eram fascinată de peisajele din jurul meu și îmi era foarte greu să îmi explic diversitatea lor. Nu înțelegeam cum s-au format munții, de ce sunt acolo, culorile lor (mă refer aici la benzile petrografice ce se zăresc în cazul lipsei vegetației), de ce câmpiile sunt atât de netede fără niciun deal, cum de orașele sunt atât de variate. Am călătorit mult de la o vârstă foarte fragedă și, cum tot ce este în jurul nostru este geografie (fizică, umană, economică, etc.), a fost imposibil să nu mă atragă în sfera ei atât de vastă. Bineînțeles, întrebările mele cu privire la spațiul înconjurător au fost completate de încurajarea și îndrumarea profesorului meu de geografie, domnul Dorin Fiscutean, cel care mi-a ghidat de la început pașii spre performanță.

Care a fost cel mai dificil moment pentru tine, de-a lungul

Aura Amironesei - a treia din stânga

ul pregătirii pentru olimpiadă? Ai simțit că trebuie să faci unele sacrificii/eforturi?

Cel mai dificil moment a fost începutul, fiindcă nu cred că vorbesc doar în numele meu când afirm că la început e greu mereu. Nu am ajuns inițial acolo unde mi-am dorit, a fost greu să-mi formez aptitudinile necesare și să acumulez toate cunoștințele, deoarece, așa cum am menționat anterior, geografia e unul dintre cele mai vaste domenii științifice și niciodată, dar absolut niciodată, nu poți să știi totul. Acesta a constituit cel de-al doilea moment dificil, cel în care am realizat că, orice aș face, nu voi putea să știu vreodată totul. Cu cât am învățat mai mult, cu atât am știut mai puține și acest lucru m-a speriat. Mereu descopeream lucruri noi pe care nu le știam, chiar și cu o zi înaintea de I GEO am învățat ceva nou. E dificil să știi că urmează o competiție de un asemenea nivel și că nu ai o materie fixă de învățat și că a doua zi în subiecte se poate regăsi orice, de la cutremure și uragane

și schimbări climatice, până la conflicte politice sau sociale. Mi-a luat aproximativ patru ani să ajung la IGEO, fiindcă am început cu olimpiada în clasa a VIII-a și calificarea a fost în clasa a XI-a. În clasele a XI-a și a XII-a am sacrificat un element destul de prețios, și anume somnul. Probabil majoritatea persoanelor cunosc triungiul « study- social life- sleep » și teoria conform căreia nu poți avea decât două. Ei bine, eu am ajuns la un moment dat să dorm între 3-5 ore pe noapte și, bineînțeles, la un număr de minim două cafele tari pe zi. Rezultatul final au fost niște ochi foarte încercănați tot timpul.

Ai participat de două ori la IGEO (în 2014 și 2015). Cum ți s-a părut această experiență?

Chiar dacă am participat de două ori la IGEO, simt că cel mai bun răspuns este faptul că experiența IGEO e unică. E ceva de nedescris sentimentul de a ajunge la un asemenea nivel și de a te vedea înconjurat de elevi din toată lumea. Când ești acolo e ceva firesc să saluți dis-de-dimineață fetele din Indonesia, să iei micul dejun cu fetele din Australia, să ai în camera de alături băieții din Kazahstan și să faci schimb de suveniruri cu participanții din Filipine, Japonia sau Taiwan. E uluitor sentimentul pe care îl ai când te uiți în jur și vezi o asemenea diversitate culturală, când faci schimb de experiență cu elevi de vârsta ta din celălalt colț al lumii. Pe lângă aceasta latură socială, este, bineînțeles, și olimpiada în sine, o olimpiadă total diferită de cea autohtonă, care încurajează dezvoltarea aptitudinilor geografice și valorifică la maximum cunoștințele acumulate. Tipul probelor și materia olimpiadei au fost cele care m-au atras cel mai mult.

Împărtășește-ne câteva amintiri memorabile de la IGEO 2015...

Sincer, e greu de ales momente, deoarece totul a fost memorabil. Ceea ce mi s-a întipărit adânc atât în memorie, cât și în suflet a fost finalul neoficial al olimpiadei din Rusia (spun neoficial, fiindcă cel oficial a fost premiarea de la Universitatea Lomonosov din Moscova). Seara, la ora 22:00, am fost chemați toți pe terenul de fotbal, fără a ști ce ne așteaptă. Acolo, voluntarii (studenți la geografie din Rusia) țineau în mâini mănunchiuri de baloane cu heliu de culori diferite (fiecare balon avea un becuț înăuntrul său). Ne-au fost date baloane și ne-am așezat toți pe scaunele din tribune. Era foarte întuneric afară și doar câteva stele rătăcite se zăreau pe cer. Un voluntar a ținut un

discurs în care a mărturisit cât de bine s-a simțit în acea săptămână și ne-a urat tuturor succes pe mai departe.

A fost o ultimă strigare a tuturor țărilor participante pentru a se face prezența finală. Când am realizat că în acea noapte se termină totul, ne-au dat lacrimile. În cele din urmă, voluntarul ne-a spus că în Rusia există o tradiție conform căreia trebuie să ne punem fiecare o dorință și să lăsăm balonul să zboare cu dorința noastră spre cer pentru a se îndeplini. A zis că va număra până la 10, timp în care să ne punem fiecare dorința, și la 10 să dăm toți drumul la baloane. Ne-am pus dorințele și, când a ajuns cu numărătoarea la 10, toți ne-am desfăcut degetele și baloanele luminoase și-au luat zborul spre cer. A fost magic și am izbucnit toți în plâns, în timp ce deasupra cerul era prin de lumina și culoarea dorințelor noastre.

Acum ești studentă atât la Facultatea de Drept, cât și la Facultatea de Geografie, ambele în cadrul UAIC Iași. Ce ți-ar plăcea să faci mai departe ?

Mai departe, aș dori ca, la finalul studiilor, să intru la INM și să urmez o carieră în procuratură, de preferat pe domeniul criminalistică. În domeniul geografiei, aș vrea să îmi valorific cunoștințele în cercetare și să încerc să contribuie la o dezvoltare durabilă pentru orașul nostru, atât în ceea ce privește urbanistica, dar și problemele de mediu (dintre care primează poluarea).

Ce mesaj le transmiți elevilor care vor să exploreze mai mult domeniul geografiei ?

Mesajul meu pentru toți cei care vor să exploreze geografia este să învețe. Să nu se limiteze la manualele școlare care, în opinia mea, sunt extrem de deficitare, să iasă din zona de confort și să se afirme. De menționat că « a învăța » nu este sinonim cu a toci. Geografia nu trebuie tocită, geografia trebuie înțeleasă și aplicată. Prin toceală nu se va atinge niciodată performanța și, pentru performanță, aveți nevoie de cunoștințe atât din domeniul fizicii, cât și al biologiei sau al chimiei, fiindcă toate se îmbină într-un mod armonios și nu pot exista una fără alta. Așadar, îi încurajez pe toți cei care se simt atrași de geografie să citească mereu cât mai mult și cât mai diversificat (mai ales surse străine actualizate), să călătorească, să urmărească documentare, știri, și să înțeleagă că geografia e imposibil de știut în totalitate și că tot ce pot face e să știe mai mult și să înțeleagă mai mult pentru ei, să evolueze în raport cu ei înșiși din ziua de ieri.

Sala Excelenței în Educație

DANS CU MATEMATICĂ

Mălina Constantinescu, clasa a VII-a C

La început a fost pianul - prima mea pasiune, primele cuvinte de laudă din partea profesoarei de pian de la grădiniță, primul meu mod de a mă afirma în fața colegilor. Apoi, la 7 ani, am pășit timidă, pentru prima dată, într-o sală de dans sportiv. Mi-au plăcut atmosfera, muzica, rochiile, pantofii, tot ceea ce compune lumea fascinantă a dansului. Așa am rămas în sala de dans timp de 5 ani, întâi de două ori pe săptămână și apoi aproape zilnic. Eram în stare să dansez ore în șir, fără odihnă, doar din dorința de a obține un rezultat mai bun la următorul concurs, de a acumula cât mai multe puncte și de a trece la o clasă superioară. Nu exista nimic mai frumos pentru mine decât să văd că orele de pregătire dădeau roade, iar munca îmi era răsplătită. Fiecare rezultat însemna un imbold pentru următorul concurs, iar dorința de a urca iar pe podium devenea din ce în ce mai mare. Acele câteva minute pe care le petreceam pe ringul de concurs aveau în spate o întregă poveste și multe sacrificii. În dans, pașii, coregrafia, ținuta, totul trebuie armonizat pentru a reuși să transmiți emoția, pasiunea. E nevoie de talent și de multă muncă pentru a învăța toate cele zece stiluri de dans și, mai ales, de a le practica la nivel de performanță. Am participat la zeci de concursuri în toată țara, aproape săptămânal mergeam la un concurs, uneori plecam la ora 3-4 noaptea și dansam de dimineața până seara cu o bucurie imensă când treceam de sferturi, de semifinale și dansam finala. Iar apoi, dacă totul se încheia pe podium, satisfacția reușitei ștergea orice urmă de oboseală. Am participat doi ani la rând la **Concursul Internațional de Dans Sportiv din Maribor, Slovenia**, de unde m-am întors cu trei medalii de aur, două de argint și două de bronz.

Treptat, a apărut altă pasiune: matematica. Întâlnirea cu doamna **Valerica Bența**, un profesor pasionat care a crezut în mine, provocarea unui nou început, noi ambiții într-un liceu de renume și dorința de a face performanță în școala în care sora mea a performat m-au făcut să trec în pași de dans în altă lume fascinantă: cea a cifrelor. Așa am

transformat, cu ușurință, cred, orele de muncă din sala de dans în ore de pregătire la matematică. Rezultatele nu au întârziat să apară și, după doar două luni de la concursul din Maribor, m-am calificat la **Olimpiada Națională de Matematică**. Medalia de argint și mențiunea obținute aici le-am așezat cu grijă lângă cupele și medaliiile de la dans, iar apoi, firesc parcă, mi-am dorit să fac performanță la matematică. Am descoperit că, pentru mine, matematica este un dans al cifrelor, un joc al minții, un joc frumos, la care nu câștig întotdeauna, dar care mă provoacă să-mi doresc să fiu mereu o învingătoare. Îmi place sentimentul minunat pe care îl trăiesc atunci când găsesc soluții ingenioase la probleme care par inițial inabordabile. Iar dacă aceste momente apar în timpul concursurilor, satisfacția e maximă.

Am trăit anul acesta pentru a doua oară emoțiile participării la **Olimpiada Națională de Matematică**, iar obținerea medaliei de aur m-a făcut foarte fericită.

Am avut apoi șansa să particip la Internațional Mathematics Competition din China, care a însemnat pentru mine zeci de ore de pregătire, emoții puternice, trăiri intense, prietenii frumoase și o imensă bucurie la aflarea rezultatelor (medalie de argint la proba individuală). La început am fost copleșită de lumea nouă în care mă aflam, de diferența de fus orar, de mulțimea de copii, asiatici în mare parte, despre care auzisem că sunt foarte bine pregătiți pentru acest tip de concurs. În sala de examen inima îmi bătea din ce în ce mai repede, mă simțeam speriată, dar și foarte mândră că reprezentam Colegiul Național din Iași, România și-mi doream, parcă, să strig lumii întregi că... *îmi place matematica!*...

Am ajuns la destinație după două zile de zboruri și o escală de o noapte la Doha, Qatar. Nu am simțit oboseala, pentru că am fost un grup de 12 elevi foarte veseli și care aveam deja multe amintiri comune de la pregătirea pe care o făcusem pentru concurs. Ne doream cu toții să trăim din plin zilele acelea și să ne bucurăm de faptul că suntem împreună într-un loc în care mulți visează să ajungă.

În aeroportul din Changchun ne-a întâmpinat un student, Li, cu o pancartă care ne-a făcut foarte mândri și pe care scria: **ROMÂNIA**. Li a răspuns de noi în zilele de concurs și a devenit în scurt timp prietenul nostru, supranumit și "I don't know", pentru că aceasta era propoziția cu care răspundea la aproape toate întrebările noastre. Simpatici, gălăgioși și foarte entuziaști au fost toți organizatorii. De fapt, uneori, nu știam dacă strigau la noi sau strigau unii la alții, dacă țipau că sunt supărați sau își exprimau astfel bucuria. Drumul de la aeroport la hotel și apoi de la hotel la școala organizatoare ne-a înfățișat un oraș al contrastelor - clădiri luxoase lângă case dărăpănate, mașini moderne lângă mașini ciudate pe trei roți încărcate la refuz cu fel de fel de lucruri, bicicliști, pietoni, vacarm...

Școala de pe lângă Universitatea Jilin, în care s-a desfășurat concursul, ne-a impresionat prin dimensiuni, dotări, terenuri de sport, săli de curs ultramoderne. M-am simțit copleșită de mulțimea de copii (640), asiatici în mare parte, despre care știam că sunt foarte bine pregătiți pentru acest concurs. Atunci mi s-a făcut teamă, m-au cuprins emoțiile, dar,

uitându-mă la colegii mei, mi-am dat seama că și ei simțeau același lucru și probabil așa gândeau toți participanții. Până la urmă, știam de ce suntem acolo și important era că participam la cea mai importantă competiție internațională de matematică pentru copiii de vârsta noastră.

Competiția a fost organizată impecabil, iar când m-am trezit în fața foii de concurs, am reușit să-mi depășesc emoțiile și să mă concentrez, să încerc să nu greșesc pentru că orice ezitare însemna timp pierdut și, inevitabil, un rezultat mai slab. În 90 de minute trebuia să rezolvăm 15 probleme cu grad ridicat de dificultate. După proba individuală, am intrat la proba pe echipe, unde toți am încercat să contribuim la un rezultat bun. Seara culturală a fost apoi un bun prilej de a cunoaște dansuri, costume, obiceiuri din cele 29 de țări participante. Am prezentat și noi costumul românesc și am reușit să și dansăm printre zâmbete și aplauze.

Am încercat apoi în cele două zile cât am mai stat în Changchun să cunoaștem orașul, să înțelegem puțin din obiceiurile chinezilor, dar, mai ales, am căutat ceva comestibil. Stomacul nostru refuza aproape tot ce ni se oferea, pentru că nimic din ceea ce citiserăm despre mâncarea chinezească nu ne pregătise pentru gândaci prajiți, insecte fierte, fructe caramelizate și tot felul de alte ciudățenii de toate formele și culorile, despre care habar nu aveam din ce erau făcute.

A urmat festivitatea de premiere, iar medalia de argint pe care am obținut-o la individual și premiul II primit de echipă m-au făcut foarte mândră și fericită. Ne-am luat rămas-bun de la gazdele noastre, de la toți prietenii pe care ni-i făcuserăm în zilele concursului și am plecat nerăbdători spre capitala Chinei.

Beijingul ni s-a înfățișat în toată splendoarea sa, cu zgârie-nori, cu străzi și poduri impresionante și cu o aglomerație de nedescris. Am încercat în cele trei zile cât am stat acolo să vedem o mică parte din obiectivele turistice: Piața Tiananmen, Orașul Interzis și, bineînțeles, Zidul Chinezesc. Construcția cea mai mare de pe glob, considerat în lumea antică o adevărată minune și comparat cu un dragon uriaș care șerpuiește de la vest în zona lacurilor Lop Nur printre munți și văi, terenuri mănoase sau deșerturi ajungând până la mare prin trecătoarea Shanhai, Marele Zid ne-a făcut să ne simțim încă o dată privilegiați că putem vedea cu ochii noștri așa minunății.

China este, în ansamblul ei, o altă lume, o lume cu oameni mici de statură, dar care știu să construiască lucruri imense.

Experiența participării la o competiție internațională, fie de dans sau de matematică, este greu de descris în cuvinte și, oricât de greu ar fi concursul, te face să-ți dorești să ajungi cât mai sus, să te califici încă o dată, pentru a retrăi acele emoții unice.

foto: arhiva personală Mălina Constantinescu

DIN EXPERIENȚELE UNOR OLIMPICI...

La ce olimpiadă națională ai participat și ce premiu ai obținut?

Olivia Dobrea: Am participat la Olimpiada Națională de Geografie, la Cluj, și am obținut Mențiune, ocupând locul șase pe țară.

Ruxandra Gora: Am participat la Olimpiada Națională de Limbă Engleză, obținând mențiune și clasându-mă pe locul opt.

Catrinel Mihai: Am participat la Olimpiada Națională de Biologie, unde m-am clasat pe locul nouă și am obținut premiu special.

Ștefan Obadă: Am participat anul trecut (2014-2015) la Olimpiada Națională de Matematică, unde am obținut Medalie de Bronz.

Rareș Zaharia: Am participat la Olimpiada Națională de Limba Latină, în martie 2015 în clasa a IX-a și am obținut premiu special.

De ce ai ales această disciplină și ce te-a motivat să îți aprofundezi cunoștințele?

Olivia Dobrea: De ce geografia? Foarte multă lume mi-a pus întrebarea aceasta după olimpiadă. Chiar dacă nu mulți o consideră așa, geografia este cea mai bună metodă prin care cunoaștem tot ceea ce sun-

tem. Pentru că nu am putea fi noi dacă nu ar exista Pământul. Pământul este „casa noastră”, este viață. De asemenea, de mică îmi plăcea să explorez, să aflu cât mai multe lucruri neobișnuite, curiozități. Dar cred că cel mai important motiv sunt profesorii, prin modul în care îți deschid ei ochii și îți povestesc despre ceea ce se întâmplă cu adevărat. Astfel, consider că doamna profesoară Cornelia Mihaela Fiscutean a avut o contribuție esențială la succesul meu, prin faptul că a fost tot timpul alături de mine cu noi informații, cu sprijin și cu foarte multă încredere, fără de care nu aș fi reușit.

Ruxandra Gora: Mai degrabă aș spune că disciplina m-a ales pe mine, încă din anii de grădiniță, când am început să învăț limba. Am fost întotdeauna pasionată de limba engleză și am ca scop permanent perfecționarea în acest domeniu, motiv pentru care nu am întâmpinat dificultăți în acumularea informațiilor, deoarece consider cunoașterea limbii engleze extrem de importantă.

Catrinel Mihai: Mereu am fost pasionată de acest domeniu, eram curioasă și îmi doream să aflu cât mai multe despre viață, în general. De asemenea, am fost înzestrată și cu o capacitate de memorare foarte mare, care m-a ajutat, așa că, dacă puteam face performanță, de ce nu?

Ștefan Obadă: Am ales matematica, pentru că, în ciuda aparențelor, nu înseamnă doar numere și calcu-

le. Matematica e mult mai mult de atât. E practic cel mai potrivit mod de a studia lumea înconjurătoare. Nu contează că te referi la un atom, la un cerc desenat cu compasul pe foaie, la o minge la fotbal, la Lună sau la Soare, raportul dintre circumferință și diametru va fi întotdeauna $\pi(3,1415\dots)$.

De fapt, natura în sine e construită matematic și, dacă e să răspund la „De ce matematică?”, răspunsul e la fel de simplu „Pentru a înțelege lumea”. Despre ceea ce mă motivează ar fi multe de spus, dar o să mă rezum la câteva aspecte: îmi place (evident), sentimentul pe care îl ai când îți iese o problemă grea din Gazeta Matematică e aproape de neegalat, spiritul logic care uneori îți întinde sinapsele de zece ori, marea plăcere de a spune „Ah, oră de mate, în sfârșit, ce bine!” și nu în ultimul rând, oamenii de la olimpiada de matematică sunt într-adevăr mai mult decât stimulativi.

Rareș Zaharia: Am ales această disciplină pentru că sunt pasionat de limbile străine, dar spre deosebire de alte limbi, limba latină, chiar dacă este o limbă ce nu mai este utilizată în ziua de astăzi, oferă o perspectivă atât asupra unei lumi antice, cât și asupra originii și provenienței multora dintre limbile moderne, precum limba română, franceză, spaniolă, italiană și multe altele. Mai mult, fiind o limbă bazată pe structuri exacte, ajută la dezvoltarea unei gândiri schematice, caracteristică ce este deseori mai puțin dezvoltată în cazul elevilor de la profilurile umaniste.

Ce sentiment ai avut atunci când ai aflat că pentru prima dată ai devenit olimpic național?

Olivia Dobrea: Țin minte că eram cu două colege în Palas când am aflat, deoarece faza județeană a fost în weekendul în care am ales să-mi sărbătoresc ziua de naștere. Cum vorbeam noi, deodată m-a sunat doamna Fiscutean să-mi spună că sunt prima și că merg mai

departe. Nu-mi venea să cred, eram foarte bucuroasă! Prietenele mele m-au îmbrățișat și m-au felicitat și apoi am ieșit să-i sun pe părinți, să le comunic vestea cea mare și să mai „țopăi” puțin de fericire. Simțeam cumva că pot realiza ceva mareț și pot să mă afirm!

Ruxandra Gora: După participarea și obținerea unor rezultate satisfăcătoare la etapa județeană a Olimpiadei de Limba Engleză în clasele a VII-a și a VIII-a, clasa a IX-a mi-a oferit oportunitatea de a-mi îndeplini un scop propus încă din gimnaziu: calificarea în lotul național. Evident, am primit vestea calificării cu entuziasm, deoarece am privit-o ca o dovadă de excelență în acest domeniu, în care mi-a făcut întotdeauna plăcere să lucrez și totodată a contribuit la dezvoltarea încrederii în forțele proprii.

Catrinel Mihai: Am fost foarte satisfăcută și mândră de mine, căci am muncit mult pentru a ajunge până aici. Sinceră să fiu, a fost o împlinire, pentru că rezultatul s-a dovedit a fi conform așteptărilor și muncii mele.

Ștefan Obadă: Țin minte că eram acasă și așteptam, nu foarte optimist, să se afișeze pe Internet rezultatele de la faza județeană, până să apară și să mă văd în top. Atunci, practic, am sărit de fericire. E un sentiment care adună în el sute de probleme rezolvate și zeci de ore petrecute în fața pătrățelelor de matematică. Totuși, abia atunci începea lupta adevărată.

Rareș Zaharia: Bineînțeles că atunci când am aflat de calificarea la olimpiada națională, am fost entuziasmat. Este un lucru extrem de satisfăcător să vezi că eforturile și pasiunea ta dau roade la un asemenea nivel, întrucât ești recunoscut ca fiind unul dintre cei mai buni din țară pe domeniul respectiv. De asemenea, această calificare te responsabilizează și te obligă, fiindcă ceea ce urmează este olimpiada însăși, care cere seriozitate, concentrare și pregătire la un nivel extrem de ridicat.

Cum ți s-a părut experiența olimpiadei naționale și crezi că te va ajuta cumva în viața acest lucru?

Olivia Dobrea: Să fii olimpic național nu e un lucru așa simplu. Am învățat că oriunde există concurența, de care unii dintre noi ne temem așa de mult, și am învățat, de asemenea, să o înfrunt. Am colaborat atât cu elevii ieșeni, cât și cu elevi din alte județe, care m-au impresionat ori prin dezinvoltura lor, ori prin pasiunea pe care o arătau pentru această materie. Dar cel mai important, olimpiada națională m-a făcut să-mi recapăt încrederea în mine și să privesc cu alți ochi la viitorul meu.

Ruxandra Gora: Experiența olimpiadei naționale mi-a oferit multe lecții de viață, cea principală fiind adevărata definiție a competiției. Am fost unul dintre cei 47 de elevi de clasa a IX-a participanți, iar fiecare dintre aceștia s-a calificat la etapa națională prin obținerea celui mai mare punctaj în județele respective. Așadar, concurența a fost una strânsă. A fost foarte important să ignor orice sentiment de descurajare și să îmi consolidez încrederea în forțele proprii

prin exercițiu intens și îndrumare din partea doamnei profesoare Anda Boțoiu. Desigur, consider că mă va ajuta, deoarece a reprezentat un început în depășirea propriilor limite și doresc să continui pe această cale, spre perfecționare.

Catrinel Mihai: Pentru mine a fost o experiență cu totul și cu totul unică. Pentru o scurtă perioadă de timp, m-am ocupat strict de ce mă pasionează. Am cunoscut oameni deosebiți, care m-au sprijinit, de la care am avut ce să învăț, am luat parte la activități interesante, pe care nu le întâlnești în fiecare zi și care îmi vor fi de mare ajutor în viitor. Cât despre viitor, datorită acestei olimpiade am reușit să-mi aleg drumul, să-mi dau seama de ce mă pasionează și de ce sunt capabilă.

Ștefan Obadă: Cred că pot caracteriza această experiență cel mai simplu prin patru termeni: multă muncă, merite, prieteni și funcția sinus. Muncă? Nici nu se pune problema, în perioada dintre județeană și națională se întâmpla să adorm pe caiete. Merită? Normal, nu numai că primești aprecieri și ai șase zile de vacanță în Săptămâna Altfel, dar rămâi cu un bagaj de cunoștințe și o experiență educațională extraordinară.

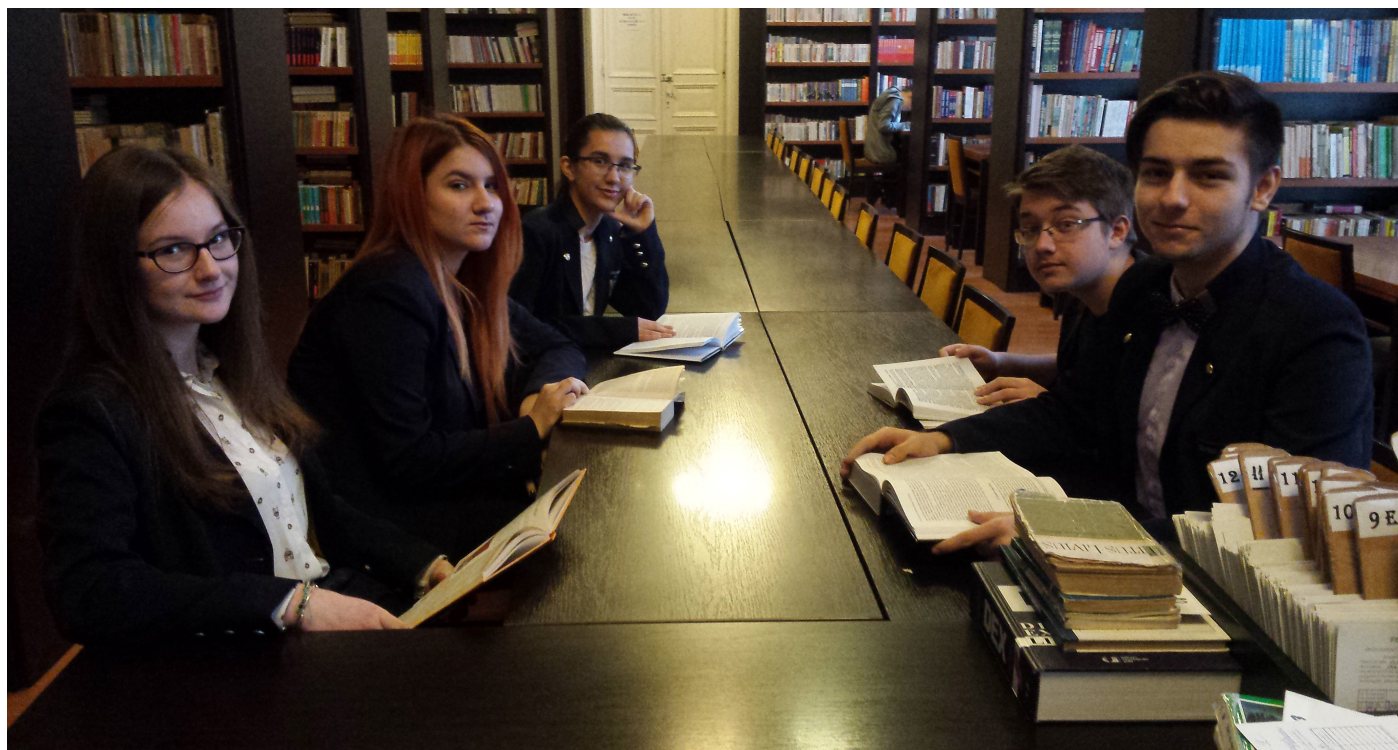

foto: Antonia Muraru

Prieteni? Pe cuvânt, olimpiadele chiar creează prietenii unice. Funcția sinus? Da, cam așa arată totul : urci, cobori, urci. E imposibil să nu ratezi unele lucruri când te arunci într-o astfel de poveste, dar în definitiv, dacă e să fac o $\sum_{k=1}^n k^2$, atunci a fost realmente o experiență remarcabilă.

Rareș Zaharia: Experiența unei olimpiade naționale este una completă și satisfăcătoare. Examenul este unul foarte serios, la cel mai înalt standard, și mi-a oferit o imagine asupra gradului de dificultate pe care îl poate avea o astfel de competiție și asupra nivelului de pregătire pe care îl solicită. Aceste informații sunt importante și pot ajuta pe oricine în viață, fiind chiar mai valoroase când sunt trăite în persoană. Bineînțeles că există și o latură motivantă, ce îți dă o satisfacție aparte atunci când vezi rezultatele, chiar dacă nu ai luat neapărat un premiu.

Transmite-le un mesaj celor care încă nu au participat la o olimpiadă națională. Merită să depună efort în plus pentru a atinge acest nivel de excelență?

Olivia Dobrea: În gimnaziu mi-am dorit foarte mult să mă calific la olimpiada de fizică, dar nu am reușit. Totuși, la liceu, m-am calificat la O.N.G. și am spart gheața. Însă un lucru știu sigur: trebuie să ai răbdare până descoperi acel domeniu în care te regăsești, deoarece eu nu consider calificarea la o olimpiadă cel mai important lucru, ci găsirea unei pasiuni adevărate, care să te facă să spui: „Da, pot! Da, vreau! Da, îmi place!”.

Ruxandra Gora: Recomand tuturor celor care aspiră la calificarea în lotul național să persevereze, să nu se descurajeze, să aibă încredere în potențialul lor, și, nu în ultimul rând, să privească această experiență ca o modalitate de a îmbina utilul cu plăcutul. Într-adevăr, este necesară depunerea unui efort în plus, iar peri-

oada de pregătire poate fi solicitantă, dar consider că pasiunea pentru disciplina în cauză eclipsează acest aspect. Rezultatele muncii depuse cu plăcere se vor reflecta și în punctajul obținut, însă nu premiul este principalul câștig al acestei experiențe, ci consolidarea și perfecționarea cunoștințelor în domeniu.

Catrinel Mihai: Bineînțeles! Nu numai că te ajută în alegerile pe care le vei face în viitor din punct de vedere profesional, dar și în autocunoaștere și în satisfacția creată atunci când îți atingi un obiectiv. Așa că, încercați să vă calificați și să participați la o olimpiadă națională pentru că este o experiență inedită, în urma căreia nu veți regreta!

Ștefan Obadă: A depune efort într-un anumit domeniu nu trebuie să aibă neapărat ca scop o olimpiadă națională, acesta e doar un bonus pe care îl poți obține dacă îți dorești cu adevărat. Personal, recomand o astfel de competiție pentru posibilitățile și mediul pe care le oferă. E greu de definit excelența exact, dar singura metodă cunoscută de a o obține este prin muncă, din care fac parte și eșecurile și câștigurile.

„Succesul înseamnă să treci din eșec în eșec fără să-ți pierzi entuziasmul.”

Winston Churchill

Rareș Zaharia: Le-aș transmite celor ce nu au mers până acum la o olimpiadă națională să își aleagă o materie, care îi pasionează cel mai mult, întrucât sunt convins că există ceva în școală care este pe placul fiecăruia, și să încerce să obțină o performanță cât mai mare, chiar să se calibreze la olimpiada națională. Spun acest lucru pentru că, în afară de avantajul clar și enorm de a avea o olimpiadă națională în CV, experiența aceasta îți oferă un sentiment de mulțumire personală și mândrie pe care cu greu îl poți obține în alte situații în viață.

Au consemnat Ruxandra Mărgineanu, Antonia Muraru, Ioana Denisa Vartolomei, clasa a X-a E

PERFORMANȚA, SATISFACTIA AUTODEPĂȘIRII

Sandra Saade, clasa a IX-a A

„FĂRĂ PASIUNE, PERFORMANȚA E O MOARĂ DE VÂNT SPÂNZURATĂ ÎN VID”

GEORG WILHELM

Dincolo de multă muncă, nopți nedormite, zeci de ore de studiu, deznădejde și timp petrecut la biroul din camera mea, performanța s-a dovedit o satisfacție a autodepășirii din perspectiva individului care, literalmente, atestă greșeala ca pe un pas mai aproape de succes.

Participarea la o competiție contribuie la formarea ca persoane a performerilor, le construiește o nouă viziune asupra realității și reușesc astfel să atingă starea de grație prin modelarea caracterului. Întotdeauna, concursul va testa, pe lângă cunoștințele dobândite pe parcursul pregătirii, puterea de concentrare, inspirația și capacitatea de interpretare a enunțurilor, fapt ce valorifică un anumit grad de deschidere a minții spre noi provocări și obstacole. Astfel, prin conștientizarea și dezvoltarea propriilor aptitudini, am avut ca scop fundamentarea mentalității și a atitudinii, care de fapt creionează un traseu al performanței. Rezultatele pozitive sunt influențate de gândirea pentru fiecare situație.

Primul concurs de mare anvergură la care am participat a fost „Alexandru Myller”, care, deși testa cunoștințe superioare de matematică și pentru care mă pregătisem doar o lună, l-am acceptat ca pe o formă de selecție a valorilor în societate. Știind că toți ceilalți adversari erau bine antrenați, iar șansele mele de a fi pe lista celor acceptați erau relativ mici, am fost totuși motivată. Rezultatul obținut m-a ambiționat să fiu și mai bună, să lupt până la capăt, să fiu încrezătoare, mai ales în ideea că aveam să fiu eleva celui mai prestigios colegiu din oraș. Mi-am pus întrebarea de multe ori dacă aveam să mă ridic la înălțimea așteptărilor dascălilor mei.

Clasa a V-a m-a adus într-un colectiv unit, cu profesori de elită, care, din fiecare predare, cu fiecare set de valori pe care ni-l împărtășeau, încercau să ne croiască un drum al performanței. Am început să particip la olimpiade județene, deoarece am fost mereu îndemnați să ne valorificăm potențialul, să ne cultivăm propriile aptitudini, să demonstrăm îndemânare, ambiție, curaj și perseverență.

Concursul județean, din punctul meu de vedere, este o luptă destul de acerbă, deoarece diferențele sunt în general mici între cei calificați și restul participanților, ceea ce înseamnă că pentru a atinge o reușită, ai nevoie și de puțin noroc.

Olimpiadele județene mi-au sporit încrederea în forțele proprii, m-au ajutat să mă autodepășesc, să mă testez, să-mi descopăr greșelile și să învăț din ele, să-mi stăpânesc emoțiile, iar toate aceste particularități au determinat trezirea mea în fiecare dimineață de sâmbătă și participarea la toate olimpiadele posibile: matematică, limba română, chimie, fizică, geografie, limba engleză, religie și științe pentru juniori. De la fiecare am căpătat o serie de cunoștințe care au contribuit la formarea unui elev complex, cu interese multiple și susținere cvadruplă (spirituală, educațională, socială, didactică), lucru care m-a ambiționat să-mi creionez mai multe drumuri, ca mai târziu să pot culege roadele.

Premiile pe care le-am obținut sunt, fără doar și poate, rezultatul muncii depuse, însă ca valoare, nu se pot compara cu informațiile dobândite. Nu mi-am imaginat vreodată că voi ajunge să dețin în palmares distincții câștigate din discipline atât de diferite. Am reușit, încă din primul an la Colegiul Național, să-mi dozez efortul să pot participa la cât mai multe olimpiade județene, obținând până acum de două ori premiul I și o dată premiul II la Olimpiada Județeană de Limba și Literatura Română (în clasele

a V-a, a VI-a și a VII-a), premiile I, respectiv II în clasele a VI-a și a VII-a la Mica Olimpiadă de Geografie, premiul II la Limba Engleză în clasa a VII-a și premiul III, de două ori premiul II și o dată mențiune de-a lungul gimnaziului la Olimpiada Județeană de Matematică, în ultimii doi ani fiind la limita calificării pentru etapa națională.

Am fost întotdeauna pasionată de concursurile interdisciplinare, deoarece ele demonstau complexitatea elevului, respectiv cunoștințele multiple. Concursul +/- Poezie, la care am obținut premiul II în clasa a VI-a, concursurile „Henri Coandă” și „Materom” sunt doar câteva dintre competițiile care testau interesele pentru mai multe discipline.

Clasa a VII-a a fost un an presărat cu reușite, în care m-am impus cu două calificări la etapele naționale ale unor competiții, fiind și primele din cariera mea: Mica Olimpiadă de Geografie, unde am obținut premiul III și Concursul Național de Chimie “Raluca Rîpan”, cu mențiune MEN, fiind la puțin peste un punct de podium. M-am întors de la Oradea, orașul-gazdă, cu regrete în suflet, datorită faptului că neatenția mea a fost taxată, dar și cu un ochi care râdea, pentru experiența excepțională trăită, prima deplasare la un concurs în alt oraș pentru un concurs, fapt care avea să construiască o persoană mai puternică și mai încrezătoare.

Am debutat în clasa a VIII-a cu încrederea în forțele proprii și cu gânduri mărețe. Prima mea participare la Olimpiada de Lectură ca Abilitate de Viață mi-a oferit prilejul de a vedea că se poate trăi într-un cuvânt. „Olimpiada” este cuvântul în care locuiesc de ceva vreme. Mi-e greu să spun dacă aș mai putea ieși de aici. Olimpiada e deja în interiorul meu, e încăperea în care toate cuvintele se adună și vibrează pentru viață. Obținând premiul I, la două puncte de maxim și terminând pe poziția a treia, m-am autodepășit, mi-am demonstrat încă o dată că îmi plac întrecerile și mai mult decât atât, cele în care îmi pot exprima pe o foaie albă, secretizată, sentimentele, gândurile, limbajul dobândit de-a lungul anilor sub îndrumarea dirigintei mele, doamna profesoară Dorina Apetrei. A fost un start puternic, care mi-a dat încredere pentru

celelalte competiții.

Studiul individual și aplicat a venit în sprijinul celor care, la rândul lor, au muncit alături de mine. Nimic nu se compară cu satisfacția descoperirii propriei minți. E uluitor să înveți în fiecare zi cum să o iei de la zero și să reclădești cu fiecare temă studiată în profunzime.

Olimpiada de chimie a însemnat mai mult decât o simplă experiență. M-am înconjurat de oameni talentați și ambițioși, an de an, tot mai buni, m-am desprins mereu din cotidianul elevului. M-am hrănit din sărbătoarea olimpiadei și am așteptat-o cu aceeași convingere că premiul, oricare ar fi el, e garanția faptului că am fost, într-adevăr, acolo.

Am reușit într-o zi de februarie să mă calific pentru a doua oară consecutiv la Olimpiada Națională de Chimie și am mers în orașul Galați la începutul lunii aprilie.

Etapa națională mi-a adus cel mai prețios rezultat: onorarea de a urca pe cea mai înaltă treaptă a podiumului și implicit premiul I, însoțit de două premii speciale pentru cea mai bună lucrare teoretică, respectiv cea mai bună lucrare practică. Fiind un rezultat unic în istoria olimpiadei, a fost o experiență memorabilă să reprezint Iașul, să aduc o distincție Colegiului Național, să fiu în topul unei ierarhii valorice, realizate pe baza unui joc al performanței, inspirației și concentrării, motive esențiale necesare impunerii în fața celorlalți candidați.

Vara am petrecut-o construind un drum presărat cu noi idei și cultură pentru Olimpiada de Științe pentru Juniori o competiție care mi-a oferit oportunitatea să beneficiaz de o pregătire suplimentară care m-a păstrat în formă, a modelat un sistem de gândire complex, capabil să pună în practică și să ordoneze: ca notele muzicale pe un portativ, o serie de valori și cunoștințe care, indiferent de rezultat, aveau să rămână pentru totdeauna în sufletul meu.

Am plecat la Brăila, încrezătoare, deschisă pentru noi provocări, dar în același timp, am perceput această competiție interdisciplinară și cu scop recreativ, turistic, lucruri menite să contureze o experiență unică. Proba practică mi-a eliminat probabil încrederea în mine, dar chiar și așa, am reușit să mă adun, să-mi recapăt entuziasmul și plăcerea de a concura, să mă bucur de ultima probă și indiferent dacă finalul nu avea să fie cum îmi doream, să revin acasă cu amintiri frumoase, să iau o binemeritată vacanță și să mă gândesc deja la următoarea competiție.

ONSJ a fost un apogeu, am învățat că traseul performanței este presărat atât cu reușite, cât și cu eșecuri, că trebuie să știi să transformi lacrimile de tristețe în lacrimi de fericire. Să mergi mai departe după un eșec poate fi mai greu decât să urci pe un podium, iar toate lucrurile care te doboară sunt și cele care consolidează identitatea și satisfacția reușitei.

Ne privește

**„CREAȚIA ESTE DIVINĂ, MATERNĂ, PATERNĂ,
INDICIBILĂ, GREU DE COMENTAT, DE EVALUAT,
DE JUDECAT!”**

-Interviu cu **Lucian Vasiliu**-

Poet și membru al Uniunii Scriitorilor din România, absolvent al Facultății de Filologie din Iași, **Lucian Vasiliu** debutează în anul 1973 în revista Convorbiri literare, iar în 1990 inițiază reapariția revistei Dacia literară, unde a fost redactor-șef timp de șapte ani, începând cu 2007. Ca scriitor, a obținut numeroase premii, dintre care amintim Premiul Festivalului Național de Poezie „Mihai Eminescu” pentru volumul Mona-Monada (Iași, 1983), Premiul Național „Nichita Stănescu” (Ploiești, 2010), Premiul Congresului Național de Poezie (Botoșani-Suceava, 2011), Premiul publicului la Turnirul Poeților (Turcia, 2012) și Ordinul „Meritul Cultural Național” al României. Acesta se remarcă și prin activitatea sa de muzeograf și fost director al Complexului Muzeal și Muzeului Literaturii Române Iași, în prezent având funcția de director al editurii Junimea și director fondator al revistei Scriptor, apărută în luna ianuarie a anului 2015.

Considerați că generația tânără are aceeași deschidere spre creațiile dumneavoastră sau implicit spre poezie, ca în anii '80?

Generațiile (spirituale, nu neapărat biologice), au avut și au

foto: arhivă personală Lucian Vasiliu

(sperăm) DESCHIDERE.

Cel puțin de la I(i)sus Hristos cetire... spre noi. În închidere există doar întunericul. Deschiderea înseamnă dialog, comunicare, înțelegere, toleranță, dorință de cunoaștere, LUMINĂ...

Nu știu cum, cât și când m-au citit .. congenerii, odinioară, astăzi... Poate mâine vom afla un răspuns (relativ). Oricum, grațitudinea mea pentru CITITORI în general! Important este să citim, să ne citim, să propunem lecturi, relecturi (Biblia, Sappho, Homer, Shakespeare, Dante, Cervantes, Goethe, Dostoievski, Eminescu...) În aceeași măsură, să-i parcurgem spre folos spiritual pe contemporanii Marin Preda, Nichita Stănescu, Ana Blandiana, dar și Cezar Ivănescu, Mihai Ursachi, Ioanid Romanescu (doar câteva repere poetice substanțiale să zicem ieșene... mai puțin la modă, mai puțin pentru snobii filitiști), Alexandru Zub, Aurel Dumitrașcu, Luca Pițu, nume subiective din biblioteca limbii române, europene, universale! O invitație spre lectură, re-lectură (cum am scris mai sus, subliniat!), alta decât cea din manualele alternativ-școlare...

Creația dumneavoastră reprezintă inspirație sau muncă și documentare?

Creația este divină, maternă, paternă, indicibilă, greu de comentat, de evaluat, de judecat!

Este și muncă (imensă!), transpirație (nu glumă!), documentare (lecturi profunde, îndârjite, epuizante), trăire intensă, luptă (la bișiană?) cu inerțial!

Este diferită experiența activității la „Junimea” decât cea de la „Dacia literară”?

Revista „Dacia literară” a fost expresia pașoptistă (mama presei culturale naționale, dacă îmi este îngăduită expresia!), imaginea unui efort idealist, european, unionist-național! Am reluat-o, împotriva tuturor obstacolelor, în anul de grație 1990, împreună cu admirabilii critici literari Daniel Dimitriu și Val Condurache, după căderea zidului de la Berlin, în lașii monumentelor, tradițiilor, creștinismului (după decenii de ateizare!), expresie explicită, riscantă atunci, a libertății de expresie, de asociere, de disociere de... sovietism, etc.

Un proiect kogălnicean proeuropean (anii 1840!), reformulat, în umbra Armatei a 14-a din Transnistria și a atâtor aberații și provocări stupide contemporane.

Junimea muzeelor și Junimea cărților (librării, bibliotecii, anticariate, forumuri ale opurilor, media responsabilă etc.), JUNIMILE presupun dialog, parteneriat, împreunălucrare. Nu interese personale, intoxicări, lipsă de comunicare, jocuri meschine, ipocrizii... Titu Maiorescu și spiritul său ne veghează, ne îndrumă, ne stimulează!

Având în domeniul de activitate și funcția de director al muzeelor ieșene, ce activități vi s-au părut reușite în scopul atragerii oamenilor?

Ca director (responsabilitate, insomnii, anchete, tăvăleli administrative, suspiciuni, salarii submediocre, iluzii, aluzii, confuzii, contuzii, anchete, anonime, acrostihuri, entuziasm, prietenii... artizanate, toate buclucurile ludice și lucide, lumii redade ș.a.m.d.), ca administrator, ca gospodar, ca bei, ca manager (cuvinte provenite din latină, slavă, turcă, engleză), ne-am străduit să nu ne facem de rușine în plan local, regional, național, european etc.

Un singur fapt menționez: posibilitatea de a repune icoanele în muzeele, casele scriitorilor, cărturarilor, nedreptățiților (în fel și chip, ieri și astăzi chiar!) Dosoftei, Alecsandri (malul Siretului), Pogor (casele tatălui și ale fiului sunt sediul MUZEULUI NAȚIONAL AL LITERATURII ROMÂNE!), Gane, Negruzzi (malul Prutului) și în ale altor... SCRIPTORI (pașoptiști, junimiști, interbelici) din rețeaua de 12 monumente literare, conservate, cum s-a putut, cu entuziasm și jertfă, de pe la anul 1914 și până astăzi, este un fel de închinare dedicată efortului nostru de continuitate (de care mulți contemporani-manageri fără știință de carte... muzeografică își bat joc, mai mult sau mai puțin candidzi...). În rest, Dumnezeu să ne judece, după expresia regretatului poet Grigore Vieru (din România de Est, zisă Basarabia decapitată).

Ce impresie v-a lăsat activitatea Festivalului Internațional al Educației desfășurată la Colegiul Național?

Fie să fie (fir-ar să fie!, scuze vă rog pentru populara expresiune, à la Ion Creangă!)... FIE!

Un proiect deja cu admirabile, pilduitoare rezultate! Un proiect pe termen lung, de sorginte Spiru Haret, Nicolae Iorga, Mihail Sadoveanu, Ion Petrovici... Fără emfază, fără orgolii stupide, fără buget trufaș, discutabil, fără presă cumpărată, fără cumetrii poliromiste, fără cenzuri perverse... O încercare de revenire la normalitate, cu discurs național-european clar, decent, plauzibil, într-un dialog mai puțin cosmopolit, trucat, interesat.

Autorități-școală-biserică-arte.

În altă expresie: EDUCAȚIE, CULTURĂ, ARTĂ, RESPONSABILITATE!

Un mesaj pentru elevii Colegiului Național?

Să devenim, să fim, să rămânem cititori, reflexivi, creativi, spre IAȘI - capitală europeană a culturii, în competiție culturală elegantă, rafinată, cu suroralele (sic!) cetăți spirituale... concurente (loiale)!

Urbea noastră, urbea unirii (Cernăuți, Chișinău, mai departe în lume):

SPRE LUMINĂ!

DESPRE POEZIA VIE, CU RADU VANCU

foto: arhivă personală Radu Vancu

Rareș Anton, clasa a XI-a D

În cadrul Asociației Revistei „Timpul” (ART), cu ocazia celei de-a doua ediții a evenimentului anual „Oamenii Timpului”, inițiat de revista de cultură contemporană „Timpul”, am participat, pe data de 25 noiembrie, la discursul celui de-al patrulea invitat al colocviilor organizate în cadrul acestui proiect, **Radu Vancu**.

În parteneriat cu revista ieșeană Alecart, conferința **„Cum recunoaștem un poem viu?”**, a avut loc în Sala de Festivități a Colegiului Național Iași. Radu Vancu a declarat că „A fost nu doar o plăcere, dar și o onoare să vorbesc în fața liceenilor despre poezie în cadrul colocviilor Oamenii Timpului.” Sala a fost plină și publicul părea absorbit de vorbele scriitorului, care, trebuie să recunosc, este foarte plăcut de ascultat.

Întâlnirea a fost moderată de prof. Nicoleta Munteanu și a fost structurată în mai multe etape. După o scurtă prezentare a lui Radu Vancu și după ce ne-am făcut o idee despre opera acestuia, Daniel Șandru, directorul revistei „Timpul”, ne-a spus câte ceva despre ce înseamnă acest proiect și cât de mult s-a extins. A urmat conferința propriu-zisă, un monolog liber și foarte captivant al lui Radu Vancu. După cele cinci-șase întrebări specifice întâlnirilor în parteneriat cu

Alecart, a urmat un recital de marimbă foarte impresionant.

Scriitorul a făcut distincția dintre un poem viu și unul mort, așa cum îi place lui să le numească. Se referă, de fapt, la poezia care transmite ceva și cea care nu, cu alte cuvinte, la poezia bună și cea nu așa de reușită. Poezia trebuie privită și altfel decât tematic și structural, trebuie să simțim pe cineva vorbind în spatele ei, „un generator de căldură umană, de căldură animală”, așa cum spune Radu Vancu. Ea se concretizează, cel mai adesea, în imaginile pe care poemul ar trebui să le genereze. Dacă acest lucru nu se întâmplă, ceva este suspect, ori poetul, ori poezia.

O altă temă interesantă adusă în discuție a fost ochiul artistic. S-a plecat de la ideea că un muzician are, în caz favorabil, ureche muzicală, adică acea capacitate de a înțelege și simți muzica până în adâncurile ei. De ce nu ar exista, din această perspectivă, și ochiul literar? Am ajuns astfel la concluzia că trebuie să poți, mai întâi de toate, să înțelegi poezia, să fii capabil să o simți, mai mult decât alții. Și ce înseamnă a simți? Ați fi surprinși să aflați că, citind o poezie, ar trebui să trăiți ceva:

„Poezia vie îți trezește reacții fizice, în schimb cea moartă – nu. Vladimir Nabokov zicea că citim cu șira spinării. El simțea pe șira spinării când citea ceva ce-i plăcea. Anne Sexton spunea că, atunci când citește o poezie bună, simte că i se deșurează bează capul. E ca reacția frecventă pe care o ai la un film, la muzică – aceea cu părul de pe braț. Sunt reacții fizice care-ți arată plăcerea efectivă și asta e un criteriu deloc de neglijat. Un text care-ți creează senzația asta înseamnă că e viu. În al doilea rând, poezia se întâlnește destul de rar în cărțile de poezie și nu doar acolo – o găsești în proză, în filme, în desene animate, în fizică, în neuroștiințe etc. Poezia e un fel de intensitate, așa aș defini-o cel mai simplu. Când simți acea intensitate care-ți dozează reacții fizice și îți dă o altă calitate timpului, atunci știi că ai de-a face cu poezia.”

Monologul liber al lui Radu Vancu a fost foarte bine structurat, ușor de urmărit și, deși părea un curs de facultate, discursul a fost foarte captivant. Scriitorul a inserat în repetate rânduri povești din viața lui sau a personalităților ale căror poezii le-a analizat, totul cu scopul de a face ideile lui să cepete contur și prezentarea mai ușor de urmărit. Mi-a plăcut faptul că totul a fost gândit să prindă la un grup de liceeni și nu pentru adulți, astfel că experiența a fost mult mai plăcută.

Radu Vancu m-a făcut să înțeleg ce înseamnă un poem viu și mi-a lăsat impresia unui om foarte cultivat și prietenos, încât am reușit să îi simt căldura. De aceea, pot spune că acest colocviu organizat în cadrul proiectului „Oamenii Timpului” a semănat cu „o poezie vie”.

UN MOMENT CU DAN DOBOȘ

Dan Nicolae Doboș este un jurnalist și scriitor român. Este cunoscut datorită Trilogiei Ablației, considerată a fi prima trilogie din science fiction-ul românesc și una dintre cele mai importante opere SF din România.

În calitate de inițiator al FIE, cum v-a venit ideea organizării unui festival de o asemenea amploare, având în vedere că în ediția trecută au urcat pe scenă nume răsunătoare precum Goran Bregović sau Chris Norman?

Nu sunt inițiatorul FIE, deși am făcut parte, încă din 2013, din grupul de reflecție care a conturat ideea unui asemenea festival. Dacă te referi la caracterul eclectic, mozaicat, pe care unii chiar mi l-au reproșat, pentru ediția din 2015 a FIE, atunci trebuie să spun că părerea mea, de manager, de gospodar al banului public, este că un asemenea festival trebuie să implice energii și resurse locale, care să se manifeste în toate domeniile. În plus, educația este o noțiune atât de complexă, are valori de adevăr în atâtea dimensiuni culturale și sociale, încât e normal să avem manifestări ample, cu sute de evenimente.

Ce v-a determinat să îmbrățișați domeniul SF?

Jules Verne. Încă de la zece ani, am avut norocul să fiu contemporan cu editarea seriei devenite clasice a operei complete a lui Jules Verne. Am petrecut trei săptămâni în balon, am parcurs douăzeci de mii de leghe sub mări, am supraviețuit pe o insulă misterioasă și m-am împrietenit cu copiii căpitanului Grant. A urmat o experiență dură în cenaclurile literare ieșene,

foto: arhivă personală Dan Doboș

acolo unde ficțiunea științifică era privită, în cel mai bun caz, ca o copilărie, dacă nu ca un viciu. Cu puțin înainte de 1989, am descoperit cenaclul Quasar, iar apoi am petrecut întreaga studenție citind fabuloasa serie de romane SF editate de Nemira. Cred și acum că nu este intelectual acela care nu poate numi al doilea principiu al termodinamicii. Științele naturii sunt cheia existenței noastre, iar ficțiunea care pleacă de la accidentul științific este, pentru mine, cel mai important fel de a ne proiecta ființa în viitor, dar și de a medita asupra unor chestiuni actuale concrete.

Care a fost sursa de inspirație care v-a determinat să scrieți romanul „Elefantul în bostănărie”?

Începând cu anul 1994, am devenit coordonatorul unei

pagini în ziarul Evenimentul, care era scrisă doar de liceeni. Era cu totul altceva decât revista liceului, care la vremea aia era cu „bla-bla-bla minunata doamnă dirigintă, odă închinată doamnei directoare, adorăm profesorul X, mulțumim și pupăm pe suflet profesorul Y”. La Evenimentul era gazetărie. Eu cred că un tânăr de 16-19 ani are deopotrivă dreptul și datoria de a se pronunța asupra chestiunilor ce frământă societatea: politice, administrative, de educație. Dacă o face respectând regulile generale ale gazetăriei, atunci o publicație în care ar scrie mai mulți asemenea tineri poate fi un alt fel de presă. Cam asta făceam încă din 1994. În 1999 când am scris „Elefantul...”, eram la capătul a cinci ani în care cunoscusem câțiva tineri excepționali. Unii din ei sunt astăzi ziariști, alții fac cariere în advertising-ul bucureștean și, din păcate, unul dintre cei mai buni s-a ridicat la înger. Ei și propriile experiențe m-au inspirat în scrierea romanului meu de debut.

Adolescența este o etapă importantă în viața fiecărui om, aceasta fiind o treaptă între copilărie și maturitate. În această perioadă întâlnim oameni și trăim momente ce ne marchează pe veci. Puteți povesti un moment care v-a marcat pe dumneavoastră în adolescență?

Hai să ne lămurim: adolescența este perioada în care copilul realizează că și părinții săi sunt oameni și greșesc, își formează idoli și modele, pentru ca apoi să-și dea seama că și acestea au aceeași substanță omenească, această descoperire marcând trecerea spre, aș zice eu, tinerețea adultă. Odată ce acceptăm această definiție, o să vă dați seama că ambele ritualuri de trecere sunt traumatice. De aceea, întrebarea pe care mi-ai pus-o îmi stârnește amintiri dureroase. Bănuiesc că am încetat să fiu copil în momentul în care părinții mei, pe la vreo doisprezece ani, mi-au spus că nu are sens să-mi doresc să fiu scriitor. Lucrul acesta m-a marcat, tocmai fiindcă știam că ei apreciază scriitorii mai mult decât orice alți oameni. Ieșirea din adolescență e legată de prestația unui profesor pe care l-am divinizat și îl divinizez și astăzi, dar care a dat câteva note nemeritate unei colege, așa încât să luăm împreună premiul întâi. O să spuneți că între cele două evenimente pare a se fi scurs o perioadă scurtă. Așa e, sunt mai bătrân decât o arată anii din buletin.

Dacă ați putea alege, care e cartea care v-a influențat cel mai mult și de ce?

Cu siguranță, „Dune” de Frank Herbert. De ce? N-o să vă zic, fiindcă am o problemă cu cantitatea și calitatea lecturii generației voastre. Puneți mâna și citiți!

Care a fost cel mai dificil moment în activitatea dumneavoastră de director al Bibliotecii Județene „Gheorghe Asachi” Iași?

De departe cel mai dificil moment este acela în care ISU vine să ne întrebe despre avizele în caz de incendiu. În cei doi ani și jumătate de când sunt director, am încercat să fac din Galerii o oază de cultură și de civilizație. În timpul școlii, sute de elevi și studenți vin, citesc, învață, discută, beau o cafea și fumează o țigară în siguranță, în căldură sufletească, dar și... termică. Ne-ar plăcea, desigur, ca Iașul să nu fie singura capitală de județ din Moldova care nu are un sediu propriu pentru Biblioteca Județeană, ne-ar plăcea ca legea să ne lase să facem ceea ce știm că trebuie ca să obținem avizele, deși spațiile sunt închiriate. Nu toți directorii sunt niște nenorociți care fură banii contribuabililor și așteaptă comisioane. Mie, unuia, chiar îmi pasă de cărți, fiindcă toată viața mea am trăit, într-un fel sau în altul, în relație cu ele. Dar asta e! Poate că înțelepciunea va veni odată cu generația voastră, când eu voi fi un bunicuț, sub un tei, pe pietonal în fața Primăriei ieșene.

Aveți vreun sfat pentru tineri pe care ați dori să ni-l împărtășiți?

Să fiți sinceri, indiferent cât vă ustură! Din sinceritate rezultă o relație sănătoasă cu părinții, alegerea adecvată a unei cariere cu care voi va trebui să trăiți, alegerea unui partener cu care voi va trebui să conviețuiți. Sinceritatea este cheia de boltă a oricărei izbânzi artistice, întreprinderi politice și mai ales a vieții de familie. Sinceritatea este ceea ce vă va face să dormiți liniștiți, în timp ce alții se vor perpelii. Sinceritatea e cheia care vă va deschide toate porțile în fața cărora veți ajunge vreodată.

A consemnat Roxana Tudosă, clasa a X-a E

DE LA LICEAN LA VIITOR MEDIC

Laura Gălățanu, absolventă a Colegiului Național, promoția 2014, în prezent studentă la UMF Iași

Acum doi ani, mă pregăteam să închei un capitol din viața mea: anii de liceu. Îmi dau însă seama că, oricât timp ar trece de atunci, acea perioadă a avut un rol important în formarea mea și în ceea ce sunt astăzi. În timpul liceului, nu eram pe deplin conștientă de ceea ce înseamnă „absolvent de Național”. Vedeam cât de bine este cotelat la nivel național, câte premii obțin elevii noștri, dar toate acestea nu avuseseră încă un impact direct asupra mea. În clasa a XII-a am început să învăț pentru admiterea la Facultatea de Medicină din Iași și obținerea unei note cât mai mari la Examenul de Bacalaureat.

În primele ore de lucrări practice din anul I, am început să îmi cunosc noii colegi și asistenții universitari. De obicei, se lucrează cu una-două grupe odată (12-24 de studenți), iar la majoritatea materiilor ne-am prezentat public, spunând numele, liceul absolvit și ce profil am fost. Când ceilalți auzeau de Colegiul Național, profil real, puteam vedea o schimbare a mimicii, o sclipire în ochii cadrelor didactice și știam că toți se așteaptă să pot face performanță în acest domeniu. Rezultatele nu au întârziat să apară și reușeam să țin pasul cu materia predată, deși volumul de cunoștințe ce trebuiau asimilate era din ce în ce mai mare. Modul de gândire și de organizare ce mi l-am format în anii de liceu m-a ajutat foarte mult în structurarea a tot ce aveam de învățat. Și absolvenții de profil uman au uneori un avantaj, deoarece pot reține informații mai aride, cum ar fi cele din anatomia descriptivă, însă gândirea logică și viziunea realistă asupra lucrurilor mă ajută să fac conexiuni complexe între anumite semne clinice și cauza lor sau să înțeleg cum funcționează anumite mecanisme.

În timpul liceului mi se părea că sunt obligată să învăț multe lucruri ce nu îmi vor folosi niciodată în profesia de medic, și pe de o parte așa este, însă viața ne pune în situații diverse în care

trebuie să ieșim din „balonul” nostru de studenți la medicină și să interacționăm cu oameni din alte domenii. Încă din liceu m-am implicat în activități de voluntariat (SMURD Tg. Mureș în principiu) și am continuat și la facultate prin Societatea Studenților Mediciniști, mergând în școli să îi învățăm pe elevi despre o alimentație sănătoasă, HPV, HIV etc. De asemenea, am participat la workshop-uri de chirurgie, unde am învățat noduri și suturi și baza intervențiilor laparoscopice, și limbajul semnelor, construindu-mi o bază în comunicarea cu eventualii pacienți surdomuți.

Datorită activității extracurriculare, am obținut o bursă pentru a-mi face practica medicală de vară în străinătate și toată luna septembrie am stat în Rusia, în orașul Chelyabinsk, la mare distanță de casă. Am făcut stagii într-un spital de acolo pe chirurgie generală, dar am avut ocazia să merg și pe alte departamente să văd cum se lucrează. Am fost un grup de nouă studenți străini, am locuit la cămin împreună, într-un apartament și, chiar dacă eram cea mai mică (abia terminasem anul I), eram tratată ca viitor medic și participam la tot ce presupune această profesie. Am cunoscut oameni extraordinari cu care încă țin legătura și toată experiența rusească nu ar fi fost la fel fără ei. Prietenii stabilite în această lună, în care am trăit ca o familie asamblată brusc, se transformă în relațiile profesionale de viitor și colaborări cu medici din întreaga lume. Pe lângă stagiile clinice, ne-am și distrat. Am fost într-o tabără de weekend cu cortul, noi, nouă străini, și alți 150 de ruși. A fost una din cele mai interesante experiențe, în care fiecare avea o sarcină clar stabilită, precum făcutul focului, pregătirea mâncării, supravegheatul celor mici, instalarea corturilor etc. Am avut parte de activități specifice cercetașilor și o competiție la sfârșit, în care colaborarea în echipă era esențială. Comunicarea era în principal în rusă, bineînțeles, dar unii știau și engleză și ne ajutau să facem față. Eu și

câțiva străini învățaserăm puțin rusă înainte și ne era mai ușor să vorbim și cu cei ce nu știau engleză.

O altă experiență în care am fost nevoită să ies din zona de confort a fost o excursie cu trenul până în Ekaterinburg și Kazan, singuri, fără a avea cu noi pe cineva din studenții ruși ce ne erau persoane de contact. Am călătorit câte 16 ore cu trenul, am dormit și mâncat acolo, dar în condiții superioare CFR-ului românesc. Ne-am descurcat cu minimele noastre cunoștințe de rusă, însă tot timpul găseam oameni dispuși să ne îndrume, care vorbeau eventual engleză. La întoarcere am avut escală de opt ore în Moscova și am decis, spre exasperarea familiei, să plec din aeroport să vizitez celebra Piață Roșie a capitalei. Mi-am planificat tot traseul din timp, cu marjă de eroare în caz că era aglomerat sau pierdeam metrourul, însă totul a decurs conform planului. Oamenii din Moscova sunt atât de diverși, iar orașul atât de intens vizitat, încât și lucrătorii simpli de la metrou îți explicau în engleză pe unde să mergi ca să ajungi la destinație. Atât în Moscova, cât și în celelalte orașe pe care le-am vizitat, poliția era mereu prezentă și patrula peste tot, astfel încât ne simțeam oarecum în siguranță.

Viața de student presupune un echilibru între studiu individual și distracție. Nimeni nu ne mai obligă să învățăm, totul este opțional, în sensul că trebuie să fii conștient că toate materiile au un anume rol în devenirea noastră ca medici. Ceea ce mi-ar fi plăcut în liceu ar fi fost să învăț „cum să învăț” și cum să fac față mai bine când am atât de multe de făcut, însă fiecare își dezvoltă, până la urmă, propriul stil de a asimila cunoștințele. Totuși perioada de licean m-a învățat să iau ce e bun de la fiecare, să respect anumite valori, să accept opiniile altora și să mi le argumentez pe ale mele. Inclusiv elementele de filosofie învățate la orele de limba și literatura română și-au găsit locul în susținerea unor conversații la alt nivel cu persoane din afara domeniului medical. Distracția din studenție nu înseamnă numai petreceri prin cluburi și baruri, ci și implicarea în activități sociale, mers la spectacole sau în excursii. Uneori chiar sesiuni de învățat în grup, în care ne ajutam reciproc și apoi transformăm seara într-una de jocuri, gătit sau film.

Chiar dacă în acest domeniu competiția este acerbă, fiecare e pentru el, în primul rând suntem oameni și trebuie să fim preocupați și de latura socială a vieții, de relațiile interumane și prietenii adevărate. Ca absolvent al Colegiului Național, consider că am început cu dreptul, că am o fundație solidă pe care să îmi pot clădi o carieră de succes și încrederea că pot reuși orice îmi propun.

ȘAHUL, TEREN AL DECIZIILOR ȘI LUPTELOR

Istoria șahului este încă una incertă și se pierde în negura timpului. Observăm faptul că există multe reprezentări ale acestui sport în desenele egiptenilor, perșilor și se spune chiar că și civilizațiile nordice practicau o formă a acestui joc, ce se bazează pe puterea minții și nu pe cea a norocului. Totuși, deși la o primă vedere șahul pare a fi o activitate banală, el de fapt ascunde o multitudine de semnificații: tabla de șah, de exemplu, simbolizează lupta dintre spirit și materie, dintre bine și rău, iar pătratele alb-negru ce alternează ne arată că, la fiecare etapă a vieții, noi trebuie să luăm decizii. De fapt, tabla de șah este o reprezentare a vieții, care este transformată într-un teren al deciziilor și luptelor.

Acest sport „trăiește” și în zilele noastre, iar unii elevi ai Colegiului Național, precum **George Stoleriu** (VII D), **Miruna Lehaci** (V F), **Diana Lupașcu** (VI C) și **Alexandru Baci** (XI C) chiar performează în acest domeniu, obținând astfel premii la concursuri naționale și internaționale.

Cum ai descoperit acest sport? Când ai început să-l practici?

George Stoleriu: Am început să joc șah de la vârsta de 7 ani, chiar dacă îl descoperisem încă de la grădiniță. Cea care mi-a deschis calea spre acest sport minunat este mama mea.

Miruna Lehaci: De când eram mică, de la vârsta de patru ani mi-a plăcut să mă joc cu piesele de șah. Văzând acest lucru, tatăl meu m-a învățat regulile jocului. Mai târziu, la grădiniță am făcut un curs opțional de șah și apoi, pe la șase ani, părinții m-au înscris la un club de șah. Am început

să particip la concursuri și să câștig premii, șahul devenind astfel o pasiune pentru mine. Am început să iau acest sport în serios, să merg la club tot mai des și să muncesc din ce în ce mai mult, deoarece visul meu era să devin campioană națională.

Diana Lupașcu: Am descoperit acest sport când aveam 5-6 ani, la grădiniță, și de atunci am început să îl practic.

Alexandru Baci: Am descoperit acest sport la grădiniță, însă deși la început am manifestat o oarecare reticență față de el, mai târziu am început să-l apreciez mult mai mult, ceea ce m-a determinat să mă înscriu la un curs opțional de șah.

Ce premii ai obținut la concursurile la care ai participat?

George Stoleriu: Începând cu anul 2011, am luat în fiecare an cel puțin o medalie de aur la Campionatele Naționale de Juniori, iar unele dintre cele mai importante premii din cariera mea de șahist sunt: Locul IV (șah clasic) la Campionatul Mondial de Amatori din 2013, Locul III (șah clasic) și Locul I (Blitz) la Campionatul Mondial Școlar la categoria U11 din 2012, Locul I la Olimpiada Națională de Șah Școlar din 2015 și Locul II (dezlegări) la Campionatul European de Juniori la categoria U14 din 2015.

Miruna Lehaci: Am participat la foarte multe concursuri și toate vacanțele mi le petrec în turnee, câștigând multe premii. Cel mai important este faptul că am ieșit de patru ori consecutiv campioană națională, de la 8 la 12 ani. Am participat și la concursuri internaționale, ocupând locul 3 la

foto: Diana Lupașcu

foto: George Stoleriu

Mondialele Școlare de la 8 ani, locul 5 la Campionatul Mondial la 9 ani și locul 6 la Campionatul European la 11 ani.

Diana Lupașcu: La concursurile la care am participat am câștigat următoarele premii: medalie de argint la Campionatul Național de șah, locul 4 la Campionatul Uniunii Europene (Müreck, Austria), medalie de aur cu echipa la Campionatul național de șah pe echipe (la 8 ani), locul 5 la Campionatul Mondial Școlar de șah (Iași, România) (la 9 ani), locul 1 în Bulgaria (Varna) la turneul internațional „Speranțele lumii” (la 10 ani), medalie de aur, argint și bronz la probele de șah clasic, rapid și blitz cu echipa la Campionatul Național pe echipe (la 11 ani), medalie de bronz și argint la Campionatul Național de șah la probele șah clasic și blitz două medalii de aur și una de argint la campionatul național de șah cu echipa (la 12 ani).

Alexandru Baciu: Trebuie să recunosc faptul că, din cauza unor anumite circumstanțe, nu am avut posibilitatea de a participa la nenumărate concursuri de șah, deși mi-aș fi dorit foarte mult. Totuși, pe lista concursurilor la care am participat pot include concursurile locale, unde am obținut peste 20-30 de premii și diplome, Campionatul Național de

Juniori, grupa băieți sub 18 ani, unde am obținut locul 9, apoi am participat la Turneul Internațional Arad Open, categoria seniori, unde am câștigat premiul I, Turneul Internațional Open Iași categoria seniori, unde am obținut premiul al II-lea și Campionatul Mondial Școlar.

Crezi că faptul că joci șah îți-a influențat personalitatea și modul de gândire?

George Stoleriu: Consider că șahul a avut un impact destul de puternic asupra felului meu de a fi. Datorită lui am devenit mai calm, analizez un lucru de două ori înainte să îl fac și gândesc mai logic, luând astfel în calcul toate posibilitățile.

Miruna Lehaci: Da, șahul m-a făcut să fiu mult mai puternică, mai calculată și mai atentă la detalii. Participarea la atât de multe concursuri m-a ajutat să nu mai am emoții la examene.

Diana Lupașcu: Faptul că joc șah mi-a influențat atât personalitatea, cât și modul de gândire. Totodată, am început să mă concentrez mult mai mult și mi s-au dezvoltat memoria, imaginația și creativitatea.

Alexandru Baci: În mod clar, faptul că joc șah m-a influențat foarte mult. Deși poate părea paradoxal, șahul m-a ajutat să fiu un adolescent mult mai sociabil, deoarece am avut ocazia să intru în contact cu diverse persoane din diferite medii. De asemenea, șahul mi-a dezvoltat și modul de gândire, făcându-mă astfel să fiu mult mai organizat.

De când joci șah, crezi că ai învățat ceva ce poate fi aplicat în viața de zi cu zi?

George Stoleriu: Consider că, de când practic acest sport, am învățat că trebuie să fiu răbdător, calm și să nu renunț niciodată, pentru că mereu există o speranță.

Miruna Lehaci: Practicarea șahului m-a făcut să gândesc logic și, datorită acestui lucru, am câștigat și multe concursuri de matematică.

Diana Lupașcu: De când joc șah, am învățat că succesul înseamnă multă muncă, că uneori e bine să și riști, iar pentru a fi competitiv, dorința de a fi învingător este o calitate esențială. Șahul m-a învățat și ce înseamnă să fii "fairplay".

Alexandru Baci: Consider că, de când joc șah, abilitățile mele sociale s-au dezvoltat considerabil – am început să fiu o persoană mult mai sociabilă, mai comunicativă și mai deschisă. În același timp, cu ajutorul acestui sport, am putut să devin mult mai calculat și analitic.

Dacă ar fi să alegi între două piese de șah, care ți-ar plăcea cel mai mult să fii și care nu? De ce?

George Stoleriu: Dacă ar fi să aleg între pion și rege, aș alege ultima piesă menționată, deoarece aceasta este cea mai importantă de pe tabla de șah și este și un simbol al puterii. Nu mi-ar plăcea însă să fiu un pion, pentru că el este cel mai slab de pe tablă și, chiar dacă pierzi un pion sau doi, acest lucru nu duce la pierderea partidei, cum s-ar întâmpla în cazul în care se dă șah-mat regelui.

Miruna Lehaci: Sinceră să fiu, cred că cel mai mult mi-ar plăcea să fiu regina, deoarece aceasta este cea mai puternică. Pe de altă parte, nu mi-aș dori să fiu rege, din cauza faptului că toți vor să-l atace.

Diana Lupașcu: Dacă ar fi să aleg ce piesă de șah aș vrea

foto: Alexandru Baci

foto: Miruna Lehaci

să fiu, aș alege regina, deoarece este cea mai valoroasă piesă și are puterea de a se deplasa în cele mai multe moduri. Pe de altă parte, nu aș vrea să fiu regele, deoarece el are mobilitatea cea mai mică și nu poate contribui la atac; el trebuie să fie mereu apărat de celelalte piese pentru a nu putea fi atacat de adversar.

Alexandru Baci: Deși poate părea puțin ciudat, aș alege să fiu un pion, pentru simplul motiv că doar cu ajutorul lui poți avansa pe tabla de șah. De asemenea, importanța lui crește pe parcursul jocului, ceea ce duce chiar la schimbarea

lui într-o altă piesă, în cazul în care acesta a ajuns la finalul tablei. Pe de altă parte, nu mi-aș dori să fiu regele, deoarece toți ceilalți vor să îl atace.

Cum crezi că văd alte persoane acest sport?

George Stoleriu: Eu cred că unii oameni nu văd șahul ca pe un sport, deoarece nu implică o activitate fizică. Totuși, dat fiind faptul că acest joc este mai greu decât alte activități și presupune o concentrare mai intensă, el ar trebui să fie considerat un sport și anume „sportul minții”.

Miruna Lehaci: Probabil multă lume nu înțelege de ce partidele de șah durează atât de mult (4-5 ore) și cum poate un copil să stea nemișcat pe un scaun în fața unei table de șah pentru un timp îndelungat. Este explicabilă totuși atitudinea acestor persoane cu privire la șah, deoarece este un joc foarte complicat, fiind scrise chiar sute de cărți pe această temă.

Diana Lupașcu: Am întâlnit multe persoane care spun că șahul este doar un joc unde contează mai mult norocul decât puterea de a gândi, însă nu au dreptate. Șahul este un test de răbdare, de putere a voinței și concentrare.

Alexandru Baci: Consider că părerile legate de șah variază foarte mult. Există oameni care cred că acest joc este doar o „pierdere de timp” sau că este o activitate plictisitoare, dat fiind faptul că o partidă durează 4-5 ore. Însă aceste păreri sunt total eronate, deoarece șahul implică un anumit nivel de pregătire și de inteligență. Mai mult, ideea de „joc plictisitor” poate fi combătută de întrebarea: „Cum ar fi putut să supraviețuiască acest joc mii și mii de ani, dacă nu ar fi atras atenția?”.

Transmite-le un mesaj celor care nu joacă șah deloc sau prea puțin. Crezi că, dacă ar începe să practice acest sport, s-ar schimba ceva în viața lor?

George Stoleriu: Dacă veți începe să practicați acest sport, vă veți dezvolta gândirea și implicit, inteligența. Eu vă îndemn să urmați acest sport, deoarece cu ajutorul lui nu veți câștiga doar pe tabla de joc, ci și în viață. Un alt sfat ar fi să jucați din plăcere, pentru că, fără acest lucru, nu se

poate face nimic temeinic.

Miruna Lehaci: Ar fi bine să încerce să joace șah, pentru că este un joc strategic, ce dezvoltă foarte mult inteligența și nu se știe niciodată ce mari campioni vor deveni într-o bună zi. De asemenea, prin șah, lumea ar trăi bucuria de a câștiga mai des, dar ar fi și o bună modalitate de a învăța să piardă mai des.

Diana Lupașcu: Recomand acest sport al minții tuturor oamenilor de toate vârstele. Toată lumea ar trebui să încerce să practice această artă ce îmbracă forma unui joc. Pe lângă faptul că este un sport greu, șahul poate fi și distractiv, deoarece în fiecare partidă, tu ești generalul unei armate și singur decizi destinul soldaților tăi. Cred că dacă oamenii ar începe să practice acest sport, ar avea posibilitatea de a lua decizii mai ușor în viață și de a-și asuma responsabilitatea pentru ele, chiar dacă se vor transforma în victorii sau în înfrângeri.

Alexandru Baci: Sfătuiesc toate persoanele să încerce să joace șah din plăcere. Bineînțeles, dacă se vorbește despre șah ca joc de performanță, trebuie sacrificat mult timp și bani, însă merită. De asemenea, șahul poate fi privit și ca o aventură unde trebuie să conduci spre victorie o armată. Cred că cel mai frumos sentiment pe care îl poate avea un șahist este atunci când câștigă o partidă sau chiar doar când pur și simplu joacă șah, deoarece acele ore și le petrece făcând ceea ce îi place cu adevărat.

A consemnat Antonia Muraru, clasa a X-a E

Adolescența

“SĂ NU TRĂIȚI DOCIL, LA MARGINEA UNUI GÂND”

Brenda Istrate, absolventă a Colegiului Național Iași, promoția 2013, în prezent studentă la Universitatea de Medicină și Farmacie „Gr. T. Popa”

foto: arhivă personală Brenda Istrate

Nu știu când m-am transformat în tânăr student și când, în goana nebună a timpului rostogolindu-se în cascade, au trecut aproape trei ani de când adolescența timidă a părăsit Colegiul Național și a pornit pe un alt drum al devenirii.

Timpul a trecut pe nesimțite, arătându-mi că vârtoarea adolescenței, cu succese și eșecuri, cu zile de beatitudine și nopți care te aruncă în noroi, a făcut loc unei etape mai calme, mai lipsite de zvâcnirea vitalistă a autodepășirii, dar mai dominate de introspecție și cunoaștere de sine prin ceilalți, păstrând totuși vibrația sufletului frământat de interogații.

Începutul a fost dominat de emoțiile necunoscutului, pe care le-am resimțit mâncându-mi din oase și condamnându-mă la neant, însă ulterior m-am încadrat în angrenajul noii condiții de student, în care contează mai mult activitatea individuală și unde mi-a lipsit la început îndrumarea unor mentori, ca în timpul școlii. A trebuit să învăț să devin mai independentă, să caut informații pe cont propriu și să nu aștept să îmi indice cineva ce trebuie făcut și cât să învăț.

De aceea, am păstrat o nostalgie aparte pentru adolescență, care a învăluit clădirea de la răscruce de drumuri, în care am învățat că viața este o perpetuă căutare a sensului, într-o lumină lină.

De anii de liceu îmi amintesc doar cu nostalgie și bucurie, căci eșecurile și momentele de renunțare, re-

semnare ori revoltă nu au făcut decât să contribuie la devenirea mea ulterioară, iar de clădirea Naționalului se leagă un amalgam de emoții și amintiri dintre cele mai diverse, învăluite într-un parfum de primăvară, de început. Animalul mitic, dănuind peste veac, clădirea impunătoare prin istoria pierdută în atemporalitate, care a fost pentru mine Colegiul Național, își păstrează tinerețea, prin generațiile de elevi, prin profesorii ce își asumă mereu lupta cunoașterii, purtându-și cu grație pecetea autodepășirii. Și poate această tinerețe de început, această dăruire și chemare pentru profesia de făuritori de caractere mi-a lipsit cel mai mult

în periplul meu de student în anul I la Facultatea de Medicină.

Însă, faptul că am învățat la Colegiul Național și-a pus definitiv amprenta asupra spiritului meu, asupra dorinței de a acumula totul și de a dobândi o perspectivă holistică asupra lumii și toate cărțile citite, toate lecțiile învățate, toate informațiile adunate și-au dovedit rostul mai devreme sau mai târziu, arătându-mi că nu e suficient a acumula cunoștințe tehnice, ci și a avea o sensibilitate față de lume.

Astfel, pot spune că ceva din statutul Colegiului Național rămâne criptat în ființa celor care s-au simțit contemporani acestuia. Am crezut mereu într-un profil al absolventului „Naționalului”, iar experiența ulterioară mi-a confirmat acest crez. Perseverența, dăruirea de sine în numele unei pasiuni ce pendulează între renunțare și revenire, înglobate într-o conștientizare realistă a propriei valori, fără a cădea în falsitate și supraapreciere, rămân constante și le observ încă la cei care poartă cu mândrie calitatea de elev al Naționalului.

Devenirea mea ulterioară m-a îndepărtat însă, într-o oarecare măsură, de direcția intelectuală pe care o urmasem în liceu și a reprezentat inițial o veșnică interogație și angoasă asupra unei alegeri corecte. Pe parcurs, luând contact cu oameni diverși, mai mult sau mai puțin deschiși spre o viziune amplă, ori chiar pledând pentru modelul scolastic, am învățat că olimpiadele la care am participat nu m-au pregătit doar pe plan profesional, ci mai ales din punct de vedere spiritual, mi-au fundamentat un modus vivendi și o sensibilitate aparte față de univers și față de semeni. În cultură în general, și în literatură în particular, zace spiritualitatea unor veacuri apuse, dar înțelegând această mentalitate și ancorându-te în ea, nu faci decât să prinzi rădăcini, să îți înțelegi propriile vibrații, să te scufunzi în acel Urgrund postulat de idealismul german și potențat în cultura românească de devenirea într-o ființă și moartea ca revelație și transformare. De aceea, nu regret împletirea în fibrele realistului a mătășii fine de filolog, chiar și acum, în amalgamul de informații strict științifice, în care cunoștințele acumulate par desuete.

Dacă ar fi să-mi ofer un sfat mie, celei de acum 4-5 ani, ar fi să mă implic mai mult în acte de voluntariat, făcute din dăruire și dorință de mai bine, nu din constrângere. Fiind studentă la medicină, am luat contact cu oameni variați, stigmatizați de durere, care își privesc boala în mod divers, fie cu demnitate stoică, fie deplângându-și finitudinea, fie cu o nepăsare paradoxală, însă toți poartă pecetea suferinței, semnului unui deficit și a unei in-

terogări; iar aceasta m-a făcut să fiu mai receptivă la durerea celor de lângă noi. Din această perspectivă, voluntariatul mi se pare o oportunitate de a ne apropia de oameni ca ființe complexe, cu temeri și dorințe, indiferent de statutul social ori cultural, în care răzbate suflul sinelui, a primordialului, mereu același. De aceea, în idealismul adolescentin care încă mă însoțește, văd în actul de a dăruii o modalitate de a redescoperi umanitatea în sinceritatea ei frustă, neacoperită de masca de reacții-sablon a societății. Iar într-o lume din ce în ce mai dominată de frică și de detașare față de celălalt, este important a regăsi fiindul din om.

Poate s-ar cuveni să povestesc câte ceva despre medicină, mai ales că, probabil, reprezintă o alternativă pentru mulți. Se spune că medicina este doar pentru cei care simt o chemare, însă eu consider că acest fapt este universal valabil în orice profesie; aș spune mai degrabă că medicina este pentru cei care iubesc ființa umană, care văd în om perfecțiunea ingineriei divine și, totodată, eșecul acesteia, prin inflexiunile și excepțiile de la regulă, pentru că fără iubire de om și tot ce reprezintă el, de la structurile anatomice, mecanismele fiziologice complexe până la spiritul care scapă mereu cercetării științifice, a învăța medicina devine o corvoadă și o veșnică renunțare și disperare, urmate de revoltă și revenire sfioasă. Ca student la medicină, a trebuit să îmi asum un nou vocabular, să învăț un alt abecedar și să jonglez cu alți termeni. Poate aceasta e partea cea mai grea, mai ales în primele luni, în care se face trecerea de la generalitățile din liceu și limbajul specific la o atenție deosebită pentru fiecare detaliu și fiecare excepție; de aceea este etapa în care mulți își pun la îndoială alegerea. Însă odată asumat vocabularul, totul devine o explorare din aproape în aproape, o interogație urmată de răspuns asupra structurilor intrinseci ale resorturilor existenței.

În loc de final, aș spune să deschideți larg ochii, să nu trăiți docil la marginea unui gând și a unei vieți care vă trăiește, ci înlăuntrul ei, să urmăriți cu aviditate tot ce vă interesează și să încercați să vă atingeți țintele. Într-un secol atât de tehnologizat, dominat de depărtare de uman, mi se pare că imaginea renescentistă a omului în centrul universului, interogativ și cercetător, trebuie să fie mai actuală ca oricând. Și noi, minunații copii ai bulevardelor timpului, ar trebui să creăm, asemenea lui Brâncuși, nu „păsări, ci zboruri”, căci dincolo de constrângeri inevitabile și reguli, trebuie să se întrevadă pasiunea pentru frumos și pentru tot ceea ce întreprindem.

CHINA, O LUME A CONTRASTELOR

Veronica Ioana Rotaru, clasa a VIII-a E

Experiența numită “China” a fost nu doar interesantă, ci și unică, inedită, așa cum am avut ocazia să o trăiesc, datorită participării la China International Mathematics Competition 2015. Tot ceea ce îmi povestiseră părinții mei despre comunism mi se părea rupt de realitate, dar am avut ocazia să văd viața cu ochii mei în China. Această țară este, înainte de toate, o lume a contrastelor, existând clădiri din sticlă, cu desing modern și impunător în mijlocul orașelor, iar la periferie case de carton, mizerie și o sărăcie lucie. De asemenea, magistrale suspendate și o infrastructură impresionantă, de poduri cu zece benzi și pasaje puternic luminate în oraș, iar la marginea lui, străzi înguste, pline de praf și resturi menajere.

O primă parte a aventurii a avut loc în orașul Chang-Chun, un oraș cu patru milioane de locuitori, ceea ce mi s-a părut impresionant. Hotelul la care am fost cazați a fost unul din care nu ne-a lipsit nimic la capitolul confort, însă acolo petreceam doar noaptea. La prima oră a dimineții, mai exact la ora cinci jumătate, urcam în autocare și străbăteam în mai mult de o oră, o mare parte a orașului pentru a ajunge în campusul universitar Jilin, acolo unde a avut loc concursul și tot ceea ce a ținut de el: festivitate de deschidere, premiera, petrecerea timpului liber între probe. Acest campus, situat la margine de oraș, contrasta puternic cu împrejurimile în care se afla. Aici totul era spectaculos: clădirile înalte care m-au dus cu gândul la Palatul Parlamentului din București, terenul de sport ceva mai mare decât un stadion, sălile de examen și de festivități solemne. Ceea ce nu a corespuns cu toată această imagine au fost mesele, destul de sărace și mult prea diferite de ceea ce mâncam noi. Seara urcam în autocare și, organizați riguros (păstrând întotdeauna nu-

mărul autocarului și locurile), reveneam la hotel. Nostim era faptul că autocarele plecau exact în ordinea numerelor și, dacă în vreun autocar din față întârzia cineva, chiar dacă grupul nostru era efectiv complet, nu plecam până nu erau prezenți toți și în autocarele dinaintea noastră.

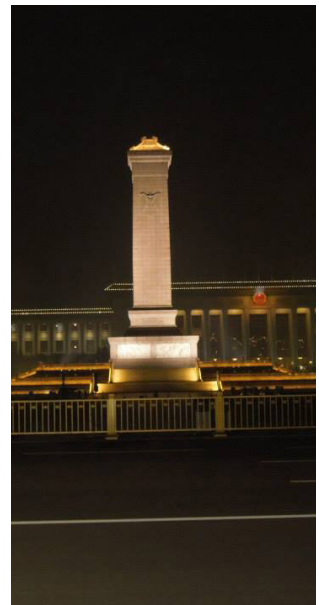
Bineînțeles că în cele cinci zile de concurs s-au legat multe prietenii, s-au experimentat jocuri de tot felul, s-au schimbat impresii și s-au făcut fotografii.

De la Chang Chun s-a zburat spre Beijing. După un zbor cu avionul de două ore, am ajuns la destinație. Dacă în Chang Chun aveam totul asigurat: mese, cazare și transport, aici eram pe cont propriu, în sensul că ne trebuiau bani de cheltuială, pentru obiective turistice și pentru masă. **Acum vă pot povesti în detaliu tot ceea ce am văzut eu că înseamnă comunismul. Și...aș minți dacă aș spune că nu m-a impresionat atâta constrângere și atâta precauție și securitate din partea chinezilor.** Încep cu schimbatul banilor la bancă. În China nu poți plăti nicăieri cu altceva decât cu yen-ul chinezesc. Toată “aventura” de la bancă a durat, pe ceas, două ore. Adulții care au fost cu noi au făcut operațiunea, după ce le-au fost verificate pașapoartele prin două aparate speciale, după ce s-a sunat la Ambasadă pentru a fi confirmată autenticitatea vizei de pe pașaport, după ce banii au fost și ei scanați de două ori, iar semnăturile de pe pașapoarte au fost comparate cu cele date pe loc de către adulți. Iar pentru dolarii schimbați s-au completat nici mai mult, nici mai puțin de patru formulare cu câte două rânduri de semnături fiecare. Încă de când am primit banii, am sesizat că toate diviziunile au chipul lui Mao pe ele, inclusiv monedele. Apoi, Internet și rețele de socializare nu există

pe teritoriul Chinei. De altfel, am fost puși în temă încă înainte de a pleca. Singurul mod în care am putut ține legătura online cu cei de acasă a fost motorul WhatsApp, de care ne-am folosit din plin, dar care ne era pus la dispoziție doar în hotel. Un alt lucru pe care l-am constatat cu toții a fost că pasajele subterane pentru pietoni erau păzite de securitate. Nu mai vorbim de obiectivele turistice sau de Piața Tiananmen, unde s-a intrat după ce am fost scanați prin obiective de securitate, aidoma celor de pe aeroporturi. Aceasta după ce am fost investigați cu privire de alte câteva grupuri de milițieni, plasați la trecerile de pietoni de pe traseul ce ducea către piață. Aceleași intrări cu porți de securitate ca pe aeroporturi am avut și în campusul Jilin din Chang Chun, acolo unde am susținut concursul. Piața adăpostea și Orașul Interzis, în care am intrat tot după o serie de verificări stricte. Imensitatea, grandiozitatea clădirilor și organizarea riguroasă reprezintă ceea ce mi-a rămas în minte. Deși turiștii veneau puhoi, aveau suficiente porți și milițieni care să verifice fiecare persoană în parte.

Un alt obiectiv măreț vizitat este Marele Zid Chinezesc. Din Beijing, am mers cu autocarul optzeci de kilometri până acolo, după ce am stat la o coadă imensă, încadrată de garduri și dirijată de miliție, pentru a urca în autobuz. Acolo însă, treaba securității o făceau doar camerele de luat vederi. Nu am văzut uniforme nicăieri, lucru care m-a surprins. Am luat biletele de intrare pe baza pașaportului și după ce am dovedit că suntem însoțiți de adulți. Nu știu dacă aglomerația de acolo este ceva cu caracter permanent sau doar am nimerit noi o zi aglomerată, însă cert este că pe toată distanța am mers om lângă om. Și s-a parcurs ceva drum pe Marele Zid...

Cu mâncarea ne-a fost cam la fel de greu ca în Chang Chun. Eram cei mai fericiți atunci când găseam câte un local fast-food, chiar dacă gustul nu era cel pe care îl știam noi.

Vă mai spun că într-adevăr în Beijing nu se vede niciodată soarele, iar ploaia (pentru că a plouat vreo două zile) seamănă cu o pulverizare, cu o pâclă. Stropii nu reușesc să ajungă până jos în aceeași stare pe care o cunoaștem noi, fapt datorat poluării excesive din această metropolă a lumii.

Până în China, zborul a presupus escala în Doha, unde am văzut un aeroport imens, de o eleganță și o curățenie rar întâlnite și cu atât de multe porți de îmbarcare, încât nu le-am putut număra, deși am vrut la un moment dat. De asemenea, era plin de magazine de firmă, mașini scumpe, tehnologie de ultimă generație pusă la dispoziția pasagerilor, locuri de joacă pentru copii, food court, quiet areas interesant amenajate și un aer condiționat care nu te înnebunea (ca în alte aeroporturi). Am stat aici aproape opt ore, însă nu ne-am plictisit.

Aceasta a fost experiența din China, bineînțeles adăugându-se diplome și cupe de care suntem cu toții foarte mândri.

CUM COMUNICĂ TRUPUL

Antonia Muraru, clasa a X-a E

Majoritatea gesturilor de bază ale comunicării sunt aceleași în întreaga lume; de exemplu, când oamenii sunt fericiți, zâmbesc, iar când sunt triști sau supărați, se încruntă. De asemenea, încuviințarea este înțeleasă doar printr-o simplă mișcare a capului de sus în jos, pe când clătinarea capului înseamnă o dezaprobare. Originea acestor gesturi vine din vechi timpuri, chiar din cele primitive. Însă chiar și în zilele noastre, toți oamenii utilizează anumite mișcări ce ascund de fapt anumite gânduri, trăiri și sentimente din subconștientul nostru. Totuși, nu multă lume cunoaște cum poate fi interpretat „limbajul corpului”.

1. Pozițiile clasice ale capului:

Mișcările și pozițiile capului sunt foarte revelatoare, în măsura în care se repetă în același fel pe parcursul vieții, făcând parte din personalitatea gestuală.

Capul sus:

Capul ridicat, cu bărbia îndreptată înainte, denotă un sentiment de superioritate și de refuz de a se lăsa intimidat.

Capul înclinat lateral:

Înclinând capul lateral, oamenii își expun gâtul, o zonă foarte vulnerabilă, făcând să pară astfel mai puțin amenințatori, și uneori chiar supuși. Pe de altă parte, acest gest poate fi și un indiciu pentru felul în care o persoană își afișează propria imagine. Înclinarea spre dreapta semnifică faptul că pentru respectiva persoană, imaginea publică primează asupra imaginii de sine. Acest tip de persoană este concentrată asupra impresiei pe care o oferă celorlalți, în detrimentul exprimării sinelui. În același timp, înclinarea capului spre stânga denotă că imaginea sinelui o estompează pe cea publică. Acest tip de individ trădează, de fapt, nevoia de autenticitate și, în același timp, de introspecție.

Orientarea capului:

Atunci când oamenii vorbesc în fața unui public larg, ar trebui să fim atenți și în ce parte este orientat capul individului, deoa-

rece acest lucru poate ascunde multe. De exemplu, o poziționare spre dreapta poate indica faptul că acea persoană este una puternică și care dorește să-și provoace adversarii, pe când o poziționare spre stânga indică nevoia de a fugi sau de a se debarasa de ceva inoportun.

2. Gesturi legate de păr:

Relația dintre om și părul său este una destul de importantă, arătând, în acest fel, cu ce tip de persoană ne confruntăm. De exemplu, cu cât individul va acorda o importanță gestuală mai mare părului său, cu atât mai mult va aparține categoriei celor a căror sensibilitate centrată pe sine este extrem de vizibilă.

Cărarea pe centru:

Aceasta se întâlnește de obicei la persoanele care tind să împartă lumea în două tabere (bine și rău) și care sunt suspicioase și greu de manipulat. În același timp, cărarea pe mijloc este și un semn de respect pentru ordine și pentru regulile jocului.

Cărarea pe dreapta:

În general, cărarea pe dreapta se întâlnește la persoanele cu un caracter foarte puternic, cărora le plac probele în care au posibilitatea de a se măsura cu ceilalți. De asemenea, capacitatea de adaptare sau readaptare a individului care poartă cărarea pe partea dreaptă este una foarte mare.

Cărarea pe stânga:

În general, cărarea purtată pe partea stângă dezvăluie o persoană mai sensibilă, mai creativă, mai feminină în modul de a vedea lumea. Totuși, acest tip de cărare mai ascunde și un temperament seducător.

Fără cărare:

Individul care nu-și face cărare are un spirit de adaptare crescut, ceea ce îi poate ușura viața, fiind acceptat peste tot, fără ca alte persoane să simtă nevoia de a se apăra de acesta.

Răsucirea unei șuvițe:

Acest gest denotă de fapt o atitudine visătoare, de introvertire. De obicei, acest gest se întâlnește la fete și poate însemna cu fundarea într-o contemplare a unui anumit lucru; se creează astfel o barieră între subiect și restul lumii, privirea și atenția fiind interiorizate și nu înspre ceilalți. Pe de altă parte, acest gest poate fi și unul subtil de atragere a atenției unei anumite persoane.

Trecerea constantă a unei mâini prin păr:

Individul care face acest lucru este unul narcisic, care vrea să-și ajusteze mereu imaginea publică sau moralul. Subiectul, dacă este bărbat, este mai mult îndrăgostit de propria sa imagine decât de prezența unei alte persoane care se află lângă el.

3. Privirea:

Direcția privirii:

Cu toții am observat că în momentul în care purtăm discuții cu diverse persoane, traiectoria ochilor acestora este diferită. Aceste aspecte nu sunt întâmplătoare, deoarece îndreptarea ochilor spre un anumit punct ascunde lucruri surprinzătoare.

Fiind față în față cu interlocutorul nostru, în momentul în care el își îndreaptă privirea spre colțul din dreapta sus, acesta își proiectează în minte imagini pe care deja le-a văzut, iar acest lucru indică și faptul că persoana respectivă spune adevărul în legătură cu un anumit lucru. Dacă ochii sunt poziționați înspre dreapta, dar pe linia de mijloc a ochilor, atunci acest lucru semnifică faptul că persoana își amintește sunete pe care deja le-a mai auzit, sunete care îi sunt cunoscute. Îndreptarea privirii spre colțul din dreapta jos denotă faptul că persoana respectivă poartă un dialog cu sinele său, analizează un anumit lucru sau caută răspunsuri la niște întrebări.

În cazul în care subiectul își îndreaptă ochii spre colțul din stânga sus, acesta este un semn că minte, deoarece încearcă să construiască imagini pe care nu le-a mai văzut niciodată până atunci. Dacă ochii sunt în partea stângă dar pe linia de mijloc, atunci interlocutorul încearcă să-și imagineze sunete pe care nu le-a mai auzit niciodată până atunci. Colțul din stânga jos indică faptul că persoana trece printr-o schimbare bruscă de stări emoționale.

Tehnici de a privi:

Privire oficială:

Atunci când purtăm o discuție importantă cu o persoană fluentă, ar fi de preferat să ne imaginăm un triunghi pe fruntea interlocutorului. Prin menținerea privirii noastre acolo, vom crea o atmosferă serioasă și vom putea evita să fim dominați psihic.

Privire de anturaj:

Când privirea este îndreptată sub nivelul ochilor celeilalte persoane, se formează o atmosferă de anturaj, relaxantă. Pentru acest tip de privire, trebuie să ne imaginăm un triunghi între ochii și buzele interlocutorului.

Privire intimă:

Ne putem da seama atunci când o persoană are o privire intimă dacă aceasta coboară de la ochi spre bărbie.

Privire laterală:

Privirea laterală este folosită atât pentru exprimarea interesului, cât și pentru exprimarea unei atitudini de ostilitate. Când se asociază cu sprâncenele ușor ridicate și un zâmbet subtil, acest lucru denotă interesul. În schimb, atunci când privirea este însoțită de încruntarea sprâncenelor, atunci acest lucru anunță suspiciunea, ostilitatea sau atitudinea critică.

LUPASCU DIANA 6C

4. Gesturi făcute cu brațele:

De obicei, împletirea brațelor este de fapt o formă de a impune o barieră de protecție, atitudine ce este firească. Totuși, în funcție de modul în care facem acest lucru, putem transmite diferite mesaje celor din jurul nostru.

Încrucișarea obișnuită a brațelor:

Acest gest este unul cu răspândire universală și care exprimă mai mereu o atitudine defensivă sau negativă. În momentul în care un om ajunge în mijlocul unui grup de necunoscuți, el își ține de cele mai multe ori brațele în acest mod, simțindu-se stingherit și nesigur. De asemenea, tot acest gest poate exprima și o atitudine de dezaprobare. Să nu uităm faptul că unii oameni își pot ține mâinile astfel, deoarece găsesc această poziție relaxantă.

Încrucișarea încordată a brațelor:

Gestul complet de încrucișare a brațelor însoțit de palmele strânse pumn indică o atitudine ostilă și defensivă. Acest grup de gesturi se combină adesea cu dinții strânși și fața aprinsă, caz în care atacul verbal sau fizic este iminent.

Gestul de prindere a brațului:

Încrucișarea parțială a brațului, când celălalt este așezat lângă trup, și prinderea acestuia formează o barieră de protecție. Această atitudine poate fi adesea observată la întruniri sau atunci când cineva trebuie să vorbească în fața unui public larg. Persoana care adoptă poziția menționată indică lipsă de încredere în forțele proprii sau dorința de a căuta un sprijin care ne conferă stabilitate emoțională.

5. Refugierea mâinilor în buzunare:

Buzunarele sunt un factor de echilibru afectiv important pentru omul ce stă în picioare. Buzunarele sunt de fapt o reprezentare simbolică a emisferelor cerebrale. Ne strecurăm acolo mâna/mâinile pentru a ne distanța de cele mai multe ori de o situație perturbantă. Totuși, să nu uităm faptul că buzunarele mai pot fi folosite și ca mijloc de încălzire a mâinilor.

În buzunarul drept:

Cei care obișnuiesc să își țină mâna în buzunarul drept sunt tipul de persoane care sunt mai sensibile la ostilitatea verbală a interlocutorilor și, pentru că obiectează mintal la ceea ce se spune, ei apelează la acest refugiu, pentru a-și acorda timpul necesar de gândire astfel încât să-și contracareze adversarul.

În buzunarul stâng:

Persoanele care apelează de cele mai multe ori la buzunarul stâng pentru a-și ascunde mâna sunt de fapt emotivi din naștere. Acest reflex intervine când se simt depășiți sau tulburați de anumite evenimente.

În ambele buzunare:

Cei care obișnuiesc să-și ascundă mâinile în ambele buzunare își marchează indiferența. Dispariția celor două mâini trădează și o nevoie de fugă din fața unei situații sau a unui individ ostil.

UN ADOLESCENT PE MARE

Miruna Anton, clasa a X-a B

Să-ți spun ce cred cei tineri despre adolescență, ce cred adulții despre ea, chiar și adolescenții au o părere... ce ai crezut tu despre adolescență, ce crezi acum?

Lucrul care ne definește pe noi ca adolescenți este visul... acele momente care te prind cu ochii deschiși, cu gândurile departe, cu speranțe mari, în căutarea fericirii absolute, a perfecțiunii aș putea zice. Ce dezvăluie această despre noi?

Imposibilitatea adaptării noastre la realitatea imediată sau poate încercarea permanentă de a ne ascunde în propriul nostru univers. N-ai de unde să știi, dar sunt sigură că adolescentul fuge de monoton, de urât.. de multe ori ne cuprind sentimente de neliniște, frică să nu-i dezamăgim pe cei dragi, pe cei care au mari așteptări de la noi... Chiar dacă se spune că niciodată nu-i prea târziu pentru a îndrepta lucrurile, totuși aștepți prea mult și, când sosește clipa, o lași să treacă pe lângă tine.

Dar nu numai sentimentele de neliniște ne definesc, mai sunt și cele de iubire și dăruire. Nu mă refer doar la afecțiunea față de o persoană, ci și la dorința ta de a te implica în ceva care chiar îți place, ceva care te reprezintă. Adolescentul are mereu acel entuziasm, cu greu își pierde speranța, nemărginita ambiție, puterea de a exprima ce simte și de a transmite ceva celor din jur, exact ca un actor. De ce nu-l privim pe adolescent ca pe un

actor? Un actor fericit sau poate doar aparent fericit, un actor dedicat, implicat, neobosit, încercând să se descopere pe sine prin intermediul celorlalți.

Nu numai iubirea îl definește pe adolescent. Imaginează-ți viața fără iubire. E imposibil, nu ai cum, nu există așa ceva, adolescentul trăiește prin iubire.

Dar oare ce cred bătrânii despre această perioadă? Probabil își amintesc de prima lor iubire, de timpul care părea infinit, orele de la liceu, încercările de a chiuli, bilețele ascunse, chiar și de certurile cu părinții, cu profesorii. Rămân cu o părere de rău pentru că s-a terminat adolescența, perioada tuturor visurilor.

Dar pentru adulți ce este? Îți spun eu. Pentru unii suntem doar o generație-problemă, o generație diferită, suntem doar niște copii imaturi, extravaganti, cu capul în nori. Din fericire, nu-i așa pentru toți. Pentru ceilalți reprezentăm viitorul, speranța, schimbarea pozitivă, suntem acei omuleți cu idei noi și creative!

Ce este pentru mine adolescența? Prea multe de spus, prea puțin timp, dar să o sintetizez doar în câteva cuvinte. Aș putea spune că înseamnă: aventură, libertate, extaz, putere, pasiune, furie, suferință, ambiție, iubire, dezamăgire, vis, speranță, adrenalină, luptă, euforie, fericire.

Acum spune-mi, ce ai crezut tu despre adolescență și ce crezi acum?

LUMEA FĂRĂ IUBIRE...

Ilinca Anton, clasa a X-a B

Ți-ai putea imagina lumea fără iubire, viața, existența ta ca ființă umană fără acest sentiment? Fiecare dintre noi se gândește la o multitudine de lucruri când aude acest cuvânt, iubirea, aparent un cuvânt foarte banal dar de o mare complexitate.

Tu! De exemplu tu, la ce te gândești când îți străbate mintea acest cuvânt?

Dar tu? Poate îți tremură pe buze numele persoanei iubite.

Iar tu? Simți o ușoară amărăciune, dor, neliniște care te frământă de luni, de ani de zile poate.

Și tu și eu am fost dezamăgiți în dragoste. Nu-i așa că mereu am spus: gata cu iubirea de acum! Sunt sigură că așa a fost.

Iubirea nu este doar fericire, emoție, vis, împlinire, iubirea îți provoacă și suferință, speranțe spulberate, singurătate, agonie, furie, zbucium, neliniște. Atunci când vei fi

din nou pregătit, iubirea revine, nu ai cum să fugi de ea.

Dupa cum spune și maestrul Mălăele, "Iubirea este singurul lucru pentru care merită să trăiești". Oricât de mult ai încerca să o refuzi, va fi mereu acolo. Oamenii te părăsesc mereu, însă iubirea nu. Întotdeauna vei avea de oferit iubire, doar să știi cui. Iubirea nu are vârstă, prin ea te maturizezi, capeți noi experiențe de viață, te descoperi pe tine însuși. Iubirea este o condiție primordială, un ideal de fericire al ființei umane, poate o formă de sacrificiu și compromis, de căutare a unui drum de mijloc. Prin iubire înțeleg îmbinarea celor două suflete într-unul, sincronul trăirilor. Prin iubire te proiectezi în eternitate, în propriul univers, astfel te detașezi ușor, ușor, poate nici nu îți dai seama, de realitate, ajungi să exiști doar pentru iubire, la prima vedere un sentiment atât de banal. Prin iubire ajungi să fii în armonie cu tine însuși, să treci de la agonie la extaz, să devii o altă persoană ce îți poartă sufletul. Iubești, dar te trezești într-o zi singur, cauți să te izolezi de lume, să te desprinzi de planul contingent. Solitudinea favorizează starea meditativă și cea de reverie, devenind extrem de dureroasă revenirea la realitatea concretă, atunci când iluzia se risipește.

Prin iubire nu mă refer doar la sentiment, la latura romantică a iubirii dintre bărbat și femeie, ci la iubire în general, față de prieteni, familie, animale, cărți, seriale, orașe, arome, activități, pasiuni. Ți-ai putea imagina viața fără toate acestea? Fiecare lucru mărunț din ea este iubirea în sine.

Ești prins, ești fără scăpare. Ceea ce noi numim iubire este, în esență, venerația vieții. Tot ceea ce iubim vom purta mereu cu noi, iar oamenii pe care i-am iubit, fie că i-am pierdut, fie nu mai sunt unde erau, vor fi întotdeauna și pretutindeni acolo unde suntem noi.

GENERAȚIA FACEBOOK

Ștefana Arhire, clasa a XI-a E

Te vezi singur la un moment dat, pur și simplu singur. Simți că nicio entitate fizică sau materială nu îți mai poate umple acel gol imens de nefericire. Și oare, când dai scroll în fereastra ta de chat de pe facebook, cui poți cu adevărat să îi scrii, iar din cele 2000 de poze de profil, câte dintre ele îți vor da mai mult decât: like, comment SAU share?

Ne construim vieți supraapreciate, învățăm să creăm imposibilul, pe care nu îl putem îndeplini. Nu vi s-a întâmplat și vouă să vedeți pe stradă „o cunoștință de pe facebook” și să nu corespundă deloc cu imaginea perfecțiunii pe care o aveți în minte. Dăm naștere unei irealități care ne va face să ne pierdem esența vitală, care ne va expune, reliefându-ne în societate. Dar unde se termină societatea virtuală și unde începe viața reală? Nu e, oare, șocant pentru noi să trăim fără tehnologie, să vorbim unii cu alții, să ne descoperim între noi fără a ști like-urile și timeline-ul celui alt. Trăim mai puțin... gândim la fel, vrem să fim precum ceilalți. Ne luăm după trenduri și facem ce fac și „prieteni noștri”, trăim toți la fel, sau încercăm. Ne distanțăm unii de alții, devenim reci. Suntem din ce în ce mai singuri și am ajuns să nu ne cunoaștem nici pe noi înșine.

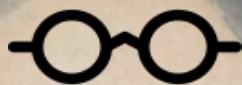
Primim un nou gadget care, în loc să ne deschidă spre lume, ne închide într-o cameră obscură, întemnițându-ne într-un templu al perfecțiunii creat artificial, unde statutul social e dat de like-uri, comment-uri, numărul de prieteni și, de ce nu, level-ul de la Candy Crush.

Toți acei prieteni, oare aceasta sunt ei? O față, un nume, o descriere. Totul se poate schimba cu un sin-

gur buton. Edit Profile. Aceasta ar transforma viețile multora, nu? Dacă ai putea să dai block, delete, sau chiar să ștergi profilul. Dar nu e așa. De aici profilul dispare și apare anonimul din spatele monitorului. Nu te uita mirat, acela ești tu! Adevăratul tu. Sentimente, trăiri, gânduri, frici, emoții, pasiuni. Și după acea față zâmbărească, a cărei poză ai văzut-o și ai crezut-o poate falsă, superficială și rea, poate sta o comoară sensibilă, fără încredere în ea. Sau nu.

Și nici cuplurile perfecte care pun în a relationship pe facebook și distribuie poze, fac declarații siropoase, nu sunt doar cadouri, fericire și împliniri. E doar o aparență, de cele mai multe ori. În viață nu îți dă nimeni un map să îți găsești drumul, nu îți dă nimeni o a doua șansă dacă dai back și de la capăt. Aceasta e lumea în care trăim. Și abia dincolo de acel ecran e esența, e jungla, e prezentul.

Știți, de fapt, cred că aș putea să îmi iau orice username și să vi-l prezint vouă, nu? Aș putea spune că sunt o blondă, 90-60-90. M-ați crede, nu? Așa sunt toate poveștile. Cu prințese frumoase, bune la suflet, perfecte. Dar, dincolo de Photoshop, este adevăratul „eu”, care așteaptă să fie descoperit. Ești de acord?

Recenzie. Cronică

DE LA CLASIC...

LA RĂSCRUCE DE VÂNTURI

De la inocență și frumusețe, la damnarea unei generații...

Antonia Pintilie, clasa a XII-a B

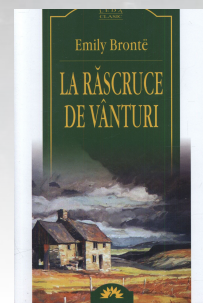
„*La răscruce de vânturi*”, de **Emily Brontë** este o poveste de dragoste îmbinată cu teme ce îi conferă un dramatism al damnării, precum: egoismul, răzburarea, diabolicul, tenebrosul lumii interioare, moartea.

Se concretizează lumea secolului al XVIII-lea, în care sunt prezentate evenimente semnificative, aparent, pentru personaje, dar, în esență, ele dezvăluie adevărata natura umană, acel zbucium al nedreptății, al cruzimii, distrugerea permanentă și iremediabilă a spiritului dominat de dorința răzbunării.

Cele două personaje de referință, în jurul cărora se construiește subiectul operei, reprezentate de Heathcliff și Catherine, transformă inocența și frumusețea dragostei într-o armă mortală, într-o damnare eternă, amândoi distrugându-și viața, Cathy din cauza orgoliului, iar Heathcliff prin dorința de răzbunare.

Cartea are un fir narativ complex, realizându-se salturi din

viitor în trecut și invers. Povestea începe cu domnul Lockwood, chiriaș la Thrushcross Grange, care vine de două ori în vizită la proprietarul său, Heathcliff, iar din cauza unei furtuni de zăpadă este nevoit să rămână peste noapte la Wuthering Heights, reședința domnului Heathcliff. Somnul îi este tulburat de o nălucă, fantoma doamnei Catherine, care îi apare într-un vis, iar când gazda află de întâmplarea chirieșului, aroganța și furia, trăsături dominante ale personalității sale, sunt înlocuite de confuzie și durere. A doua zi domnul Lockwood se întoarce la Thrushcross Grange cu multe întrebări, printre care și cele legate de doamna Heathcliff și de Hareton Earnshaw, două personaje care locuiesc la Wuthering Heights. Îngrijitoarea reședinței domnului Lockwood, Nelly Dean, începe să-i povestească întâmplările care s-au petrecut cu familia Earnshaw (stăpâna domeniului Wuthering Heights) și cu familia Linton (foștii proprietari ai locului unde se afla chirieșul). Doamna Dean crescuse cu cei trei copii ai familiei Earnshaw: Hindley, Catherine și Heathcliff, cel din urmă fi-

ind adoptat de tatăl copiilor în Liverpool. În anii care au urmat, Hindley a dezvoltat o ură nemărginită față de fratele vitreg, care, fiind preferatul domnului Earnshaw, era trufaș și dorea să-și impună autoritatea. Catherine și Heathcliff s-au apropiat mult, amândoi având un comportament răzvrătit, o atitudine independentă, ceea ce-i nemulțumea pe mulți. După moartea domnului Earnshaw, Hindley s-a întors de la studii cu soția sa, Frances, și a început să-și manifeste disprețul față de Heathcliff printr-o atitudine răzbunătoare, îndepărtându-l de familie și tratându-l ca pe un servitor. Evenimentele care au urmat au dus la cunoașterea familiei Linton de către membrii casei Earnshaw și la transformarea lui Catherine într-o persoană mândră, elegantă, impunătoare, ajungând să se îndepărteze, într-o oarecare măsură, de Heathcliff. Noul ambient determină apropierea lui Cathy de Edgar Linton, fiul familiei de la Thrushcross Grange, ce îi devine, după un timp, soț. Soția lui Hindley are un băiat, Hareton, dar ea moare la scurt timp după naștere, ceea ce-l distruge pe Hindley, care își lasă fiul în grija lui Nelly. Prinzând doar o parte a discuției lui Cathy cu Nelly, în cadrul căreia Catherine își dezvăluie sentimentele față de cei doi băieți, Heathcliff se simte trădat și respins și fuge de la Wuthering Heights. Cathy îl caută în zadar, dar cade bolnavă la pat. În urma însănătoșirii, ea își schimbă comportamentul, devenind indiferentă și se căsătorește cu Edgar, alături de care are inițial o viață liniștită, chiar dacă încă îl mai iubea pe Heathcliff. După un timp, însă, Heathcliff se întoarce, dar schimbarea este remarcabilă, devenind un domn distins, impunător și înstărit. Intențiile lui, însă, contrastează cu aparențele, el venind cu scopul de a se răzbuna, astfel că din cauza datorii lui Hindley, Heathcliff cumpără Wuthering Heights, iar după moartea imediată a acestuia, el rămâne cu Hareton, nepotul vitreg.

Isabella, sora lui Edgar se îndrăgostește de Heathcliff și se căsătorește cu acesta și are un băiat, Linton Heathcliff. Însă, din pricina caracterului abuziv al soțului, Isabella pleacă și își crește copilul până când ea moare. Hareton este crescut asemenea unui servitor, prin aceasta Heathcliff răzbunându-se pe Hindley, iar Linton este bolnăvicios și slab.

Catherine are o fiică, pe Cathy, însă moare imediat după naștere, Edgar trăind liniștit cu fiica sa, până când ea este ademinită la Wuthering Heights, unde Heathcliff o obligă să se mărite cu Linton. Edgar moare în acest timp, iar Thrushcross Grange îi revine lui Heathcliff. Imediat după nuntă, Linton moare, iar Cathy este nevoită să rămână permanent la Wuthering Heights și este ostilă în relația cu Heathcliff, dar și cu domnul Lockwood, fiind

mereu prost dispusă și arțăgoasă. Astfel, se face legătura dintre trecutul personajelor de la Wuthering Heights și prezentul domnului Lockwood, care hotărăște să plece de la Thrushcross Grange înainte de a-i expira contractul de închiriere.

El se întoarce însă și află de la doamna Ellen Dean faptul că Heathcliff este bântuit de spiritul lui Catherine, începând să vadă fantoma ei. Încetul cu încetul, degradarea este permanentă, astfel încât, la final, Heathcliff moare. Sfârșitul este unul plin de speranță, Cathy cea tânără și Hareton se împrietenesc între timp și hotărăsc să se căsătorească.

Evenimentele numeroase ale cărții accentuează conflictele dintre Catherine și Heathcliff, iubirea dintre cei doi devenind distrugătoare, determinând o decădere atât a lor, cât și a altor personaje.

Atmosfera de haos construită pe parcursul evoluției acțiunii conturează, la nivel interior, un zbulcium permanent, pe care nici iubirea nu îl poate calma, egoismul personajelor, răutatea exacerbată, obsesia răzbunării ducând la transformarea inocenței umane, a frumuseții unei vârste, în damnarea unei generații întregi.

Este remarcabil cum viziunea inovatoare a autoarei realizează contrastul dintre frumusețea iubirii, partea bună a acesteia și distructivitatea ei, astfel încât dragostea dintre Catherine și Heathcliff este cea care îi apropie, dar și cea care îi îndepărtează, distrugându-i în final. Cathy este prea egoistă și caută să se impună, însă în ea se dă o luptă între persoana care ar vrea să fie și cea care este cu adevărat. Heathcliff este rănit de atitudinea familiei, marcat de violența lumii în care crește și dominat de obsesia răzbunării care îl distruge, îl transformă într-un om autoritar, nemilos, impulsiv, violent. Iubirea dintre cele două personaje nu se împlinește, iar moartea lui Cathy nu le aduce alinare niciunuia, ci din contră, produce mai mult haos și mai multă durere. Moartea lui Heathcliff la sfârșit poate fi interpretată însă drept un act de echilibrare, viața de apoi fiind o speranță de întâlnire a celor doi, un mod de a învinge destinul potrivit.

Consider că această carte realizează un model perfect al vieții, cu împliniri prea puține și cu multe dezamăgiri, distrugeri, pierderi, dar cu speranța că viitorul va fi unul mai bun, unul în care vom învăța din greșelile făcute de alții, în care vom asculta vocea interioară și vom fi ghidați spre ceva mai mult, spre ceva mai bun.

Astfel, cartea sintetizează umanitatea, viața, tot ce ne dorim dar pierdem, tot ce așteptăm, dar de care suntem dezamăgiți, speranța în ceva luminos.

...LA MODERN

VERSETELE SATANICE

*Depe identitate, înstrăinare, dezrădăcinare,
brutalitate, compromis și conformare*

Ioana Popa, clasa a XII-a B

„**Versele Satanice**” de **Salman Rushdie** este un roman controversat, interzis în anumite țări din cauza implicațiilor religioase. Publicarea lui în 1988 i-a atras autorului o condamnare la moarte din partea ayatolahului Khomeini (lider suprem al Iranului), valabilă până în zilele noastre. Lumea musulmană a fost zguduită din cauza anumitor pasaje din roman considerate blasfemii la adresa Islamului și, deci, cartea nu a fost permisă în mai multe țări de această religie, ca de exemplu Pakistan, Egipt, Arabia Saudită, iar oamenii care au contribuit la traducerea și editarea ei au fost uciși sau s-a atentat la viața lor. Deși a scris o carte în 1990, în care își exprimă respectul pentru Islam, Iranul nu și-a retras acuzațiile, fatwā. În 1999 a pus pe capul lui Rushdie o recompensă record de 2,8 milioane de dolari, existentă și astăzi.

Este un text dificil de citit din cauza amalgamului de evenimente, planuri narrative, referințe istorice și religioase, intertextualitate. Rushdie scrie un roman alegoric, în care realitatea se întrepătrunde atât de bine cu fantasticul, încât nu se mai disting.

Povestea se construiește în jurul lui Gibreel Farishta și a lui Saladin Chamcha, doi musulmani din India, care se întâlnesc pentru prima dată într-un avion ce este aruncat în aer. În mod miraculos, cei doi supraviețuiesc, iar elementele de realism magic mută narațiunea pe un alt plan.

Se naște următoarea întrebare: Cum putem diferenția cu exactitate Binele de Rău într-o lume în care totul este atât de relativ?

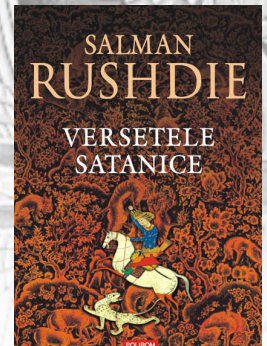
Cele două personaje se metamorfozează în înger (Gibreel

devine Arhanghelul Gavriil) și demon (Saladin devine Shaitan), edificatoare în acest sens fiind apariția aurei de lumină în jurul capului lui Gibreel și transformarea într-o creatură hidoasă, diavolească a lui Saladin, acesta având mai întâi coarne și copite, iar pe parcurs înfățișarea respingătoare devenind o formă completă a unui țap.

Totuși, Gibreel nu este, prin comportamentul său, întruchiparea perfecțiunii și purității spirituale, iar Saladin, la rândul său, nu este atât de malefic precum ne-am așteptat, ci mai degrabă un om al cărui destin este pecetluit de familie și societate.

Și dacă până aici lucrurile nu erau deja complicate, Rushdie introduce un alt plan în operă. Gibreel Farishta, a cărui minte era haotică și debusolată de cele întâmplare, visează povestea lui Mahound, o reistorisire a vieții profetului Mahomed și includerea în Coran a celebrelor versete care ulterior au fost catalogate ca fiind de inspirație satanică.

Se spune că Mahomed le-a scos în scurt timp din cartea de bază a religiei musulmane, socotind că au fost influențate de însuși Satana, din cauză că se referă la închinarea la trei zeități păgâne, practică existentă în acele vremuri. În comunitatea islamică din Jahilia (scriitorul folosește acest nume pentru Mecca), conducătorul orașului construit în întregime din nisip, Karim Abu Simbel, în incinta palatului său regăsindu-se Piatra Neagră – sanctuarul sfânt de rugăciune, îi cere o favoare mesagerului divin de a accepta cultul celor trei divinități preamărite în acea vreme: Al-lat (zeița egală cu Allah, atotputernică), Uzza (zeița frumuseții și a iubirii) și Manat (destinul). Profetul Mahound în-

tră în transă și primește revelația transmisă prin graiul arhanghelului Gavriil (protagonistul Gibreel), însă vocea este manipulată de o prezență imaterială, nevăzută, considerată o influență diavolească. –Ce credeți despre Al-Lat și Uzza/ Și Manat, a treia după ele? –Acestea sunt lebede, ce zboară sus/ Și în mijlocirea lor să se nădăjduiască.”

Înlocuindu-le pe cele pe care i le șoptise Shaitan, versetele introduse în locul celorlalte în Coran sunt: „Să aveți voi fiii și El fiice?/ Aceasta ar fi o împărțire nedreaptă. /Acestea sunt numai numiri pe care le-ați numit voi și părinții voștri. Dumnezeu n-a trimis asupra lor împuțernicire”.

Trebuie subliniat faptul că Salman Rushdie face referire la niște versete care nu sunt inventate de el, ci erau existente în Coran ulterior și apoi excluse de profet.

Firul epic capătă proporții și se întretaie cu alte planuri, în așa fel încât cititorul se întreabă din nou care dintre evenimentele narate se petrec cu adevărat și care sunt doar la nivel oniric. Pornind de la o temă clasică, de basm, a luptei dintre bine și rău, Rushdie creează un roman cu implicații religioase, culturale, prin îmbinarea elementelor de istorie, religie, ironie și fantastic.

Lumea este împărțită între India și Anglia, între metafore și realitate, între sacru și profan. Profanul acaparează tot ceea ce este sacru, iar pentru unii acesta devine de fapt sacralitate.

Modernitatea lui Rushdie, inserată în tradiție, prin ambiguitatea distincției între eroi și anti-eroi, bine sau rău la modul absolut, îi dă posibilitatea cititorului să decidă singur asupra unor teme ale romanului. Vorbind despre nivelul artistic, cartea “Versele Satanice” se joacă provocator cu limbajul. Desființează granițele timpului, ale spațiului, a ceea ce este real și conturează o nouă lume plină de istorie magică, surprinzând, în paralel, magistral o realitate contemporană cunoscută și trăită.

Romanul poate fi interpretat și ca o alegorie a identității umane. Personajele sunt dezrădăcinate, aflându-se la granița dintre două lumi complet antagonice (Anglia-India, opoziția Occident-Orient, Modernitate-Tradiție). Prin această cruciadă în care își caută moștenirea culturală, ele speră să își găsească identitatea și locul lor într-o lume relativă și aflată mereu în schimbare. Printr-o tehnică romanescă barocă de decor bollywoodian, ei încearcă, la fel ca la un joc de ruletă, să se oprească la una dintre fațetele eului lor interior, care să le aducă liniștea sufletească.

Tema iubirii este ilustrată în mod clasic. Ea te poate salva, mântui sau poate condamna, aducând ființa din sacru în profan, provoacă o decădere, iar gelozia duce la prăbușirea îngerului (Gibreel Farishta). Pentru Saladin Chamcha este subliniată iubi-

rea filială, cea prezentă în universul familiei, creând un echilibru la nivel lăuntric.

Dimensiunea religioasă a cărții este reprezentată de repovestirea apariției profetului Mahomed, într-o abordare alegorică, fiind un roman al măștilor, sugerându-se metafore ale existenței ale căror semnificații sunt desprinse de către receptorul lipsit de intervenția naratorului.

Citatul din prefață din opera lui Daniel Defoe „O istorie politică a diavolului”, conturează demonicul ca ipostază a celui răzvrătit, aflat într-o eternă rătăcire prin univers, într-o permanentă damnare care îl ține ancorat în contingent, fără a avea posibilitatea de a se opri sau de a-și găsi pacea lăuntrică:

„Cum Satana a fost astfel condamnat să vagabondeze, să colinde și să n-aibă deloc stare, el nu are niciun sălaș al lui, căci, deși deține, grație naturii sale îngerești, un soi de imperiu în apele murdare și în aer, asta face totuși parte, cu siguranță, din pedeapsa ce i-a fost dată, cea care îl silește... să nu aibă niciun loc sau un teritoriu stabil, unde să îi fie îngăduit să își odihnească tălpile picioarelor.”

Mesajul transmis, după părerea mea, este faptul că fericirea unui om constă în acceptarea originilor sale și în capacitatea fiecăruia de a înțelege că în orice ființă există nu numai o latură angelică, dar și una demonică, precum și că trebuie să ne definim ca individualități într-o universalitate din ce în ce mai complexă.

Se conturează și un îndemn de acceptare a limitelor și a defecțiilor umane, de a nu judeca doar aparența pe care o afișează o persoană, luând în considerare trecutul care influențează în mod decisiv devenirea acesteia.

Este o carte despre identitate, înstrăinare, dezrădăcinare, brutalitate, compromis și conformare – concepte cu care se confruntă în special emigranții deziluzionați de ambele culturi: cea în care s-au născut, au trăit și cea în care se află, conștienți că nu pot rămâne în anonim și că trebuie să medieze influența celor două.

Acest roman atinge probleme contemporane, precum comunitatea musulmană ce trăiește în Anglia și contribuie la lărgirea orizontului cultural prin descoperirea valorilor promovate de Coran, cultura islamică fiind diametral opusă cu mentalitatea românească și cu religia ortodoxă. De asemenea, tehnica romanescă a lui Rushdie este inovatoare în această operă literară, iar interferarea planului realității cu cel al fantasticului se face subtil și cu o deosebită măiestrie, provocând receptorul la meditație.

MONA LISA SMILE

„I thought I was headed to a place that would turn out tomorrow's leaders, not their wives!”

(Katherine Watson)

Denis Dodoiu, clasa a X-a A

Filmul intitulat **Mona Lisa Smile**, realizat în anul 2003 și regizat de către **Mike Newell**, spune povestea unei profesoare de istorie a artei, Katherine Watson, plasată într-o epocă în care femeia este văzută ca o persoană cu roluri clar stabilite.

Katherine Ann Watson reușește să obțină slujba ei de vis, un post de profesor de artă la prestigiosul Wellesley College. O femeie modernă, cu o gândire liberală pentru anii 1950 și pasionată de arta clasică și modernă, aceasta își încurajează elevele, învățate să se definească prin intermediul bărbaților și să le fie supuse și inferioare lor, să fie independente și să nu considere căsnicia un ideal și punctul culminant al vieții acestora. Studentele excelează prin inteligență, dar valorificarea potențialului lor este împiedicată de tradițiile care le impun ca unică responsabilitate, necesitatea de a fi apreciate de soți și de a avea grijă de aceștia și de copii. În final, fetele dezvoltă o prietenie strânsă cu profesoara, care, din cauza faptului că punctele ei de vedere nu erau compatibile cu dominantă culturală a școlii, decide să plece într-o călătorie în Europa.

Personajul principal, Katherine Watson, este o profesoară de istorie a artei în vârstă de 30 de ani. Aceasta s-a angajat la Colegiul Wellesley, cu speranța că va putea ajuta generația următoare de absolvenți și le va putea diferenția de celelalte, reușind astfel să nu se lase influențată, urmărindu-și propriile principii. În plan secundar, fetele, interpretate de actrițe precum Kirsten Dunst pentru rolul lui Elizabeth Warren (Betty) sau Julia Stiles, Maggie Gyllenhaal, Annika Marks în rolul altor studente ale lui Katherine, au o influență pozitivă asupra personajului principal, întrucât o motivează și o conduc spre deciziile corecte. Acestea se încadrează foarte bine epocii anilor 1950 prin caracterul lor, opus celui al cadrului didactic. Cu toate că pe parcursul filmului

unele studente nu se află în cele mai bune relații cu profesoara lor, în final acestea ajung să îi mulțumească pentru efortul depus și pentru sfaturile oferite, astfel evidențiindu-se faptul că personajele cu opinii și credințe diferite pot colabora și se pot înțelege.

Consider că filmul este unul foarte bun, cu o morală bine determinată și cu o prezentare a subiectului accesibilă multor categorii de persoane. Un lucru care m-a impresionat este reprezentat de ilustrarea și plasarea acțiunii în anii 1950 și modul în care a fost reflectată acea epocă, prin personaje care au caracterul specific, dominând emanciparea femeilor, precum și modul de gândire al acestora. De asemenea, proiecția cinematografică subliniază faptul că propriile principii nu trebuie să fie ușor de influențat, pentru a fi garantate succesul și adaptarea într-un mediu dominat de opinii opuse, contradictorii.

Această peliculă este potrivită în special pentru tinere, fie dintr-o societate dezvoltată, în care tendințele de tip patriarhal sunt subtile, dar care pot influența mentalitatea și percepția de sine a fetelor, ce cred în egalitatea dintre sexe, fie din medii în care ideile menite să subordoneze femeile sunt încă impuse, care ar beneficia de o schimbare a modului de gândire.

În concluzie, deși în aparență unele stereotipuri sunt exagerate, acest film merită vizionat, atât pentru mesajul social remarcabil ce poate fi rezumat prin replica „Îți poți face tortul și îl poți mânca pe deasupra”, cât și pentru regia și cinematografia de excepție.

EVEREST

*„The last word always belongs to the mountain.”
(Anatoli Boukreev)*

Mara Ciornohuz, clasa a X-a A

Everest este unul dintre cele mai noi filme ale anului 2015, fiind lansat în cinematografe pe data de 18 septembrie și fiind definit ca o “aventură biografică dezastruoasă” din punctul de vedere al celor mai mulți critici. Regizat de **Baltasar Kormákur**, acest film este bazat pe evenimentele reale petrecute în luna martie a anului 1996, de aici reieșind accentul pus pe încercările de supraviețuire ale celor două grupuri de aventurieri.

Ecranizarea începe cu o atmosferă plăcută, de familie, între membrii expedițiilor, fiind prezentate pe parcursul a câteva minute și poveștile de viață ale unor personaje cum ar fi Yasuko Namba, o veterană care spera să își finalizeze călătoria prin cucerirea ultimului dintre Cele 7 vârfuri, Doug Hansen, un fost poștaș care a ajuns să își urmeze visul în urma unor donații generoase, sau Beck Weathers, un cățărător experimentat, cu soție și doi copii.

De asemenea, filmul prezintă o scenă emoționantă dintre Rob Hall (Jason Clarke) și Jan (Keira Knightley), soția sa însărcinată, acesta promițând să se întoarcă până la naștere. La bază, Rob primește un fax de la ea, din care află că va avea o fetiță și îi transmite că vrea să o numească Sarah.

Câteva minute mai târziu, grupurile conduse de Rob Hall și de Scott Fischer (Jake Gyllenhaal) își încep ascensiunea finală, dar și cea mai periculoasă, cu amenințarea unei furtuni de care vor trebui să se ferească. Grupurile rămân în întârziere constantă, în primul rând din cauza lipsei unor sfori de susținere, urmând ca Beck să nu mai poată continua, având probleme la ochi, timp în care Scott își pune propria sănătate în pericol prin expunerea la efort fizic mult prea mare.

În ciuda acestor incidente, Rob ajunge în vârf în timp util pentru a coborî în siguranță, împreună cu Yasuko și alți câțiva alpiști, valorificând așadar un moment de bucurie pură, dar care avea să se termine în curând. Rob se întâlnește cu Doug la coborâre, care insistă că vrea să urce în ciuda pericolului, rugăminte la care Rob

se supune, ajungând în vârf cu două ore după termenul limită. Din acest moment, situația scapă de sub control, întrucât Doug rămâne fără oxigen, intrând într-o stare de delir, forțându-l pe Rob să îl lase în urmă, acesta murind în urma unei căzături de pe marginea versantului. Între timp, Beck este ajutat de ceilalți alpiști, pierzându-se însă în furtună împreună cu Yasuko și fiind lăsați în urmă.

Mai târziu, alpinistul Andy Harris ajunge la Rob cu oxigenul, care însă a înghețat din cauza furtunii. Pe timpul nopții, Andy cade de pe versant în urma unor halucinații puternice, urmând ca Rob să comunice aceste evenimente prin stație în dimineața următoare, moment în care va avea loc și ultima sa conversație cu soția lui, care îi promite că își va numi fetița Sarah, știind că alpinistul nu va supraviețui.

După o a doua noapte de la tragedie, Beck se trezește din inconștiență și merge singur până la tabără, spre surprinderea tuturor, în ciuda condiției sale groaznice, fiind mai apoi dus acasă cu ajutorul unui elicopter, mulțumită soției sale.

La întoarcerea acasă, Jan are parte de o reuniune dulce-amară cu personalul taberei, numindu-și câteva luni mai târziu fetița Sarah, în amintirea lui Rob. Beck se întoarce la familia lui cu ambele mâini amputate și cu nasul pierdut în urma cazului său sever de degerături.

În concluzie, acest film este unul cu adevărat impresionant, dovadă fiind și review-urile foarte bune ale criticilor, surprinzând fragilitatea și totodata voința de fier, precum și puterea ființei umane prin ecranizarea acestei drame colective, care a impresionat publicul din întreaga lume. Sălile de cinema au fost neobișnuit de tăcute pe timpul filmului, dar și după terminarea acestuia, actualizând tensiunea și doliul pentru pierderea acestor oameni într-un mod atât de tragic și de neașteptat și evidențiind în același timp și nevoia fiecăruia de a plăti prețul vieții.

CARMEN

Expresia libertății spiritului feminin

Roxana Tudosă, clasa a X-a E

Carmen este o operă compusă de francezul **Georges Bizet** pe un libret de Henri Meilhac și Ludovic Halevy. Aceasta este cea mai cunoscută operă romantică franceză, fiind inspirată dintr-o nuvelă scrisă de Prosper Mérimée. Premiera a avut loc la Opera Comique, din Franța, pe 3 martie 1875, însă, din nefericire, aceasta s-a dovedit a fi un eșec. Subiectul piesei îl constituie iubirea tragică dintre Carmen, o frumoasă țigancă, și Don Jose, un soldat care renunță la serviciul militar pentru a-și demonstra dragostea.

Punerea în scenă de la Opera Națională Română din Iași la începutul acestei stagiuni a impresionat publicul prin ritmurile senzuale spaniole, dublate de o coregrafie realizată de Carlos Vilán, originar din Madrid. De asemenea, decorul realist a frapat auditoriul prin originalitate, redând spațiul specific spaniol. Ramona Zaharia, mezzosopрана care a interpretat rolul lui Carmen, este o fostă membră a Corului Operei ieșene, fiind plecată din 2009 pentru a deveni solista operei din Düsseldorf. Pe lângă întruchiparea unor roluri deosebite, pre-

cum Principessa di Bouillon din „Adriana Lecouvreur” sau Maddalena din „Rigoletto”, aceasta a fost, de asemenea, vedeta a cincizeci de interpretări diferite ale aceluiași personaj, Carmen, care pare să se confunde cu personalitatea solistei. Pentru deosebitele sale interpretări a fost distinsă cu două premii, primul obținut în 2005 la Concursul Național de Interpretare a Liedului „Ionel Perlea” Neamț și al doilea, câștigat în 2008, la Festivalul Internațional „Vacanțe Muzicale la Pietra Neamț”.

Interpreta a reușit să intre perfect în rolul personajului, publicul remarcând încă din primele minute faptul că prestația acesteia este una excepțională, datorită acordurilor vibrante și veridicității cu care au fost redată trăirile, în acest fel publicul detașându-se de realitate și intrând în lumea fascinantă a unei opere franceze ce surprinde atmosfera spațiului spaniol.

Opera debutează într-o piață din Sevilla, unde un grup de soldați se amuză pe seama trecătorilor, numindu-i „drôles de gens” (oameni ciudați). În continuare, apare o tânără țigancă, Micaela (Ana-Maria Donose, Narcisa Brumar), care îl caută pe

brigadierul Don Jose (Cosmin Marcovici, Bogdan Zahariea), logodnicul și prietenul ei din copilărie, însă nu îl găsește. Corpul de gardă o invită să îl aștepte în compania sa, dar Micaela refuză și pleacă după o serie de insistențe ale soldaților, aceștia reîntorcându-se la masa lor.

Între timp, Don Jose sosește cu o nouă gardă, iar lucrătoarele din fabrică ies în piață. Printre acestea se afla și Carmen, care beneficiază de atenția și admirația tuturor. Zărindu-l printre ceilalți oameni, aceasta îi oferă floarea râvnită de toți bărbații, moment în urma căruia se retrage înapoi în fabrică. Din această clipă, tânărul brigadier se simte atras de frumoasa țigancă. Ulterior, în urma unei încăierări, Carmen este arestată, fiind pusă sub paza lui Don Jose. El cade pradă farmecelor sale și o eliberează, acest gest de concretizare a iubirii soldându-se cu închiderea brigadierului.

După ce își recapătă libertatea, abandonează serviciul militar pentru a-i demonstra lui Carmen cât de mult o iubește, fiind, totodată, nevoit să se alăture contrabandișilor.

În cel de-al treilea act, Micaela vine în ținutul acestora pentru a-l înștiința pe Don Jose de moartea iminentă a mamei sale. Acesta pleacă, însă este îngrijorat de idila ce se înfiripă între toreadorul Escamillo (Adrian Mărcan, Bogdan Baciu) și Carmen.

Opera se încheie cu moartea protagonistei, ucisă cu un cuțit, din gelozie, de Don Jose. Răpus de sentimentul vinovăției, acesta se omoară cu același cuțit. Acest gest extrem poate fi privit ca o jertfă a iubirii, dar și o expresie a dorinței de răzbunare și a orgoliului rănit.

Dansul toreadorilor din finalul operei a impresionat îndeosebi prin complexitatea mișcărilor coregrafice, care animau atmosfera alături de ritmurile alerte. De asemenea, costumele, realizate de designerul Josef Jelinek, au creat o feerie de culori

prin diversitatea croielilor, dar și prin originalitatea acestora.

Un detaliu frapant îl reprezintă noutatea pe care o aduce interpretarea, având în vedere faptul că acțiunea îi are ca protagoniști pe o țigancă provenită dintr-un mediu care promovează spiritul liber și un brigadier care renunță la cariera militară pentru a satisface capriciul femeii, aceștia îndepărtându-se de idealurile eroilor de operă. Prin folosirea motivelor muzicale caracteristice precum „Habanera” sau „Seguidilla” se realizează deschiderea spre spațiul spaniol care l-a fascinat pe compozitor.

Este de remarcat și evoluția pe care o suferă Carmen, de la țigancă ce lucra în fabrica de țigarete, inițial o tânără puerilă, seducătoare, al cărei scop principal este cucerirea bărbaților, la femeia matură, conștientă de pericolul ce o așteaptă.

Un rol important în crearea atmosferei tensionate l-a avut și orchestra Operei Naționale Române din Iași, dirijată de maestrul Cristian Oroșanu. Ritmul vibrant al interpretării copleșitoare a orchestrei a reprezentat un element definitoriu pentru accentuarea trăirilor, alături de Corul Operei, dirijat de Manuel Giugula, și de Corul „Juniorii Operei”, coordonat de Raluca Zahariea. Prin urmare, profesionalismul a fost încă o dată dovedit prin montarea unui spectacol inedit, în care teatrul, muzica și dansul s-au îmbinat într-un tablou impresionant.

În spatele unei puneri în scenă reușite, animate de voci excepționale și mișcări ritmate pe o muzică alertă pe fundalul unui decor impresionant ce relevă veridicitate, originalitate și creativitate, se află munca asiduă a unor interpreți de mare valoare.

PĂLĂRIA FLORENTINĂ

Ipostaze ale comediei vieții

Rareș Anton, clasa a XI-a D

Cu patru ani în urmă, se redeschidea Sala Mare a Teatrului Național „Vasile Alecsandri” Iași. A fost un moment foarte important pentru viața culturală a orașului, întrucât, spre bucuria publicului, teatrul și opera au devenit mai accesibile prin faptul că au ieșit în evidență, au ieșit la suprafață.

Îmi aduc și acum aminte că era seară, iarnă și mă pregăteam să merg la teatru. Nici nu știam ce mă aștepta. Mă gândeam doar la acele piese cu păpușele, de la Teatrul „Lucefărul”, pe care le văzusem când eram la grădiniță. Pe o ninsoare liniștită, cu fulgi mari și grei, am ajuns în foaierea teatrului. Toată lumea era uimită de frumusețea înconjurătoare și de căldura degajată de atmosfera de nerăbdare și extaz a tuturor. Dintr-odată, totul a devenit imprevizibil.

Intrasem deja în sală când ultimul anunț de închidere a telefoanelor era făcut. În mai puțin de două minute, lumina a fost stinsă și piesa a început. Nici nu se fixase bine reflectorul pe centrul scenei, că râsetele oamenilor început, la vederea celor doi meșteri care amuzau prin dialogul mut. S-a dovedit mai apoi că ei erau de fapt actori cu un rol foarte bine stabilit.

Recunosc că până atunci nu auzisem și nu știam nimic de regizorul de talie internațională al piesei, maestrul **Silviu Purcărete** și, cu atât mai puțin, de piesa **Pălăria Florentină**. În schimb, nu am fost niciodată mai impresionat de munca celor 41 de actori care și-au pus tot sufletul în acest spectacol. Ulterior am avut plăcerea să citesc mai multe critici și review-uri referitoare la acest regizor și am fost surprins să aflu anumite detalii, precum faptul că el nu este interesat de reacțiile post-premieră, nu iese pe scenă să își primească aplauzele meritate și se auto-citează frecvent.

În ceea ce privește piesa scrisă de **Eugène Labiche**, drumul cel mai scurt spre inima publicului e o comedie bună. Imbrogli-

oul francezului a cucerit generații după generații, devenind un model de text bine scris, lejer, o suită de încurcături de amor, pornind de la o banală pălărie de paie roasă de un cal, pălărie ce trebuie neapărat înlocuită, pentru a nu pecetlui nefericit întreaga situație. Precum procedează de obicei, maestrul Purcărete a intervenit original asupra textului, accentuând anumite momente comice pentru a-și susține viziunea regizorală.

Subiectul este simplu: un bărbat, Fadinard, care urmează a se căsători cu o tânără al cărei tată este foarte protector. Totul se rezumă la găsirea unei noi pălării florentine, înainte de nuntă, lucru ce îl aduce pe protagonist în mai multe situații comice, amoroase și de disperare.

Comicul are ca surse principale situațiile și limbajul. Rama pe care o creează Silviu Purcărete e aceea a teatrului în teatru: doi manipulatori de decor oficiază ceremonia teatrală, fiind cei care ne reamintesc că povestea pe care o vedem este doar un spectacol. Decorul alcătuit din mai multe panouri subțiri de lemn reprezintă ideea lui Dragoș Buhagiar, care e de părere că numai așa se poate implementa vizual derularea rapidă a evenimentelor.

Realizate și interpretate magistral mi s-au părut secvențele în care s-a cântat live, alături de cele în care tot alaiul miresei, în frunte cu tatăl, aleargă pe toata scena și prin sală, precum și momentul în care pereții se dărâmă, situație ce este foarte atent regizată.

Această piesă cucerește publicul foarte repede, mai ales prin faptul că menține atenția încordată. Mereu se întâmplă ceva nou, mereu se prezintă o altă situație, în alt cadru. Spectatorii ajung să își exprime zgomotos amuzamentul chiar și în clipe dramatice sau mai puțin comice, ceea ce confirmă talentul actorilor și profesionalismul oamenilor din spatele scenei.

VIZITA BĂTRÂNEI DOAMNE

ÎNTRE TENTAȚIA CRIMEI ȘI CEA MAI MARE ISPITĂ A LUMII, BANUL

Ioana Vartolomei, clasa a X-a E

Vizita bătrânei doamne, de Friedrich Dürrenmatt, este o piesă de teatru tragicomică, în trei acte, a cărei premieră a avut loc în anul 1956. Aceasta prezintă umanitatea unui orașel ce se află la limita supraviețuirii și căreia i se pune întrebarea: "Sunt locuitorii dispuși să ia viața unui localnic în schimbul unui miliard?"

Odată cu ridicarea cortinei se observă viziunea realității a regizorului Claudiu Goga, ce redă perfect situația precară a orașului Gullen, aflat în Europa Centrală. Acțiunea începe într-un cadru lipsit de culoare, cu cetățenii a căror ultimă speranță era vizita și ajutorul lui Claire Zachanassian, interpretate de Mihaela Arsenescu Werner, "bătrâna doamnă" ce se întoarce în orașul natal pentru a-și face dreptate. Deși cu toții se bazau pe Alfred III (Teodor Corban), prietenul din copilărie al lui Claire, situația va lua în curând o întorsătură înspăimântătoare.

Personajul feminin atrage spectatorii printr-o apariție impunătoare ce deschide receptorului un orizont de întrebării. Laureată cu "Premiul pentru întreaga activitate" la Gala Premiilor UNITER, Mihaela Arsenescu Werner a făcut din Claire Zachanassian o femeie care domină prin atitudine și privire. Vizitatoarea își pierde alături de frumusețe și tinerețea, acum devenind o ființă dezumanizată ce acționează mecanic.

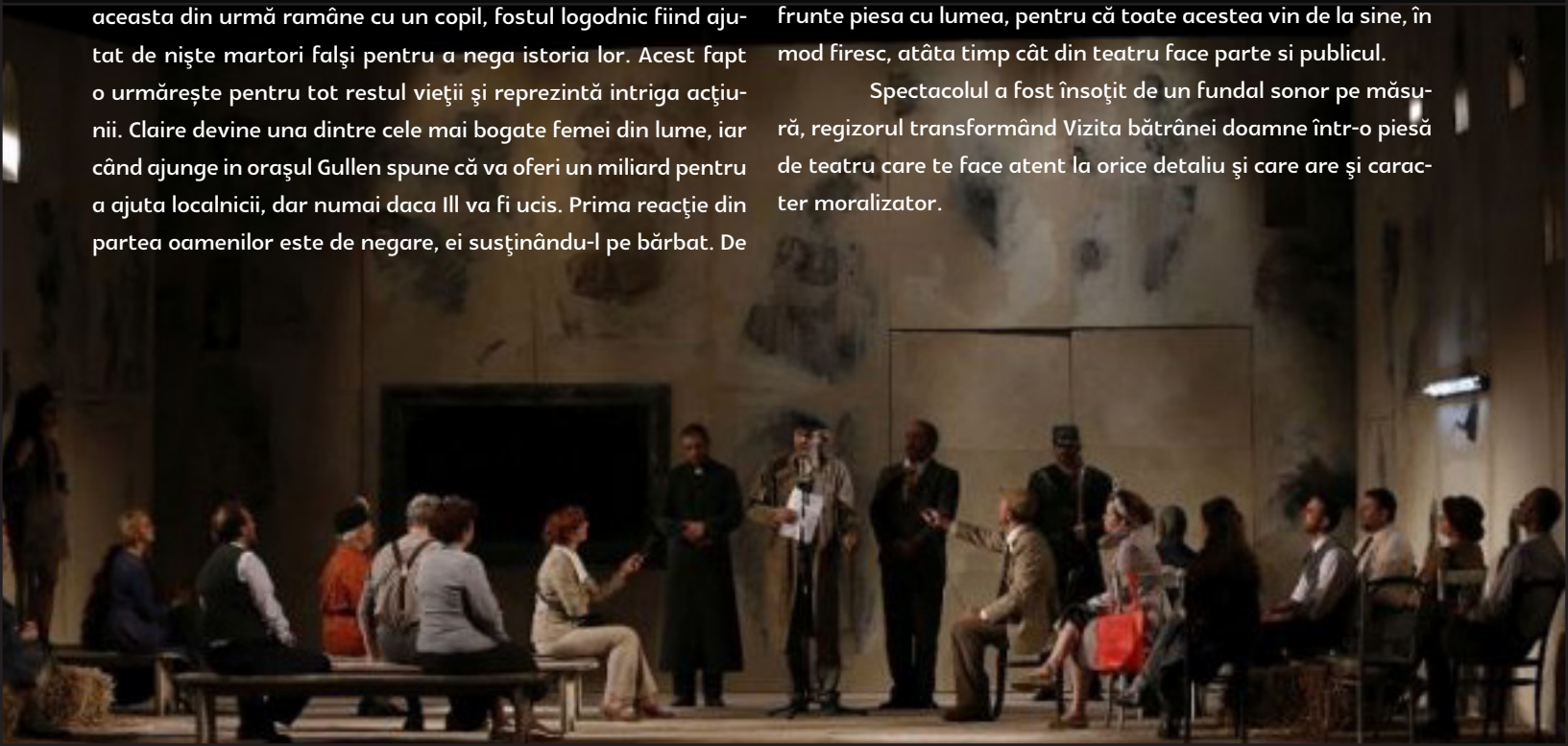
În urma unei relații din tinerețe dintre Alfred și Claire, aceasta din urmă rămâne cu un copil, fostul logodnic fiind ajutat de niște martori falși pentru a nega istoria lor. Acest fapt o urmărește pentru tot restul vieții și reprezintă întriga acțiunii. Claire devine una dintre cele mai bogate femei din lume, iar când ajunge în orașul Gullen spune că va oferi un miliard pentru a ajuta localnicii, dar numai dacă Ill va fi ucis. Prima reacție din partea oamenilor este de negare, ei susținându-l pe bărbat. De

aici începe și demersul dramatic al piesei de teatru, în scenă apărând și un sicriu ce va sta deasupra actorilor pe tot parcursul acțiunii, premeditând deci o viitoare moarte.

Tentația crimei este prea mare când cetățenii se află sub cea mai mare ispită a lumii, și anume banul. Pe parcursul zilelor, toată lumea cumpără cu împrumut, personajele fiind tipice acelei societăți. Chiar și cei mai de seamă reprezentanți, adică primarul, profesorul și preotul cad în ispită, alături de familia protagonistului. Ill evoluează uimitor, de la teama ce îl învăluie într-un prim stadiu ajungând să fie conștient de faptul că sfârșitul îi este aproape. Drama este des acoperită de o comedie feroce, care te face să uiți pentru câteva momente de caracterul impresionant al personajelor antrenate într-o crimă colectivă.

O scenă frapantă este cea a discuției dintre Alfred și Claire, femeia dezvăluindu-i durerea ce a urmărit-o toată viața și care se va termina odată cu moartea, urmând, ca în final, Ill să fie de acord cu orice decizie va lua orașul Gullen. Ultima scenă, imposibil de prezentat în cuvinte, are un impact puternic asupra receptorului. Piesa provoacă spectatorii la reflecție, opera lui Dürrenmatt supunând astfel ființele umane legilor apăsătoare ale existenței. Autorul menționează că el povestește o acțiune, nu o alegorie și că înfățișează o lume imorală, așa cum se afirmă uneori și despre el. Nici măcar nu încearcă să își confrunte piesa cu lumea, pentru că toate acestea vin de la sine, în mod firesc, atâta timp cât din teatru face parte și publicul.

Spectacolul a fost însoțit de un fundal sonor pe măsură, regizorul transformând *Vizita bătrânei doamne* într-o piesă de teatru care te face atent la orice detaliu și care are și caracter moralizator.

DE CE SĂ ȘTIM?

George Stoica, clasa a X-a D

Verbul “a ști” implică existența unei științe, o sumă a cunoștințelor pe care o persoană le deține. Dar verbul „a ști” nu rămâne singur, izolat, deoarece obținerea și utilizarea unor cunoștințe reprezintă suma unor procese complexe, știința nefiind ereditară, ci obținându-se prin observarea unor informații, integrarea lor în memorie, reținerea lor, utilizarea lui, și cel mai important, gândirea lor. Pentru că fără a gândi nu există nici a ști, deci nu există nici știință.

Una dintre interpretările filozofice bazate pe anumite studii psihologice, un curent idealist, susținea că noi suntem, fiind, tocmai datorită faptului că suntem capabili să ne gândim. Fără a ne gândi, ne pierdem individualitatea, eul nostru launtric, scopul nostru existențial. Pe baza acestei interpretări, noi existăm datorită științei pe care o deținem despre existențialitatea noastră, și pe baza aceleia suntem noi definiți.

A ști este un lucru foarte important, deoarece știința este aditivă, una dintre singurele lucruri care doar se pot incrementa, neputând fi pierdută precum alte lucruri. Ceea ce știm nu are ca reprezentare un suport material care ar putea fi pierdut sau alterat, și de aceea cunoștințele noastre sunt cea mai mare avere pe care o deținem.

În perioada iluministă se susținea că învățămân-

tu avea ca scop formarea unor personalități enciclopedice, având cunoștințe din diverse domenii, capabili să profeseze în oricare dintre acestea. Datorită acestei mentalități s-a ajuns la un salt imens făcut de industrie, cultură și tehnologie, având loc importante descoperiri în toate domeniile. Deoarece în ultimul timp suma cunoștințelor omului s-a multiplicat semnificativ, este aproape imposibil pentru un om să dețină cunoștințe din toate domeniile, și astfel omul enciclopedic susținut de iluminiști a dispărut dintre tipologiile actuale.

A ști presupune a învăța. Mulți indivizi se întrebă de ce este important procesul de învățare, deoarece ei pot să urmeze în viață un drum care necesită numai anumite cunoștințe și abilități, și pentru ei gama variată de materii care se predau în școli își pierde din importanță. Însă cunoașterea unui subiect nu poate fi niciodată completă, mai ales dacă nu este corelată. Învățarea unei anumite materii ajută chiar și dacă nu are legătură cu subiectul respectiv. În primul rând, acumularea de cunoștințe noi reprezintă o modalitate bună de a gândi, de a solicita creierul. Chiar dacă majoritatea persoanelor nu realizează, ei sunt ceea ce sunt tocmai datorită faptului că au învățat anumite lucruri, chiar dacă li s-au părut inutile, chiar dacă li s-au părut lipsite de importanță,

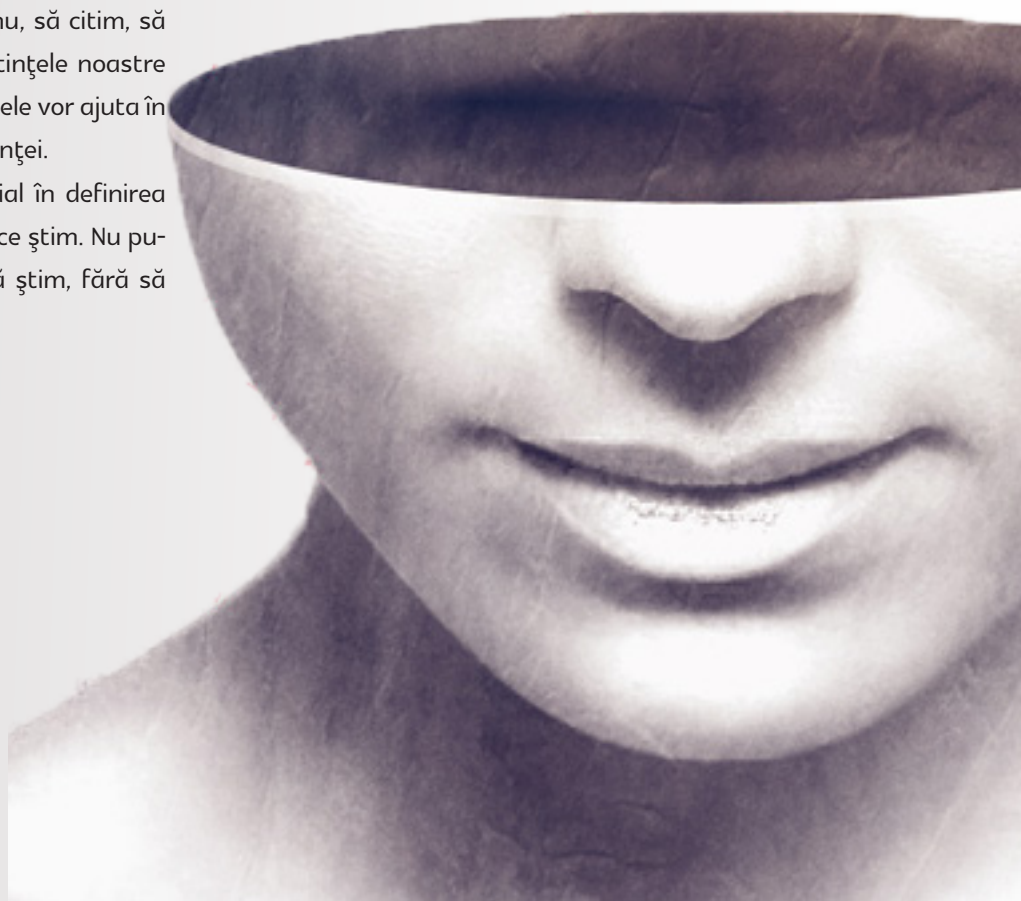
chiar dacă le-au uitat.

Fiecare fracțiune de informație, fiecare idee contribuie la formarea personalității. Chiar dacă reprezintă cunoștințe teoretice, formule sau cunoștințe practice, acele informații odată ce au trecut prin procesul de învățare și reținere devin parte din noi și vor juca un rol, cât de mic, în formarea și modelarea personalității noastre. Deși se poate întâmpla ca noi să uităm anumite informații, acest lucru nu diminuează știința noastră, capacitatea noastră științifică. Ele lasă amprente în conștiința și mintea noastră, amprente care ne definesc. Precum o piatră oarecare, peste care turnăm un strop de apă, acea piatră va păstra în morfologia ei urma acelu strop, observată la nivel chimic chiar și la câțiva ani după ce stropul s-a evaporat.

Deci, chiar dacă nu realizăm, cunoștințele acumulate și-au avut rolul lor, rol în lăsarea unor urme. Căci, până la urmă, noi, cei din clipa de acum, suntem rezultatul tuturor acțiunilor care s-au întâmplat și la care am luat parte, și care și-au lăsat amprenta asupra noastră. Astfel, a intra în legătură cu noțiuni noi ne modelează și ne formează, chiar dacă destul de puțin, însă depinde de noi dacă alegem să fim rezultatul unor cunoștințe vaste sau nu. De aceea trebuie să existe o orientare spre informație, spre știință, pentru a putea să știm, să gândim, să existăm într-o formă din ce în ce mai completă și evoluată.

Răspunsul și decizia depind de fiecare dintre noi, pentru că noi putem alege să învățăm sau nu, să citim, să ne informăm, să știm. Deși multe din cunoștințele noastre nu ne sunt necesare într-un anumit domeniu, ele vor ajuta în realizarea nu a unei meserii, ci în realizarea ființei.

Așadar, a ști este un demers esențial în definirea persoanei umane, deoarece noi suntem ceea ce știm. Nu putem să fim, fără să ne știm, și nu putem să știm, fără să gândim.

DILEMA UNEI NOPTI FĂRĂ SFÂRȘIT

Ștefan Răschip, clasa a VIII-a A

Tot așa a început. O zi rece, o zi ca asta de azi, dar mai fericită decât în momentul acesta. Plutea în aer o fericire așa, copilărească, nejustificată, dar nu era și a mea. În mine, ceva urla să nu-i ascult, dar nu aveam de ales și de aici a pornit totul...

Eram amândoi pe bancheta din spate, plini de negativism și neplăcere până în subconștientul nostru. El era blond, cu ochi căprui și de o înălțime medie, eu eram opusul lui. Totuși, ne înțelegeam, pentru că el era vărul meu și nu aveam de ales, evident, decât să mă înțeleg cu el. Eram toți înghesuiți acolo, două familii într-o mașină mare, aș spune minivan, dar se înțelege de la sine că era un automobil spațios. Câteva schimburi de priviri pesimiste și câteva glume penibile, pe care nu și le mai amintește niciunul dintre noi. Era un semn bun, din fericire, care mai îneca din sentimentul amar. Ne vedeam rar, deci nu ne puteam plânge (prea mult).

Și, așa ajungem și la povestea în sine. Eram ușor duși de val, la început, într-o veselie constantă. Cazați la un motel dintr-un sat oarecare, nutream dorința arzătoare de a urca odată mai repede muntele. Eram niște nebuni amândoi. Săream pe saltele, dădeam muzica la maximum. Primeam reclamații de la vecinii noștri din alte camere, dar cine îi putea învinui? Noi nu!

Se făcuse deja târziu. Încetul cu încetul, luminile satului mureau încete în marea întunecată a nopții. Ne era dificil să mai stăm în picioare, dar cu un mic efort, am înăbușit nebunia serii acelea. Ne aflam, așadar, la geam, spărgând semințe și discutând toate tâmpeniile care puteau fi discutate. La un moment dat, vărul meu, a adormit. L-am luat în spinare și l-am dus, cum am putut, la patul lui, iar eu m-am culcat pe canapeaua confortabilă de la gura sobei...

Tuturutu! se auzi vuvuzela unchiului meu, care rânjea știrb și satisfăcut. În câteva momente, ne-am îmbrăcat și am alergat la masă, unde ne așteptau toate bunătățile lumii (și nu, nu erau chelnerițe, dacă la asta credeți că mă refer). Ne-am așezat regește la masă și am înfulecat bucatele bine preparate în bucătăria motelului, iar apoi, am urcat înapoi, în camerele noastre. Ne distram grozav! Se putea vedea bucuria noastră prostească peste tot în cameră, în special, în grămada de haine împrăștiate. Asta, desigur, nu excludea faptul ca, după ore întregi de joacă, să escaladăm muntele.

Și am pornit! Drumul a durat ore întregi. Dar stați! Asta nu e o poveste melodramatică, deci drumul a durat doar două ore. Era o oră la care întunericul se lăsase deja complet asupra caselor, dar cui îi păsa? Era perfect! Escaladam întruna, vorbeam, râdeam, dar un sentiment ciudat a revenit, de data asta chiar mai tare, ca și cum cineva mi-ar fi dat un pumn în gât. Mă uitam în jur, grav, speriat, numai atât cât să observ faptul că acum nu ne aflam nici aproape de familie și nici pe cărare. L-am oprit pe partenerul meu de nebunii, să-i atrag atenția asupra situației, și atunci se lăsă o liniște de moarte, urmată de niște priviri dezamăgite și niște minți pierdute, fără nicio idee. Am tăcut minute în șir, ne-am rezemat de doi copaci și apoi, am aprins un foc mic. Acum nu mai erau priviri dezamăgite, ci priviri pline de mustrare: ba că era vina unuia, ba a altuia, dar, de fapt, era vina amândurora.

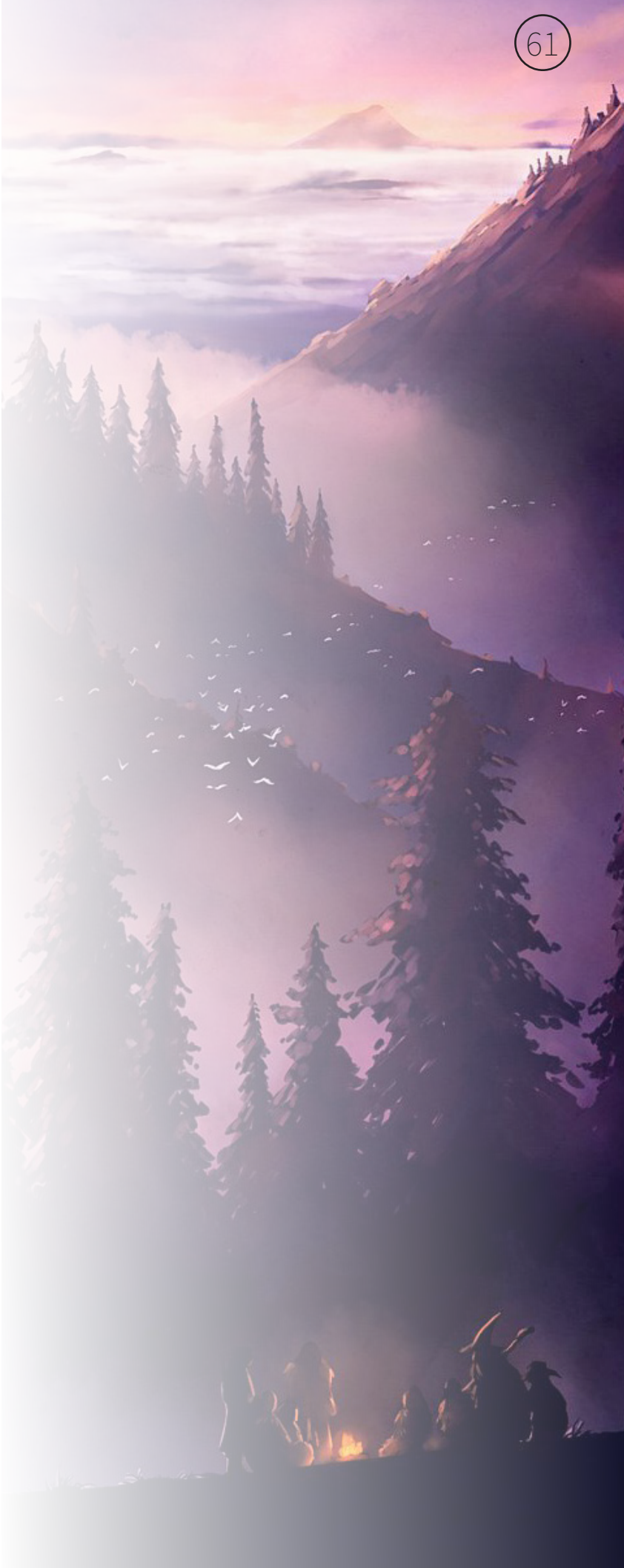
În cele din urmă, am decis să luăm drumul înapoi și am coborât fără niciun plan. Am coborât și am coborât, neîncetat, și numai ce am observat că vărul meu, care cu câteva momente mai era lângă mine, era cu figura strâmbată, sprijinită de un copac...

adormit. L-am luat în spinare (De! Istoria se repetă!). Am început să-l car, speriat de moarte. Am dat, la răsărit, de pavajul șoselei și am pornit, pe o lapoviță neașteptată, să fug ca nebunul, cărându-l pe bunul meu prieten. Curios era că nu-i mai simțeam deloc greutatea, ca și cum dintr-odată, ar fi devenit imponderabil. Am mers ore și ore, până am simțit că nu mai pot. Eram ca și mort și o știam...

O nouă zi începea. O zi rece, cu negură multă și cu bătăile înăbușite ale inimii mele, amintind ritmul unui tam-tam păgân. Amintirile legate de ceea ce se petrecuse în ajun erau tulburi: noapte, nu tu casă, nu tu familie, nu tu chelnerițe, numai frig, umezeală și confuzie totală privind locul unde ne aflam. Apoi, un urlet, o imensă durere și întuneric. Asta era tot ce aveam în minte în momentul acela. Nu puteam să fac altceva decât să continui să merg, ducându-mi prietenul în spate, deși nu eram eu chiar cel mai plin de mușchi om din lume. Dar aveam de ales?

La un moment dat, am lăsat asfaltul și m-am trezit lângă o șină de tren abandonată. Am hotărât s-o iau de-a lungul ei. Atunci amicul meu se mișcă și mi-am dat seama că era treaz și nevătămat, în pofida coșmarului meu din ajun. De aici înainte, am drumețit alături, sporovăind, până ce am ajuns într-un mic sătuc, la marginea unei ape curgătoare. Se lăsase deja seara și timpul nu părea să-și încetinească ritmul, nici să se grăbească. Am decis să vorbesc cu unul dintre săteni, să ne lase să înnopțăm la el, și așa am ajuns să dormim într-un hambar cu fân. Dimineață, am mâncat ochiuri, am întrebat de o hartă și i-am mulțumit frumos gazdei noastre, care a fost foarte de treabă cu noi. Ceva, însă, părea să nu fie în regulă. Nu mai eram în regiunea noastră, ci la mare depărtare de ea și mă gândeam cum de ajunseseam să ne aventurăm atât de departe de casă. Deciziile mele neinspirate ne afundaseră în gaură de șarpe, în speranța că-i vom găsi pe părinții noștri, dar mă înșelasem amar. În momentul acela, fierbea ceva în mine și nu era numai vina, ci mai mult. Am luat-o la fugă de nebun, cu vărul meu după mine. Într-un târziu, ne-am oprit oboșiți, lângă un foc încropit cu ce-am găsit și noi. Se însera când ne-am trezit și...

... Nu! Nu era posibil! Ne găseam pe terasa motelului, în două șezlonguri confortabile! Mama pretindea că am dormit acolo mult și bine, mai exact două ceasuri, de se și speriasse că am pățit ceva, și că n-am fost plecați nicăieri, nicio clipă!

IUBIREA IMPOSIBILĂ A LUI NARCIS

“Nu e greu să crezi o operă literară; trebuie doar să privești dincolo de lucrurile obișnuite, să oferi un sens cuvintelor și să dai naștere unui univers imaginar ce va reflecta întocmai firea, sentimentele și viziunea ta despre lume.”

Maria Alexoae, clasa a VI-a C

Celebrul pictor Narcis, pustnic și singuratic, se plimba agale pe plajă. Firișoarele subțiri de nisip îi alintau tălpile cu lungi mlădieri fine, însă, plaja era încrustată și cu scoici sfărâmate de furia valurilor, înțepându-l amar. Dar el nu le băga în seamă. Era îngândurat profund. Privea cum imensa platoșă a soarelui se scufunda în mare alene. Când acesta nu s-a mai putut zări, brusc, lumina și căldura ce le oferea astrul solar parcă au dispărut în văzduh. Valurile înspumate și dantelate ale mării s-au potolit și ele încetul cu încetul, ca la un semn. După puțin timp, luna a început să își facă apariția, răsărind din regatul submarin, gătindu-se înainte de a trona de pe planul celest. Pentru a-și anunța venirea la putere, astrul selenar a trimis câteva raze timide, dar strălucitoare pe cer, creștând norii albicioși. În scurt timp, stelele și-au aprins beculețele sclipitoare, împodo-

bind negrul întunecat al nopții cu o lumină orbitoare, ce curgea în șipote lungi și cristaline.

Atunci când luna a ajuns în cel mai înalt punct al bolții cerești, împrăștiind multă lumină în jur, pictorul și-a scos dintr-o traistă ponosită un mic șevalet, acuarele pastelate și pensule de toate mărimile. A privit visător marea... dorea să immortalizeze pe pânză energia și furia continuă a mării, ale cărei valuri se îmbinau într-o armonie rapidă, nesfârșită. Pictorul își dorea să surprindă pescărușii, luna, stelele... întregul tărâm paradisiac, în care el devenea o altă persoană, ca un om pictat într-un tablou, ale cărui contururi erau dezmărginite în imperiul ficțiunii, sfidând realitatea.

Încet, Narcis trasa schițele, privind încontinuu meditativ marea, ca pe un vechi tovarăș de viață. În gândurile sale negre, tulburate de tristețea singurătății, dorea să se facă

unul cu marea, să se înece cu sălbăticie în aceasta. Înfrânându-si aceste porniri, Narcis și-a îndreptat furia asupra tabloului, pictând cu mai multă ardoare.

După ce a transpus marea într-o altă dimensiune, ce reflecta universul imaginar creat de pictor, bărbatul a îmbrăcat valurile mișcătoare cu mărgăritarele lor albe, acestea fiind captive în negrul văzduh, atingând stelele. Apoi, a schițat o corabie, cu pânzele fluturând, ce se legăna pe valurile străvezii și viorii ale mării. Deși a desenat și vasul, bolta cerească și stelele sclipitoare, ca o podoabă a nopții, simțea că mai lipsea ceva. După un timp de meditație, a observat că tabloul nu era deloc înșuflețit și arăta ca toate celelalte. Narcis își dorea ca tabloul său să se poata remarca printre celelalte, să atragă atenția printr-un anumit aspect, căci creația sa reflecta întocmai firea pictorului. Astfel, acesta și-a dat seama că doar un suflet omenesc ar putea schimba destinul picturii. Necunoscând pe nimeni, a început să-și desăvâșească autoportretul, pentru a putea trăi în lumea tabloului său. A pictat cu migală, fiind atent la toate detaliile. Bărbatul avea un talent nemărginit, însă el nu era conștient de acest lucru, neavând pe nimeni alături de el să îi spună și să îi prezinte abilitățile sale, să-l ajute să se descopere pe sine...

Având un sentiment ciudat, lui Narcis i-au înflorit în colțul ochilor limpezi și umezi ca marea lacrimi amare, ca de sânge. Însă, singurătatea nu îi dădea liniște. Dorea să mai picteze pe cineva alături de el, în barcă. Dar nu mai știa pe nimeni, fiindcă nu a mai interacționat niciodată cu nicio altă persoană. În viziunea lui, ceilalți oameni erau complet diferiți de el, considerându-se pe sine foarte straniu. Acest tablou urma să fie singura sa avuție și nu dorea să trăiască pentru tot restul vieții cu acest sentiment răscolitor.

Trist, s-a așezat pe nisipul moale și fin și a început să plângă în lumina palidă a lunii, privind meditativ marea. Deodată, o rază a astrului selenar a înaintat îndrăzneț către el, atingându-i fruntea, pe care s-a întipărit pentru o secundă o stea strălucitoare ce îl proteja ca un înger păzitor, în semn că Dumnezeu l-a văzut și îl va lua în grijă. Însă, Narcis nu și-a dat seama de acest fapt, astfel încât era în continuare disperat, din cauza faptului că nu știa ce să facă. Atotputernicul avea totul sub control : și-a întocmit un plan ce nu putea da greș.

Brusc, un val mai puternic de apă a invadat nisipul, răcorindu-l pe pictor. După ce oceanul și-a retras apele, la picioarele lui Narcis a apărut o inimioară de cristal roșu, goală

pe dinăuntru. Pictorul a cercetat-o cu atenție și a privit-o, încălzind-o cu puterea trupului său. După ce a alintat-o cu atingeri tandre și a privit-o, s-a auzit un glas ușor care îl chema pe nume. Speriat, pictorul s-a uitat în toate părțile, însă nu s-a dumirit de unde provenea vocea. Inimioara de cristal l-a înștiințat, dar bărbatul dorea să afle cum de poate găsi un obiect neînșuflețit. Podoaba i-a dat răspunsul la întrebare, spunându-i că ea era de fapt o sirenă blestemată de mama sa vitregă, datorită faptului că aceasta din urmă dorea să fie cea mai frumoasă din regat. În acest domeniu, era întrecută de fiica sa vitregă, sirena cea blestemată să sufere într-o inimă de cristal, din care nu va mai putea ieși niciodată. Astfel, sirena cea rea i-a închis sufletul într-un obiect ferecat. Apoi, diamantul l-a vestit pe Narcis că el a venit din adâncurile mării, fiindcă l-a văzut așa de trist și dorea să-l ajute să finalizeze tabloul, spunându-i cum să deseneze o femeie, chiar pe cea care posedă sufletul ferecat în inima de cristal. Pe când asculta șoptele dulci și încântătoare ale sirenei captive, pictorul Narcis a întocmit schița. În acel moment, inimioara s-a cutremurat, sufletul ieșind din carapace și înșuflețind ființa de pe tablou. Sirena i-a șoptit lui Narcis înfățișarea ei, care a materializat fata din tablou, adăugându-i culori. Atunci, pictorul s-a minunat de frumusețea fetei și s-a îndrăgostit pe dată de ea. Își dorea cu ardoare să ajungă și el în tablou, alături de iubita lui. Pe când se gândea la toate aceste lucruri, o forță supranaturală l-a transpus în pictură, blocându-l în timp și în spațiu, așa cum și-a dorit... Însă, astfel nu se putea bucura de prezența sirenei, așa cum nici ea nu-i putea fi alături lui Narcis. Erau doar două personaje pe o pânză neînșuflețită, ca și ei...

După mulți ani, tabloul a fost găsit de o persoană ce iubea foarte mult arta, muzica, asfințitul, ca și Narcis. În timp ce se plimba pe faleză, a zărit creația nesemnată. A dus-o la un muzeu de arte, în acea stare, nedorind să-și însușească tabloul pentru faimă. Pictura a fost expusă în mijlocul muzeului, datorită frumuseții sale. Fiecare persoană ce îl vedea rămânea uimită de faptul că tabloul era atât de real... Însă nimeni nu cunoștea povestea iubirii imposibile a lui Narcis...

JOANNE

Delia Bărbuță, clasa a IX-a D

De ceva vreme, nu îmi mai putea găsi liniștea. Desigur, făcea lucrurile obișnuite: mergea la serviciu, mânca, dormea, se plimba... Dar oamenii obișnuiți nu sunt îndrăgostiți de o iluzie și nu sunt obsedați de același chip, pe care continuă să-l vadă în fiecare moment! August, însă, este.

Totul a început când această apariție misterioasă s-a hotărât să-i bântuie visele. La început, era doar o figură dintr-o mulțime, ceva vag, dar mai apoi, încetul cu încetul, a ajuns să fie protagonista oricărui scenariu care se desfășura în capul lui August. Îl vrăjise și nu știa nici el bine cum. I-a fost de ajuns să o vadă o dată ca să-și dea seama că această apariție avea să-i bântuie toate cotloanele minții vreme îndelungată. De la o vreme, începuse să o vadă peste tot: dacă alerga, îi vedea rochia albă, fluturând de după un copac, iar dacă vorbea cu cineva, chipul ei părea că e rătăcit undeva, în fundal. August își puna toată nădejdea în puterea vindecătoare a timpului, sperând că acesta va estompa imaginea atât de bine întipărită în mintea lui. Ar fi vorbit cuiva despre asta, dar îi era destul de greu să se convingă pe sine că nu e nebun, darmite să convingă de asta și o altă persoană.

Și a trecut așa vreme îndelungată, dar fantasma aceea continua să-l urmărească. Ceva îi spunea că era timpul să viziteze un specialist. Ceea ce i se întâmpla

prea semăna cu o tulburare obsesiv compulsivă. Medicul, discret, i-a recomandat să-și ia o vacanță, să se relaxeze o perioadă; un altul chiar l-a sfătuit „să încerce să uite”. August se întreba dacă nu cumva medicii l-au luat de fraier: „să se relaxeze”, „să încerce să uite”! Astea erau sfaturile lor, așa credeau ei că se rezolva problema? Cât despre diagnosticul pe care singur și-l pusese, habar nu avea ce însemna, auzise doar de el, dar internetul spunea că e „o boală caracterizată de obsesii sau imagini persistente, care sunt experimentate ca intrusive”. Nici nu avea cuvinte să descrie o asemenea aiureală de diagnostic!

Și iată-l acum, mergând agitat, spre casă. E dezamăgit, dar măcar știe precis că nu există niciun medic care să-l poată înțelege și niciun medicament minune care să-l poată ajuta. Poate e timpul să se confrunte cu problemele sale. Însă singurul lucru care îi trecu prin cap fu să deseneze chipul care îl urmărește peste tot, neîncetat. Odată ajuns acasă, desenul fu gata repede, imaginea îi era mai clară în minte decât propriul său chip.

În seara aceea, îl sună Will, ca să-l anunțe că avea să treacă pe la el mai încolo. Numai de vizite nu îi ardea lui August, dar nu prea avea de ales și poate că e momentul să ceară sfatul unui prieten apropiat. Dacă nu lui Will, atunci cui?

– Adică ce încerci tu să-mi spui e că această apariție misterioasă, care poartă o rochie lungă, albă, și e foarte frumoasă, pe care ai întâlnit-o în niște vise oarecare, nu îți iese din minte? Și eu ar trebui să te cred?

– Îmi dau cuvântul de onoare! Sunt atât de disperat, încât am și desenat-o! Nu mă mai satur s-o privesc!

– Prietene, te-ai gândit să te duci la un specialist? Poate ceva nu e în regulă cu tine. Nici n-ar fi de mirare: ducem o viață atât de agitată!

– Bineînțeles că m-am gândit! Mi-a pus un diagnostic oarecare și sfatul magic a fost „să mă relaxez”.

– August, îmi ești prieten de multă vreme, dar de când te știu eu, nu te-am văzut niciodată atât de măcinat de ceva; pari să fi slăbit câteva kilograme și parcă ai îmbătrânit cu câțiva ani, de ultima dată când ne-am văzut. Nu înțeleg ce se întâmplă cu tine și nu-mi place să te văd așa. Cred că e de datoria mea, ca prieten, să te ajut, preferabil înainte să te transformi tu însuși într-o stafie.

Astfel, August îi povesti totul, lui Will, și cei doi ajunseră la concluzia că singurul mod de a scăpa de obsesia supărătoare e să găsească ființa care o provoacă. Neștiind de unde să înceapă, August îi arătă lui Will portretul făcut, dar fata nu i se părea acestuia cunoscută. Înainte de a se despărți, cei doi hotărâră să se vadă a doua zi, într-o cafenea, unde vor putea vorbi pe îndelete.

Rămas singur, August medită. Nici măcar el nu înțelegea cum e posibil să fie îndrăgostit de o fată pe care nu o văzuse în viața lui. Nu știa nici de ce e atât de sigur că ea există cu adevărat, dar de un lucru era convins: că nu va avea liniște până nu o va găsi. Cum e posibil să simtă ceva atât de puternic pentru o iluzie? Sentimentul acela, atât de străin, pe care unii îl

grafică: Raluca Voicu

numesc „dragoste” și îl descriu ca fiind o atracție minunată, sentimentul acela, pe care cu toții l-au simțit măcar o dată, era mai mult decât o povară pentru August. Simțea că e pe punctul de a pătrunde într-o parte întunecată a minții lui, pe care nu își dorea să o descopere și unde nu se simțea încă pregătit să pășească. Vorba lui Will: ar fi bine să găsească fantoma asta mai repede, până nu se transforma chiar el într-una. În noaptea aceea, avea să se culce mai înfricoșat de labirintul minții lui decât fusese vreodată în întreaga viață.

A doua zi, cei doi se întâlniră în fața cafenelei, care

Îi era total necunoscută lui August. Will împinse ușa care se dădu la o parte cu un zgomot asurzitor – cel puțin, așa i se păru lui August – așteptând ca prietenul său să intre. Dar August nu se mișcă din loc: avea ochii mari și semăna atât de bine cu o fantomă, încât era înspăimântător. Will își îndreptă privirea spre locul asupra căruia i se fixaseră ochii lui August și abia reuși să șoptească:

– **Sfinte Sisoie!**

Pe peretele îngălbenit de ani, din fața lor, stătea agățat triumfător un tablou identic cu cel desenat de August, în ajun. Poate că prietenul lui nu era chiar atât de dus cu pluta pe cât crezuse inițial. Stăteau amândoi și se uitau împietriți la tabloul de pe perete. Când, în sfârșit, reușiră să se apropie de el, observară, în colțul din dreapta, jos, scrijelit „J.20.No Ane” și, alături, sigla Muzeului Brooklyn. Măcar acum cei doi aveau un punct de plecare și deciseră că nu mai au niciun moment de pierdut, trebuie să se ducă repede, cât mai repede, la muzeu.

Acolo, însă, ghidul nu păru prea impresionat de povestea lui August:

– **Deci, tu vîi și îmi spui că fata asta, de care te-ai îndrăgostit orbește** – și aici, ghidul pufni disprețuitor – **arată exact ca aceea din tabloul pe care l-ai descoperit într-o cafenea, azi dimineață, și te aștepți ca eu să-ți spun unde să găsești pictorul, sau ce?**

– **Nu înțelegeți, fata asta înseamnă totul pentru mine! Poartă o rochie lungă și e foarte frumoasă, iar tabloul din cafenea avea imprimată sigla muzeului. M-am gândit că m-ați putea ajuta...**

– **Dacă e tabloul la care mă gândesc eu, nu te pot ajuta cu nimic, pentru că pictorul e mort de mai bine de o jumătate de secol și oricine ar fi fost muza sa, a plecat, probabil, dintre noi, de mult. Tot ce pot să fac e să-ți dau adresa fostei**

case în care a locuit.

Pentru a doua oară, în aceeași zi, August începu să vadă negru în fața ochilor: moarta de o jumătate de secol nu era în planurile lui și muza unui pictor, nici atât. Se simți extenuat și, oricât își dorea să ajungă la adresa indicată, decise că e mai bine să o lase pe a doua zi.

Mai avea, totuși, un mister de elucidat: ce însemna „J.20.No Ane”? Poate e o referire la vreun eveniment istoric? Dar internetul nu părea să fie de acord cu el. Poate „J” e inițiala picturului, dar ce rost au cuvintele de după aceea, și numărul 20? La toate astea se gândea August înainte să adoarmă. Habar nu avea că noaptea lui avea să fie mai lungă chiar decât ziua...

... E într-o pădure și fata misterioasă e și ea acolo, cu el, făcându-i semn de după un copac, să o urmeze. E prea fascinat de frumusețea ei ca să se mai gândească la orice altceva și, privind-o cum înaintează prin pădure, are impresia că nu există priveliște mai frumoasă pe lume decât mersul grațios al minunatei domnițe. Nu știe unde merge, dar în sufletul lui încolțește speranța că, în cele din urmă, fata îi va spune cine este. Dar dorințele nu se îndeplinesc mereu și iată-l rămas singur, în timp ce în fața lui e doar mesajul „J.20.No Ane”.

Poate face ce vrea cu el, îl poate întoarce pe dos, îl poate privi de aproape sau de departe. Sau poate schimba literele între ele...

August se trezi brusc și sări din pat:

– **Asta e! Mesajul e o anagramă! Nu pot să cred că nu m-am prins mai repede! Nu e „J.20.No Ane”, ci 20, Joanne!**

Deși soarele nici nu răsărise încă, puse mâna pe telefon și-l sună pe Will. Era momentul să pornească în căutarea adevărului.

Casa era o adunătură de dărăpănături, pe o stradă veche a New York-ului, de care nici măcar nu mai auzeau înainte. Împinse ușa, care aproape că se prăbuși

grafică: Raluca Voicu

peste el, și plimbându-se împreună cu Will prin casă, dădu peste o mulțime de rămășițe ale unor obiecte care li se părură antice. Cei doi ajunseră într-o cameră care părea că, în vremurile ei bune, fusese un dormitor. Lui August nu-i veni să creadă când, dând la o parte praful de pe o bucată de material alb, descoperi ceva uluitor: era în stare să bage mâna în foc că era ruptă din rochia fantomei lui, chiar dacă părea din secolul trecut. Spuse încet, ca pentru sine:

– Cât mi-aș dori să o întâlnesc pe fata asta! Aș da orice să o întâlnesc pe fata asta! O să o întâlnesc pe fata asta!

Când deschise ochii, se simți amețit și avu impresia că urmează să leșine. Trebuia să iasă din casă în momentul acela. Dar dacă avea impresia că-i este rău în casă, nu știa ce îl aștepta afară. Încă ținea strâns bucata de material găsită, dar în afară de asta, nu mai era sigur de nimic. Își strigă prietenul, dar acesta dispăruse în mod misterios. Privind în jur, constată că străzile New York-ului arătau de parcă civilizația făcuse un salt în timp, întorcându-se în urmă cu o sută de ani.

August se plimba speriat pe străzi, în timp ce toată lumea se holba la el, de parcă el era cel ciudat! Nu putea înțelege ce se întâmplă, până nu ajunse în fața unui stand cu ziare și ochii i se opriră asupra acestora. Data tipărită în colțul ziarului este 4 august 1914!

– Sfinte Sisoie! Abia a început Primul Război Mondial!

Buimăcit, alergă înapoi, spre casa părăsită. În depărtare, începea să se contureze imaginea unei femei cu o aură luminoasă: purta o rochie albă, din mătase vaporosă, din care lipsea o bucată, adică aceea pe care o ținea August în mână. Se opri și se uită țintă, de parcă toată viața lui ar fi depins de ea. Fără să-și dea seama, se trezi strigând:

– Joanne!

LUPTA DINTRE TU ȘI EU

George Stoica, clasa a X-a D

E noapte, nedefinită de aștri sau de zilele ce o divid, o noapte între noi, între Eu și Tu, o noapte care existase înaintea luminii și care va exista și după ce ultima licărire va dispărea. Zilele se desfășoară pe durata unor clipe, iar în timpul lor te pot vedea, și Tu mă vezi, și nu reacționăm deloc, Eu trec, Tu treci, mă ignori și te ignor, de parcă n-ar fi existat decât noapte.

Noaptea însă este diferit, mă urăști și te urăsc inexplicabil. Noaptea se revarsă, și întunecimea ei e atât de adâncă încât te întrebi dacă chiar există zi, dacă chiar există lumină. Îți oferă în liniștea ei amăgirea, cum ca ea ar fi efemeră, cum că ea ar fi trecătoare, că după fiecare noapte ar urma o nouă zi. Te amăgește și pe tine, mă amăgește și pe mine, și ne trimite unul împotriva altuia. Și nu te mai ignori, nici tu nu mai faci asta, ci mă lovești sălbatic, mânat de aceeași ură, dorind să biruiești, cuprins de patima nocturnă care ne posedă pe amândoi. Și nu te văd, dar te ating cu pumni oboșiți,

simțind noaptea din tine, lucind, dorind să se reverse, cuprinsă parcă de gelozie față de noaptea din mine.

E frig în noapte, dar știi că ar trebui să-mi fie cald, însă fiecare din loviturile tale devine mai rece. Ne luptăm cu lovituri reci, îndârjiți, și încercăm să rezistăm frigului, luptându-ne repede. Până și timpul, răcit de întuneric, se contractă, devine din ce în ce mai dens, părănd că e opac, și nu mai pot să trec prin el, și nici Tu nu mai poți trece. Trași în spate de timpul înghețat, desprinși de zi, desprinși de lume, am ajuns să ne luptăm într-un teren făcut din timp, din timp solid, timp înghețat și chinuit.

Trebuie să înving, ca să pot să ies, ca prin victorie să mă luminez și să revin la viață, la zi, la ziua care nu mai e definită de nopțile ce o divid. Înaintez încet, Tu stai pe loc, în mijlocul terenului, cu fața acoperită de noapte. Eu te lovesc, Tu cazi, iar noaptea din mine exultă părănd că se trece la viață, că se transformă în lumină. Dar timpul se dilată, terenul se crapă,

și cad și Eu, și cazi și Tu, și în căderea noastră ne lovim reciproc, fără să fim atenți la alt timp opac de care ne apropiem.

Căzând formăm un crater, o gaură în timp, care ne transportă exploziv într-un loc cunoscut, dar unde n-am fost niciodată. Un loc imens, și totuși mic, în formă de hiperbolă, o aberație infinită, căreia totuși îi puteam vedea capătul. Acest loc nou e semănat din loc în loc cu nopțe, care crește, sub forma unui întuneric în care nu vedem, și apoi lasă un fruct întunecat, pe care nu-l vedem dar îl putem concepe. Îl gust și Eu, îl guști și Tu, și iar începe lupta.

Îmi aplici o lovitură și o sinapsă se formează între noi, și te lovesc și Eu și mai apare una. Și pot să te gândesc, să te-nțeleg, și mă-nțelegi și tu, fără cuvinte, doar prin mișcări, mișcări brutale, animate de întunericul din noi. Și totul se petrece precum un vis, asupra căruia Eu nu am controlul, dar nici Tu nu-l ai. Tresalt și Eu, tresalți și tu, și câte două focuri negre, întunecate, izbucnesc din noi. Și flăcările strălucesc de întuneric, se răsucesc, dansează, ca niște umbre negre ruginite ce pot fi clătinate de vânt. Și văd cum Tu arzi, și văd cum Eu ard, aceleași două focuri negre, aceleași două focuri strălucind, care încearcă să se ardă reciproc.

Se sting deodată, ambele focuri de pe tine, și imediat și de pe mine. Dintr-o sămânță de întuneric se revarsă o apă a uitării, o apă oarbă, acoperind tot locul, formând vârtejuri și furtuni. Încep să uit. Duși de o tornadă, ne învârtim și ne lovim unul de altul, încercând să immortalizăm impactul prin brațele noastre. Apoi suntem trași la fund, într-un vârtej sublim, și nu mai știu care sunt Eu, și nu mai știu care ești tu, nu mai știu de ce să mă apăr și în ce să lovesc.

Și de ce, până la urmă, n-aș fi eu Tu, și n-ai fi tu Eu?

PRAF DE STELE

Amira Sauciuc, clasa a VIII-a F

Stau singură...Privesc cerul lipsit de stele al unei nopți prea întunecate de vară și simt cum aerul rece îmi pătrunde în suflet, încălzindu-l.

Atunci, văd pentru prima oară lumina apărută pe neașteptate într-o noapte friguroasă pe cerul negru și pustiu, pe care nu se zărea nici o stea... o lumină atât de puternică încât reușește să topească gheața, ce învăluia pereții inimii mele, lăsând în urmă flori de primăvară și mulți, mulți fluturi. A apărut pe neașteptate, nesperat de strălucitoare, a părăsit infinitul cerului și și-a găsit adăpost în sufletul meu, care era mult prea rece și nu voia să o primească. Dar nu a putut alege... Am asistat la acel moment unic, în care lumina și întunericul din interiorul inimii mele se contopeau ca într-un apus de soare pe care îl privești de pe o plajă dintr-un loc îndepărtat, urmând ca întunericul să se estompeze, încetul cu încetul, și lumina să dispară, în final, lăsând în urma sa pulbere de stele. Un act de magie ce nu poate fi descris...

Înainte să simt cum îmi străpunge inima rece și întunecată, nu găseam nimic magic în esența pură a acelei lumini, neașteptat de strălucitoare și de puternică, de fapt, nici nu îi dădeam importanță. Credeam că o cunosc, că știu ce înseamnă fericirea, viața, iubirea... Dar mă înșelam. Mereu am avut impresia că poți să îți formezi o viziune asupra unui lucru, fără să îl vezi în totalitate și că poți cunoaște un sentiment, fără a-l trăi. Și este adevărat, cu o singură excepție, cea căreia nu i-am dat niciodată importanță. Nu trebuie să vezi totul ca să cunoști lumea, nu trebuie să fii fericit mereu pentru a cunoaște fericirea ideală, nu trebuie să simți singurătatea profundă, ce îți inundă sufletul și îl întunecă pe zi

ce trece, pentru a ști ce înseamnă să nu fii singur, dar trebuie să te îndrăgostești pentru a cunoaște iubirea.

Vedeam lumea prin vălul întunecat, care îi ascundea frumusețea. Dar mă mulțumeam cu atât... Nu voiam să descopăr, să cunosc, să știu. Mă hrăneam din imagini, înviam și muream odată cu soarele care răsare și apune neîncetat, vedeam fericirea și aveam impresia ca o trăiesc, dar era doar o iluzie. Însă chipul nesperat de clar al unui vrăjitor a apărut pe neașteptate din acel văl și nu aș fi crezut că esența luminii se poate naște din atât de mult întuneric. La început nu credeam în actul său de magie și nici nu voiam să cred. Dar privirea lui a rămas întipărită în inima mea, al cărei întuneric a fost străpuns de lumina din vraja sa. Vălul negru ce acoperea lumea pe care credeam că o cunosc a dispărut odată cu gheața din sufletul meu datorită acelei priviri nepămâtenă.

Acum privesc lumea în adevărata sa splendoare. Pot vedea stelele ce alcătuiesc imaginea infinitului, al căror mister se revarsă pe pământ și nu mai există acel văl negru care le ascundea strălucirea de origine divină. Mă întreb ce am făcut să merit toate acestea... Nu am visat niciodată la pulbere de stele, flori de primăvară sau fluturi. Credeam că știu ce este lumina chiar dacă nu o văzusem și mă mulțumeam cu gheața de pe pereții sufletului meu. Dar nu știam... Acum cunosc fericirea. A venit la pachet cu acea lumină puternică și nu o mai văd, ca pe o iluzie, ci o simt și știu că e reală.

Privesc cerul unei nopți de vară, ce era odată întunecată și rece, care acum este luminat de privirea pură a unui vrăjitor, ce a lăsat în inima mea, cândva înghețată, praf de stele.

UN ACT RUPT DINTR-O PIESĂ

Ștefan Răschip, clasa a VIII-a A

„Ce poveste tristă!”, mi-am spus, uitându-mă la scrisorile tale, pe care le mai păstrez încă. Era ca o poveste de modă veche. Pe atunci, puteam să-ți simt iubirea în aer; asta făcea ca acele zile de primăvară să pară mult mai deosebite.

Îți vine să crezi că eu încă îmi amintesc? O pereche de ochi verzi și blânzi, un mers care inspira încredere celor care erau în preajma ta. Pentru mine era dificil să mă mulțumesc doar cu priviri, când puteam să am mai mult. De fapt, nu. Taie ideea asta! Nu puteam să am mai mult și o știam. Și de ce oare? Pentru că eu, unul, nu meritam nici măcar puțină atenție, dar asta nu schimba faptul că tu, totuși, mă salutai cu căldură și te interesai dacă mă simt bine... Eu apreciam asta, dar uite că drumul vieții ne desparte acum, la final, când, probabil, aș fi capabil să fac ceva ca să salvez această minunată poveste, ruptă, parcă, dintr-o scenă fantastică, de teatru, presărată cu romantism, cu momente demne de povestit.

Și uite așa, ajungem și la întâmplarea în sine, întâmplarea din ziua în care toate corăbiile mele s-au scufundat ca o broască în lac! E dificil să nu mă gândesc că eu, în ziua aceea, am avut ocazia să fac lucrurile să conteze, dar am refuzat totuși, gândindu-mă că era ultima zi și probabil te sufocam destul cu atenția mea. Stăteai acolo, uitându-te în zare, iar eu gânditor, nu-mi puteam lua ochii de la

în zare și luând cu ele fericirea și visele mele... în uitare.

Astăzi, încă pot să jur că te văd mereu la trecerea de pietoni, în restaurant, peste tot, zău! și încerc să ajung la tine, dar când ajung foarte aproape, tu deja dispari și simt că nici n-ai fi fost acolo, că ești o proiecție a minții mele înfirbântate. Ar trebui să mă obișnuiesc deja cu gândul că ai plecat, dar este așa de greu, când tu, totuși, ești, de fapt, lângă mine mereu, ca o umbră... Oriunde merg, ești și tu, și vreau să știi că plecarea ta mă omoară, îmi induce senzația neplăcută că înnebunesc.

Și totuși, indiferent că ești sau nu aici, aș da orice să-ți mai aud, măcar o dată, vocea trimitându-mi dulci salutări de la revedere, de plecare și de îndepărtare, luând ce era mai important pentru mine, lăsându-mă pustiit și rece.

TRĂIND PRINTRE VISE

Paula Nicoleta Sofica, absolventă (2015)

În momentul în care am devenit conștientă de prezența mea în încăpere, am simțit miros de scorțișoară și m-am simțit așezată pe un scaun. Mi-am dat seama imediat că nu mai eram în camera mea. Curiozitatea și obișnuința cu acel miros, care se afla în casa mea cel puțin o dată pe săptămână, m-au făcut să deschid ochii. Eram în bucătărie, înconjurată de fel de fel de ingrediente pentru prăjitura specială a mamei și un abur călduț ieșea dintr-o oală de pe aragaz, în care păreau că fierb paste, mâncarea preferată a tatei. Am răsuflat ușurată. Eram în siguranță! Atunci, am observat-o pe mama intrând.

- De ce faci prăjitura cu scorțișoară? Încă este miercuri și tu o faci, de obicei, vineri. S-a întors tata și îi faci paste? Dar nu era plecat pentru o săptămână?

Întrebările mele au rămas în aer pentru că mama nu a răspuns și părea că nici nu le-a auzit.

- De ce nu-mi răspunzi? Am făcut ceva și ești supărată pe mine?

Tot niciun răspuns! Hotărâtă să aflu ce se întâmplă, m-am ridicat și m-am dus mai aproape, dar când am vrut s-o iau de mână, palma mea a trecut pur și simplu prin ea! Uluită, am mai încercat o dată s-o iau de mână, dar ciudățenia s-a repetat. M-am dat un pas înapoi, speriată, și am început să îmi strig fratele, dar nimeni nu părea că mă aude. Am vrut să-l sun pe tata, dar nu am putut să fac nimic, pentru că încercarea mea de a lua telefonul de pe dulap a eșuat. În acel moment, în cameră a intrat un bărbat necunoscut, care a venit în spatele mamei mele și a îmbrățișat-o. Surprinsă, ea s-a întors spre el, dar în loc să-l respingă și să țipe, cum m-am așteptat, l-a luat în brațe și i-a răspuns la salut.

- Țasta nu e tata!... Ce faci? Mamă, cine e omul acesta?

Dar, din nou, întrebările mele au rămas în aer.

- Când se întoarce soțul tău acasă?

- Peste o săptămână. Este plecat cu afaceri la București, așa că stai liniștit.

- Dar copiii n-ar trebui să se întoarcă acasă în curând?

- Nu chiar. Poți să stai cu mine încă două ore.

Nu-mi venea să cred că mama poate face așa ceva, ea, care părea atât de atașată de tata și atât de blândă și de grijulie cu noi! Constatam cu stupeoare că realitatea era cu totul alta!

N-am vrut să mai stau să privesc odioasa scenă și am încercat să ies pe ușa bucătăriei, dar cum am pășit în afară, m-am trezit de unde am plecat. Nu știu cum am ajuns acolo, dar amintirea ultimei scene m-a lovit în creștet. M-am culcat încet, confuză. Asta înseamnă că nu e decât un vis? Cel mai probabil, pentru că părea un coșmar. Gândind astfel, mi-am dat seama că ar trebui să închid la loc ochii, pentru ca, redeschizându-i, să mă trezesc cu adevărat. Asta am și făcut și cu dorința puternică de a ieși de acolo unde era mama și posibilul ei amant, am deschis ochii pentru a doua oară și nu mică mi-a fost mirarea când am observat că eram în camera fratelui meu. Era dezordonată, ca întotdeauna, dar privirea mi-a fost atrasă de fratele meu care țipa cât putea și bătea cu pumnii în ușa camerei lui.

- Ajutor! Nu pot ieși de aici! Mama? Tata? Nu mă aude nimeni?

- Fii calm, Andrei. Sunt aici, cu tine, și o să ieșim noi cumva. Dar spunând asta, agitația fratelui meu nu s-a calmat deloc și el a continuat să țipe.

- Chiar nu mă aude nimeni? E cineva acasă sau m-ați

închis chiar voi? N-am făcut nimic rău! Ajutor! Cornelia? Ești în camera ta? Ajută-mă!

- Sunt lângă tine, Andrei, am spus atingându-i spatele, dar la fel cum s-a întâmplat cu mama, mâna mea s-a mișcat în gol.

- N-o voi mai face. Vă promit! Mi-ați găsit drogurile de sub pat? Îmi pare rău. Voi face tot ce îmi spuneți, dar nu mă lăsați aici, închis. Și zicând asta, începu să plângă.

În câteva momente, ușa camerei s-a deschis și părinții noștri au intrat țipând la el că e pedepsit și că nu-l vor mai lăsa niciodată să iasă din camera lui.

Imediat m-am gândit că nu putea fi decât un vis urât, în care fratele meu era un drogat și eu, doar un spectator neputincios. Am închis din nou ochii și de data asta, un sunet enervant se auzi din ce în ce mai tare, lângă mine. Am deschis ochii: pentru ultima oară! Eram, în sfârșit, în camera mea, în pat, în așternutul meu, și era dimineață. Soarele își strecura razele printre perdele, alintându-mi obrazul. Ceasul arăta ora 7 și încet, m-am ridicat din pat pentru o nouă zi. Trebuia să mă îmbrac și să pregătesc pentru școala care începea la 8. De data asta, am putut să ies din cameră și să cobor în bucătărie, întrebându-mă ce surpriză mă mai așteaptă. Acolo însă, mama își vedea în liniște de treabă, iar fratele meu, așezat la masă, părea liniștit și chiar, fericit.

- 'Neața, lume! Ce zi însoțită și suntem de-abia în februarie. Sigur o să fie o zi frumoasă.

- Bună dimineața, Cornelia! Ai dormit bine?

- Nu chiar... Am cam avut coșmaruri, am răspuns, uitându-mă în jur și căutând cu privirea ceva. Bine că niciunul nu e adevărat!

- Și, mă rog, ce „coșmar” ai avut? mă întrebă răutăcios Andrei, în timp ce mă așezam la masă.

Mi-era nu știu cum să povestesc visul cu mama, așa că am început să i-l spun pe-al doilea.

- Păi, n-o să crezi, era despre tine: se făcea că erai în camera ta și țipai ca din gură de șarpe, pentru că erai blocat acolo și nimeni nu venea să te scoată.

- În acel moment, Andrei s-a făcut alb la față și ochii aproape i-au ieșit din orbite. Era uimit și chiar speriat.

- Cum ai putut visa așa ceva? Mai bine, fii sinceră: m-ai spionat? M-ai urmărit?

- Ce tot vorbești acolo? Țasta e visul meu! Nu-mi spune că și tu ai visat așa ceva.

- Ba da și am visul ăsta de o săptămână.

- Nu se poate! Cum am ajuns eu să am același vis cu tine?

„O, Doamne, ce ciudat!” În clipa aceea, un gând teribil m-a străfulgerat: „Oare fratele meu se droghează și nimeni nu știe de asta? Este dependent de droguri? Atunci, va trebui dus neapărat la dezintoxicare!” Dar nu mi-am terminat gândul, că pe neașteptate, mama a venit și mi-a pus în față un tort de ciocolată cu trandafiri de marțipan. Era superb și pe el, cu litere de frișcă, era un „18” mare.

- La mulți ani, draga mea copilă! Ai devenit majoră și de acum, trebuie să-ți iei viața în propriile mâini, ești matură!

- Și ai putea să și pleci de acasă, mama nu mai este obligată să te „țină”, răsé Andrei.

- Mulțumesc, mami! Ești cea mai dulce! Sper să rămâi așa și nu cumva să devii cum te-am visat eu.

- Cum, draga mea?

- Păi, am prins eu curaj, erai cu un bărbat și el se comporta... ca tata,... iar tu îl plăceai...

N-am apucat să termin de povestit visul, că mama s-a înroșit, ferindu-și privirea. În clipa aceea nenorocită, am știut că este adevărat ce visasem, că nu e doar un vis. Visele îmi revelaseră adevăruri ascunse ale familiei mele. Așadar, era adevărat: mama chiar îl înșela pe tata.

- Ce vise ciudate mai ai și tu, zise încet Andrei.

Mi-am dat seama că e mai bine să tac. Eram copleșită.

- Da. Oricum, mama e prea dulce pentru așa ceva, nu-i așa mamă? m-am silit eu să zâmbesc.

- Firește..., răspunse mama cu șovăială, confirmându-mi astfel, în mod dureros, bănuiala.

Bulversată, dar rațională, am mâncat cu noduri și apoi, am urcat în camera mea. Mi-am luat geanta și am plecat la școală, lăsând-o pe mama încă uimită. Pe drum, m-am gândit cum am putut să intru în visele lor, căci, nu mai aveam nicio îndoială, fuseseră niște vise repetate. Așa ceva nu era posibil! În autobuz, am început să caut pe telefon, pe internet, cazuri asemănătoare, dar, niciun răspuns! Poate fusese doar o întâmplare... Cufundată în gânduri, nici nu am sesizat că am ajuns la școală decât atunci când lumea a început să coboare din autobuz.

- Salutare, Cornelia!

- Hei, Andreea! Ce faci?

- La mulți ani, scumpica mea! și scoase de la spate o cutiuță mică.

Am luat-o în mână și, înainte de a o deschide, n-am putut să nu observ cu câtă grijă era împachetată. „Ca întotdeauna, e foarte atentă”, am gândit și am deschis cu grijă pachetelul cochet. Am găsit în el un lăntișor cu un pandantiv în formă de stea.

- Ce frumos e... Mulțumesc mult!

- Pe lângă că e frumos, te va păzi și de micile incidente din timpul somnului. Zicând asta, clipi cu înțeles.

- Ce incidente? Despre ce vorbești?

- Hai că știi tu bine ce spun. Nu mă minți, că familia mea se ocupă cu asta.

- Te referi la visele mele? Dar le-am avut doar azi-noaptea! Și cum de știi de ele?

- Da, „visele”, dacă vrei să le spui așa. Familia mea le numește „tregeri în lumi paralele”. O să le ai de acum în fiecare noapte, pentru că această capacitate se activează la vârsta de 18 ani. Credeam că tatăl tău ți-a spus despre ele, doar el știe că ai moștenit gena asta.

- Tatăl meu poate să facă același lucru? Știe de... mama și nu face nimic? Cum se poate așa ceva?

Dar zicând asta, mi-am dat seama că și eu am făcut la fel. Am mințit, ca familia să rămână unită. Bine că nu știa de Andrei, căci era plecat exact de o săptămână.

- Nu ți-a spus nimic? Vai, trebuie să vorbesc cu mama să-l sune. Nu se poate așa ceva. Nu vei putea să-ți cotrolezi puterile și o să ajungi în visele cui nu trebuie. Sigur la noapte o să vii la mine în vis. Sper să nu visez nimic rău, spre bine tău, și încep să râdă.

- Nu e de râs. Cum s-a putut întâmpla asta?

- Simplu: moștenești puterea asta. Și tatăl, și bunica ta au avut-o și, dacă nu mă înșel, și fratele tău o va avea, după ce va împlini 18 ani. Deci, mai are doi ani de liniște, dar calmează-te. O să mergem, după școală, acasă la mine, și mama mea o să-ți explice cum merge totul, până se întoarce tatăl tău.

Sonera a reușit să mă readucă cu picioarele pe pământ. Intrând cu Andreea în școală, m-am lovit la umăr de cineva.

- Scuze, am șoptit eu, încă tulburată.

- Uită-te pe unde mergi, răspunse un băiat cu o glugă neagră pe cap, uitându-se amenințător la mine și împingându-mă într-o parte.

- Ce ai pățit, măi Cristi? De ce împingi oamenii așa, fără motiv? ripostă Andreea.

- Nu e treaba ta. Lasă-mă în pace și vezi-ți de-ale tale. Am trecut mai departe și am intrat în clasă.

- De ce nu mi-ai spus ce-o să pățesc? am întrebat-o eu pe Andreea, în timp ce ne așezam în bănci.

Mama m-a pus să promit că nu-ți spun, tatăl tău trebuia s-o facă, dar se pare că nu a reușit. Am auzit că e plecat să rezolve un caz de delapidare în America, pentru că l-a privit în ochi pe șeful poliției din Kansas, la televizor, și „a văzut”, în

visul lui, că el a furat banii.

- Tatăl meu face asta? Eu știam că e plecat pentru un contract cu o firmă din București...

Toată ora de istorie m-am gândit la tatăl meu care părea un om atât de simplu și de normal, când, de fapt, el se ocupa de fărâdelegile de prin lume! Mă simțeam mândră de el, dar, în același timp, tristă că trăia alături de mama, deși știa că nu-l mai iubește, și nici nu spusese la nimeni ce putere avea. M-a curprins neliniștea și teama, știind că de mâine, aveam posibilitatea să fiu alt om, din cauză că puteam afla lucruri uluitoare în visele oamenilor. M-am ridicat din bancă și am cerut voie să mă duc la baie. În hol, am dat din nou de Cristi, care își punea hanoracul în dulap. Fără să vreau, am observat că gluga îi era murdară în interior de ceva roșu. Curiozitatea m-a împins să mă apropiu de el și să-l iscodesc.

- Ce faci, Cristi?

- Ce vrei de la mine? Îmi răspunse ursuz.

- N-am voie să te întreb ce mai faci? De ce nu ești la oră?

- Nu am chef să mă duc acum. Sunt obosit... n-am dormit noaptea trecută.

- De ce?

- Ce contează? Ce-ți pasă? Pleacă de-aici!

- Ce enervant ești!

L-am lăsat acolo și m-am dus la baie, m-am spălat pe față și m-am înviorat. Privindu-mă în oglindă, am zărit-o deodată pe Andreea, care se uita îngrijorată la mine. Am dat din cap că sunt bine, dar nu eram și știam și eu, și ea asta. Nici nu puteam fi, după o zi în care aflasem că mama mea era o altă persoană decât știam eu, tata era aproape un necunoscut pentru mine, fratele meu -un rătăcit. Față în față cu atâtea nenorociri, mă simțeam, totuși, puternică, în stare să rezist tuturor încercărilor.

După terminarea orelor, am mers acasă la Andreea și am aflat în ce constau puterile mele: de fiecare dată când mă întâlneam cu cineva ziua, noaptea intram în visele lui, dar el nu știa că eu sunt acolo. Nu puteam să spun nimănui asta, decât celor care cunoșteau taina asta. Părinții Andreei erau un fel de doctori pentru cazurile celor cu putere, ca mine, și îi ajutau să-și controleze visele și să nu ajungă unde nu vor. De altfel, cei cu puteri speciale puteau și singuri face asta cu ajutorul unui pandantiv pe care îl țineau în mâini înainte de a se culca și căruia îi transmiteau energiile negative acumulate de-a lungul zilei. Astfel, puteau să doarmă bine noaptea și, uneori, chiar să nu călătorească în visele altora. Informațiile astea m-au mai liniștit și am acceptat mai ușor situația.

După istoria grozavă a liniei de puteri din familia mea, de la străstrăbunicul meu până la mine, am ajuns acasă, unde am găsit-o pe mama care făcea paste.

- Azi se întoarce tatăl tău acasă.
- Ce bine, pentru că trebuie să vorbesc cu el ceva foarte important!

- Ce vrei să-i spui? strigă amenințător la mine mama.
 - Nimic legat de tine, oricum, am răspuns cu îndrăzneală. Știi, mamă, că ăla a fost doar un vis. Nu aș crede niciodată că ai face așa ceva.

Supărată, am urcat în camera mea și am așteptat venirea tatei. Spre seară, aproape când era să adorm, am auzit ușa de la intrare.

- Am ajuns! strigă tata de jos.

Aproape în același timp, eu și Andrei am ieșit din camerele noastre și am coborât la el, îmbrățișându-l, iar mama a venit din bucătărie și l-a sărutat pe obraz. Un gest formal, atât de fals, că mă uimea, dar trebuia să mă obișnuiesc.

- La mulți ani, Cornelia! mă sărută tata.
- Mulțumesc, tată, și pentru surpriza pentru aniversarea mea, am zis eu, încruntându-mă la el.

- O! Îmi pare rău. N-am vrut să fie așa, dar a trebuit să plec.

- Da, mi-a spus Andreea. Ea, în loc să aflu de la tine.
- Hai să mergem în biroul meu, Cornelia, și tu, Andrei,

du-te la culcare. Draga mea, o să vin imediat să mănânc înainte să se răcească, se adresa el mamei.

- Nu am vrut să fie așa, dar n-a fost vina mea. Îmi pare rău.

- Nu e nimic, dar puteai să mă anunți măcar cu o lună înainte, ca să nu mă frământ degeaba.

- Văd că mama Andreei ți-a dat pandantivul. E bine.

Știi ce trebuie să faci cu el, nu?

- Da, dar nu aș vrea să-l folosesc azi, în fine, văd eu.

Dar tu ce pandantiv ai?

Tata scoase din buzunar un ursuleț din argint.

- L-am primit de la mama înainte să moară și o să-l primești și tu de la mine la momentul potrivit. Îmi cer scuze că nu am putut fi alături de tine când trebuia.

- Sper măcar să fii alături de Andrei, m-am încruntat eu la el.

- Da. Promit că așa voi face.

Obosită, am ieșit din biroul lui și am urcat în cameră, unde m-am culcat. Am adormit imediat și m-am trezit fără nicio greutate în visul Andreei. Era la școală și dădea un test foarte greu, la mate, iar eu am fost obligată să stau și să privesc,

fără s-o pot ajuta. Fără să-mi dau seama, am adormit cu capul pe o bancă și, când am deschis ochii, nu mai eram la școală, ci într-o clădire abandonată, în plină noapte, doar în pijama. M-am întors, dar nu am văzut pe nimeni în jurul meu. De la un geam am observat că eram în centrul orașului, exact lângă parcul de lângă blocul meu. Mai exact, eram în fosta clădire de birouri Romtelecom, dar gândurile mi-au fost întrerupte de un țipăt dureros. Speriată, am fugit în direcția sunetului, știind că nu puteam fi, oricum, rănită de nimeni și de nimic, și am coborât până la etajul întâi, unde o femeie stătea nemișcată, pe podea. În jurul ei, se întindea o baltă de sânge. Dintr-odată, m-am simțit cuprinsă de o căldură neobișnuită și am vrut să fug, dar trebuia să aflu al cui era visul acela. Și atunci, l-am văzut: ascuns în umbră, privind trupul rănit, din care se scurgea încet viața. Era Cristi. În mâna murdară de sânge ținea un cuțit și purta hanoracul a cărui glugă era (acum puteam vedea bine) pătată cu sânge. Speriată, am închis ochii și m-am trezit singură, în camera mea. M-am uitat la ceas: era ora 4. Era încă mult prea devreme ca să mă duc la tata, să-l trezesc, așa că am hotărât să fac singură ce trebuia făcut. M-am îmbrăcat și am ieșit afară, în frigul iernii.

Fără să mă gândesc prea mult, am intrat în clădirea părăsită și am urcat nesigură la etajul întâi. Acum nu mai eram în vis. Se putea să fiu atacată oricând, dar ceva îmi spunea că sigur Cristi încă dormea. Am ajuns la locul crimei și trupul femeii nu mai era pe jos, dar, în schimb, balta de sânge încă se afla acolo, ba chiar se lungea într-o parte, ca și cum corpul ar fi fost târât. Am urmat-o și am ajuns la un dulap. Nu mi-a trebuit mult ca să înțeleg ce e acolo și nici ce ar trebui să fac. M-am întors repede acasă și am sunat de pe telefonul fix la Poliție.

Reușisem să-mi controlez singură puterile și să mă trezesc la timp. Când a sunat ceasul la ora 7, am fugit la tata și i-am spus ce s-a întâmplat. Mi-a spus că am procedat bine și că, de acum, voi putea să-l ajut. În acel moment, m-am simțit, în sfârșit, de 18 ani.

Când am ajuns la școală, două mașini de poliție se aflau în parcare și Cristi era încătușat și dus spre ele. Rezolvasem un caz. Tocmai începea să-mi placă puterea asta, a mea. Nimic nu va mai fi la fel, dar nu regretam nimic.

UN NOU CRESTOMANCI

Ioana Maria Popa, clasa a IX-a B

Cristopher se trezi în pijamaua sa murdară și cu jucăria dăruită, în mână. Se dădu repede jos din pat și se schimbă în pijama curată, nu înainte de a face un duș și de a schimba cearșafurile. După ce termină toate aceste treburi (pe care, de altfel, le făcea în fiecare zi), își spuse: „Phiu! Nu credeam că voi termina înainte să vină guvernanta. M-am trezit mai greu decât de obicei. Chiar trebuie să încep să-mi iau haine de schimb în călătoriile astea. Deși sunt în visele mele, sunt mult mai realiste decât par.

Mă întreb cine a construit lumile paralele... Oricum, oricine ar fi, nu prea s-a gândit la igienă! Până la urmă, pot călători doar când dorm, așa că ar trebui să cumpere niște papuci pentru călătorii!”

Un ciocănit la ușă îi întrerupse gândurile. Se duse, bombănind, să deschidă. „Ce n-aș da să vină odată duminica aia afurisită! Nu tu guvernantă, nu tu lecții... Poate am și eu timp să traversez toate cele treisprezece lumi odată...”

Dar, spre surprinderea lui Christopher, nu era guvernanta cea înțepată, ci mama lui. Uimit, băiatul o pofti înăuntru. Asta era total neobișnuit... De obicei, mama venea doar în situații de urgență, dar acum nu făcuse nicio prostie, doar dacă... Nu se poate! Să fi descoperit secretul călătoriilor lui?! Ce alt motiv ar avea să lase ceaiul de dimineață să se răcească?

– Christopher, dragule, trebuie să-ți vorbesc.

„Ceva necurat este la mijloc, cu siguranță...” Cu acest gând, în sufletul băiatului se strecură teama.

– După cum știi, continuă doamna Chant, mama lui Christopher, ai aproape paisprezece ani. Eu și tatăl tău credem că este cazul să renunțăm la guvernantă și la profesorii de acasă și să intri la școală. Ești foarte isteț, iar profesorii deja nu mai au ce să te învețe... Așa că vom încerca să te ducem la școală. Chiar dacă nu vei învăța foarte multe lucruri noi, măcar îți vei face prieteni.

– La ce am nevoie de ei?!

– Christopher! Vocea mamei se înăsprea, ceea ce putea să însemne doar un lucru: se abținea de la plâns. Nu mă întrerupe!

– Scuze, mamă!

– După cum spuneam, vei începe școala. Mama oftă. Trebuie să te trimitem la internat, pentru că, știi și tu, cât de departe e casa noastră, de oraș. Vei începe de săptămâna viitoare, deci ar fi bine să te pregătești.

Christopher știa ce înseamnă asta: fără călătorii între lumi, fără părinți... Lacrimi de furie îi apărură în colțurile ochilor: tatăl lui era mereu plecat cu afaceri, iar mama lui, deși era mereu acasă, abia ieșea din camera ei. Și acum, ei pretindeau că au dreptul să-i spună lui ce să facă? Să aibă dreptul să-l dea

afară din casă? Să-l facă să piardă singurul lucru care îi alina singurătatea, și anume călătoriile între lumi, pe care nici el nu le înțelegea?

Pur și simplu adormea și apoi, se ridica din pat, dar corpul îi rămânea acolo. Ar fi spus că merge doar sufletul, dar simțea tot: lovituri, mizerie, pietre... Era un corp în carne și oase. Dacă nu mai putea face acest lucru în alt loc, în alt pat, în altă cameră?! Și dormind cu un coleg de cameră, cum putea să nu fie descoperit?! Nu, nu putea să plece!

Văzând lacrimile băiatului, doamna Chant șopti:

– Îmi pare rău, Christopher. Serios... Iartă-mă.

Și, spunând acestea, plecă.

– Nu, nu îți pare rău... Nu ai face asta, dacă ar fi cum spui, nu aș fi însingurat, dacă ar fi cum spui! bombăni băiatul în urma mamei lui. Tu nu știi cum este... să fii orfan, deși ai ambii părinți! Să ai o mamă care stă acasă toată ziua și totuși, să ai o guvernantă, deși ești singurul copil din casă!

În toiul acestor acuzații ascunse, băiatul își dori să fugă într-una dintre lumile paralele, poate chiar în cea în care sirenele îi dăruiseră jucăria. Ar fi putut să scape de școală, de guvernantă și de toți ceilalți. Până la urmă, fusese mereu singur, deci se putea descurca pe cont propriu! Închise strâns ochii din care îi curgeau șiroaie de lacrimi și, dintr-odată, simți cum cade pe ceva tare.

Auzi sunetul mării și deschise brusc ochii. Acolo, în fața lui, sirenele îi făceau cu mâna și îi zâmbeau cald, așa cum își dorise el mereu să-i zâmbească mama. Se frecă la ochi, crezând că visează. Își ciupi mâna, dar nu se întâmplă nimic.

Ultimul lucru pe care îl auzi, înainte să adoarmă, fu cântecul sirenelor, și apoi totul se făcu negru în fața ochilor lui...

*

– Christopher?! De ce nu-mi deschizi ușa? Știu că ești supărat pe mine, dar, te rog, totuși... Să știi că intru!

Doamna Chant deschise ușa, dar camera era goală. Speriată, ea începu să-l caute pe Christopher. Deschizând unul dintre dulapuri, ea văzu un maldăr de jucării, pe care le atinse speriată. Luă ultima jucărie în mână și o privi cu atenție: era identică cu cea pe care o avea ea... din lumea a cincea. O scăpă cu un icnet și ieși din cameră, în fugă, de-a lungul coridorului și în jos, pe scări.

„Cum de a descoperit călătoria între lumile paralele? Am ascuns grădina cât de bine se poate... și am avut grijă ca el să nu afle nimic despre lumea vrăjitorilor până la această vâr-

grafică: Catrinel Mihai

stă. Țasta era scopul mersului la școală: să înceapă să învețe puțin câte puțin magia, să o stăpânească cum trebuie, să nu afle că este unul dintre cei mai mari vrăjitori doar pentru că este un încântător... Ce am făcut încercând să-i ascund toate acestea?”

Pe când gândea astfel, mama lui Christopher ajunse în partea cea mai de sud a grădinii: o alee ce ducea la un gard viu, foarte înalt, în care nu exista, aparent, nicio portiță. Totuși, doamna Chant murmură câteva cuvinte și își lipi palma de gardul viu, iar acesta se deschise larg, în fața ei. Cu respirația tăiată, ea intră în locul pe care Christopher îl văzuse de atâtea ori înaintea, fără să știe ce era: portalul.

Deși nu părea ceva ieșit din comun, acesta era locul în care se întâlneau toate cele treisprezece lumi: o poiană înconjurată de copaci, care erau, din loc în loc, scrijeliti cu numere de la 1 la 13. Lângă fiecare copac numerotat, se afla o cărare întunecată, ce părea a se pierde în desișul copacilor.

Doamna Chant se opri, pentru o clipă, în poiana înverzită. Nu mai călătorise de mult și spera că nu se înșela cu privire la originea jucăriei... Dacă ar fi ales lumea greșită, era posibil să ajungă prea târziu. Sperând că nu greșea, ea pași șovăitor pe cărarea de lângă copacul scrijelit cu numărul 5.

Cărarea deveni abruptă după doar câțiva pași, iar femeia grăbi pasul și aproape alergă la vale. Dintr-odată, simți cum calcă pe nisipul auriu, de pe o plajă pustie. Pe de o parte, era ușurată că găsisse lumea cea bună, dar inima i se strânse când nu-l văzu pe Christopher pe plajă. Știa că timpul se scurge diferit în celelalte lumi, iar lumea 5 era una în care timpul se scurgea mai greu, deci băiatul ar fi putut parcurge o distanță lungă. Singurul lucru pe care îl putea face acum era să se bazeze pe instinctul ei de mamă. Și poate, pe magie...

Inspectând plaja, ea descoperi urmele unor picioare mici și desculțe și un țipăt scurt îi ieși din gât, când văzu că urmele se opreau brusc în centrul plajei.

*

Christopher se trezi într-un pat necunoscut. Clipi de mai multe ori, pentru a alunga un somn ce părea că vrea să pună stăpânire pe el, și se ridică în capul oaselor. Apoi, își aminti discuția cu mama sa și că fugise în lumea a cincea. Se uită în jur, în cameră, care era de un lux nemăsurat: un candelabru de cristal atârna din tavanul pictat cu motive maritime, patul în care

se afla era aurit și sculptat, iar salteaua părea făcută din puf, atât de moale era. Covorul așternut pe jos era de un albastru oceanic pătrunzător și toate ușile și dulapurile aveau mânere sub formă de pești.

Băiatul se dadu jos din pat și începu să inspecteze camera, în căutare de mâncare. Negăsind nimic, încercă să iasă, dar ușa era încuiată. „Se pare că azi am un noroc incredibil! Părinții mei vor să mă trimită la școală, apoi îmi pierd cunoștința și mă trezesc într-o cameră necunoscută mie, în altă lume și, colac peste pupăză, mai și mor de foame!”, gândi Christopher furios. „De s-ar deschide odată ușa asta!”, bombăni el, dând cu piciorul în ușă, care se deschise ca prin minune. „Ca să vezi! Nu vrea să se deschidă decât dacă o lovești! Ce mai uși au cei din lumea 5! La ce i-au mai făcut mâner ușii, dacă e așa?”

Leșind din cameră, Christopher ajunse într-un hol lung și întunecos. Neștiind pe unde să o ia, își dori să se aprindă măcar lumina. Pe neașteptate, un val de lumină inundă holul până atunci aflat în obscuritate. „Chiar că trebuie să fi deschis la nou, ca să poți supraviețui în lumea asta, în care lucrurile parcă îți citesc gândurile!”

Dintr-odată, se auzi zgomotul unei uși trântite și niște pași venind de după colț. Băiatul începu să alerge în direcția zgomotului, în speranța că va da peste cineva care să-i explice ce se întâmplă, sau, poate, peste un bucătar!

Dând colțul, Christopher ajunse într-o sală de mese, în care o mulțime de oameni părea să-și savureze mâncarea ce îi lasa gura apă. Dar înainte să se poată strecura pe lângă o masă plină cu mâncare, simți cum ceva îl trage de mână în direcția opusă meselor îmbeșugate. Abia înțelese că ieșeau din sala de mese, când și ajunseră într-o bibliotecă. Christopher dorea să se întoarcă spre cel ce îl trăgea cât mai departe de bucatele pe care le râvnea, dar pentru cine știe ce motiv, necunoscut, nu-și putea întoarce capul.

– Chiar că ești neajutorat în fața argintului, nu-i așa? Asta e dezamăgitor... Dacă tu ești cel mai mare încântător al lumii 13, atunci noi suntem de departe mai puternici decât voi!

„Încântător? Cel mai puternic?! Despre ce vorbește? Și cine se crede să mă împiedice să mănânc din prăjiturile acelea gustoase?”, gândi băiatul. Dar nu asta era cea mai mare problemă a lui acum. Cui aparținea această voce subțire și suavă? Părea a fi a unei femei, dar forța cu care fusese adus până aici părea să contrazică această ipoteză. Și totuși, de ce îi părea atât de cunoscută?

Dintr-odată, se simți eliberat de forța care îl ținuse captiv până atunci și se întoarse. Spre surprinderea lui, chiar era o femeie! O femeie înaltă, subțirică și elegantă, cu părul de culoare arămie și niște ochi negri, pătrunzători. Uitându-se în ochii ei, Christopher tresări: semăna leit cu mama lui, cu excepția părului.

– Nu ne-am mai văzut de mult, Christopher! Și tare uimită am fost când am fost anunțată că cel mai mare încântător al lumii 13 ne vizitează și, mai apoi, când am descoperit că acesta erai chiar tu... Dar văd că nu știi despre ce vorbesc! Râse doamna, când văzu expresia nedumerită a lui Christopher. Millie a avut grijă să nu afli nimic, bag de seamă?

– La ce te referi? Ce ar fi trebuit să-mi spună mama? Îi răspunse băiatul, încercând să nu arate cât de intimidat era de răpitoarea lui.

– Vai, ce păcat că un talent ca al tău a fost ascuns până acum! Săracul meu nepot!

„Își permite să mă mai numească nepot, după ce a dispărut pe neașteptate din familia noastră, lăsând-o pe mama în lacrimi? Și când îmi amintesc ce apropiat eram de mătușa mea...! Nu credeam că va veni ziua când voi fi răpit de ea!”

– Deci, aici ai fost mereu, nu? Ascunsă în lumea a cincea...

– Văd că ești, totuși, informat în privința lumilor paralele... Am crezut că ai ajuns aici din întâmplare. Cum de știi de existența lor și totuși nu îți știi propriile puteri?

„Puteri? Aș vrea să aflu despre ce vorbește, dar nu pot să o întreb direct. Ar fi ca și cum aș pierde, dacă aș pune întrebări despre mine. Orice se întâmplă aici, ea pare să știe motivul călătoriei între lumi.”

– Este ceva ce am descoperit pe cont propriu, răspunse Christopher scurt.

– Pe cont propriu, zici... Dar ești aici în carne și oase, nu ai lăsat corpul în urmă... Asta înseamnă că îți folosești una din vieți pentru a merge în alte lumi?

„Una dintre vieți?! Ceva e putred aici... Oare a luat-o mătușa mea razna?”

– Dar să lăsăm asta. Până la urmă, motivul pentru care te-am adus aici este cu totul altul și anume...

Dar propoziția fu întreruptă de ușile bibliotecii, care se deschisera brusc. Fără să întoarcă măcar capul, femeia spuse:

– Millie, te așteptam.

Christopher întoarse uimit capul către mama sa, care pășea încet spre ei.

– Ți-ai întărit magia cât timp ai stat aici, Sarah. Nu credeam că ne vom revedea atât de curând, totuși.

– Vai, Millie, cum de ai putut să ascunzi de propria soră faptul că fiul tău este un încântător, și încă cel mai puternic din lumea pământenilor?

Christopher își dorea din toată inima să țipe: „Ce este un încântător? Și de ce nu mi-ați spus până acum?”, dar ceva îl împiedica să vorbească. Mama lui îl privi cu aceiași ochi negri, care exprimau iubire și căldură. Apoi, ochii doamnei Chant alunecară pe inelul de argint al fiului ei. Sarah se uită și ea la Christopher și doamna Chant profită de acest moment de neatenție a surorii ei pentru a-i șopti lui Christopher:

– Dă inelul jos!

Băiatul făcu întocmai și simți dintr-odată cum acel lacăt invizibil, pus peste gura lui, fusese ridicat. Furios, el aruncă inelul cât colo și spuse:

– Acum, că am încheiat această fericită întrunire de familie, pot afla și eu ce se întâmplă aici?

La aceste cuvinte, Sarah izbucni în râs.

– Se vede că ți-ai dat toată silința să-i ascunzi adevărul, Millie. Ai parte de toată admirația mea!

Doamna Chant oftă și începu să vorbească pe un ton ce anunța începutul unei povești lungi și uimitoare:

– Încă de la nașterea ta, Christopher, am știut că ești deosebit. Știi, toate poveștile cu vrăjitoare și vrăjitori au ceva adevărat la bază: lumea magiei există. Văzând privirea neîncredătoare pe care i-o arunca fiul ei, doamna Chant făcu un semn în aer și o farfurie plină de prăjituri apără înaintea băiatului. Acum mă crezi?

Christopher luă o prăjitură și o gustă: chiar era delicioasă! Deși părea greu de acceptat, nimic nu convinge mai bine un om flămând de existența magiei decât niște prăjituri delicioase, apărute din senin, așa că băiatul dădu din cap, având gura prea plină pentru a vorbi.

– După cum ai văzut, magia există, iar unii oameni o pot practica. Aceștia sunt vrăjitorii și vrăjitoarele.

– Mama ta este una dintre cele mai puternice vrăjitoare, Christopher. Nici măcar eu nu o pot întrece, iar eu sunt cea mai puternică vrăjitoare din lumea 5.

– Tatăl tău este un încântător, adică o persoană cu mai multe vieți, continuă doamna Chant. Cu cât crește numărul de vieți, cu atât persoana are puteri magice mai puternice. Tatăl tău avea două vieți, la naștere. Știind aceste lucruri, șansele ca

tu să fii un vrăjitor puternic erau mari, așa că, imediat după nașterea ta, am fost la un vraci care să ne spună ce ești tu. De la el am aflat că tu ești tot un încântător, și încă unul foarte puternic. Vraciul ne-a spus că ai avea cinci sau chiar șase vieți. Multe vieți aduc o responsabilitate mai mare, așa că am fost la necromantul ținutului, pentru a ne asigura de ceea ce abia aflasem. Necromantul ne-a spus că nu mai văzuse decât o singură dată o astfel de magie, atât de puternică, și anume la actualul Crestomanci, care are nouă vieți!

– Ce este un Crestomanci? întrebă Christopher, care tocmai terminase a treia prăjitură și se pregătea să o înceapă pe a patra.

– Este cel mai puternic încântător în viață, care are rolul de a ține lumea magică ascunsă de oameni, dar și de a rezolva conflictele din lumile paralele. E un fel de mediator între lumea magică și cea normală. El are reprezentanți în toate lumile, iar Sarah este unul dintre ei.

– Asta nu justifică faptul de a-mi ascunde adevărul privind adevărata mea identitate. Ce legătură am eu cu acest... Crestomanci?

– În primul rând, e Crestomanci. Și în al doilea rând, chiar ești, oarecum, legat de el. Crestomanciul actual vrea să se pensioneze și caută un înlocuitor pe care să-l antreneze în acest scop. Așa cum am spus, un Crestomanci trebuie să fie unul dintre cei mai puternici încântători, iar tu ești la fel de puternic ca și el, deoarece ai tot nouă vieți. O viață de Crestomanci presupune multă reponsabilitate și puțin timp liber. Am vrut să-ți ofer coilăria perfectă, de asta te-am ținut ascuns de lumea magică. Știam că, dacă s-ar afla că ești încântător, și încă cel mai puternic cunoscut vreodată, vei deveni, cu siguranță, Crestomanci.

– Și ce legătură are mătușa mea cu toate astea?

– Păi, ai aflat deja că sunt reprezentant pentru lumea 5, interveni Sarah. În momentul în care am plecat din familie, aveam sarcina de a căuta toți încântătorii din toate lumile. Nu mică mi-a fost mirarea când am aflat că un băiat, de aproximativ paisprezece ani, călătorește, impresionând sirenele și gardienii din cele treisprezece lumi. Te-am urmărit aproape jumătate de an, Christopher, doar pentru a te aduce în fața Crestomanciului.

– De asta vroiai să încep școala? o întrebă Christopher pe mama sa.

– Nu numai de asta... Vroiam să te duc la o școală de magie,

ca să-ți descoperi puterile. Vroiam să află abia la optsprezece ani de cele nouă vieți... De asta am și stat departe de tine. Nu vroiam să descoperi că eu însămi sunt o vrăjitoare.

– Totuși, ai profitat de slăbiciunea lui pentru argint, Millie! zâmbi Sarah.

– Da, asta așa este.

– Despre ce vorbești?

– În preajma argintului, nu poți practica magie. De asta te-am făcut să porți inelul de argint de la mine. Puterile tale sunt, însă, în continuă creștere și este din ce în ce mai greu să le ascunzi.

– Da, așa e. De când e aici, a deschis o ușă încuiată cu cea mai puternică vrajă și a spart becurile de pe un hol întreg.

– Eu am făcut asta?

– Da, râseră cele două surori.

*

LUNI, 15 MAI

De atunci, au trecut cincisprezece ani. Astăzi, eu, Christopher Chant, am onoarea să fiu noul Crestomanci al acestor lumi. Am aflat că nu mai am chiar nouă vieți, ci doar șapte. Se pare că am pierdut una la naștere și una, în călătoriile mele între lumi. Pe cele șapte rămase le țin bine ascunse. Puterile mele nu au scăzut, însă.

Deși mama m-a speriat când mi-a spus de responsabilitățile unui Crestomanci, am decis să-mi fac, totuși, ucenicia în prezența fostului mediator între lumea magică și cea ordinară, și mă bucur sincer de această alegere. Mama și Sarah sunt, din nou, în relații bune, iar tata călătorește, încă. Acum am aflat și ce face: comerț între lumi!

Viața în palatul Crestomancilor este, însă, frumoasă. Deși am multe treburi de făcut, am și o familie minunată: m-am căsătorit cu o prințesă din lumea a noua, pe care am cunoscut-o încă de când eram copil. Dar asta este o altă poveste...

Cei doi copii pe care îi avem sunt și ei încântători, dar nu destul de puternici încât să-mi poată lua locul în calitate de Crestomanci. Acum trebuie să caut și eu un înlocuitor, deoarece ucenicia lui va fi una lungă (a mea a durat doisprezece ani).

Acestea fiind spuse, datoria mă așteaptă. Pe altă dată, prieteni!

CUM SĂ DESCHIZI O UȘĂ

Olivia Dobrea, clasa a X-a A

Aceste cuvinte aproape că mă bântuiau în fiecare zi, nelăsându-mă să dorm, să mănânc, să respir, să gândesc. Mă urmăreau, le auzeam pretutindeni în cameră, pe stradă, în magazine, dublate de muzica degradantă din taxiuri sau restaurante. Încercam să le ignor, dar mă făceau să-mi ridici privirea către cer, către locuri umbroase, către mine însămi.

Adevărul e că aveam ceva de spus, iar acel lucru era o poveste! I-aș fi spus-o oricui trecea pe lângă mine și era dornic să audă ceva neclar, fără rațiune sau contur. Dar îmi era frică să o scriu. Îmi era teamă că, odată față în față cu povestea, aveam să nu mai fiu eu, avea să se întâmple ceva rău... poate ajungeam să înțeleg acest fapt bizar, sau poate mă speriam de propriile mele amintiri și îmi pierdeam rațiunea.

Desigur, ca orice poveste, începe cu un vis. Sau poate nu era un vis, ci chiar realitatea de care nu mi-am dat seama în acel moment când îmi era destul de frig și bătea vântul...

Plimbându-mă într-o după-amiază, am străbătut o distanță foarte mare care m-a îndepărtat mult de ceea ce îmi era cunoscut în zona în care locuiam timp de treisprezece ani și, brusc, m-am trezit, ridicând capul din pământ, pe o câmpie imensă, pustie și mlăștinoasă din loc în loc. Era o vreme de trecere dintre iarnă și primăvară, iar mie îmi era destul de frig și bătea vântul. Zilele trecute plouase, iar tenișii îmi erau plini de noroiul negricios ce acoperea câmpia. În zare puteam observa cu ardoare cum cerul azurii îmbrățișează acest abis decăzut, mohorât și inert. Norii fugeau desupra mea, ascunzându-și puritatea de linia necruțătoare a orizontului. Înaintam și simțeam că merg pe o su-

prafață circulară. Ca la un semn, în depărtare am văzut ceva... semăna cu un dreptunghi maroniu ce levita. Când m-am apropiat, mi-am dat seama că era o ușă. O ușă în mijlocul pustiului! Dar cum? Toate ideile mele legate de rațional erau acum distruse. Însă am renunțat imediat la o explicație logică, iar următoarea mea întrebare era « Cum să deschid o ușă ca aceasta ? » Ca și cum cineva m-ar fi auzit, ușa s-a deschis cu un scârțâit scurt. Unde putea duce această ușă ? Către un univers paralel, către un tărâm infinit, către absolut ? Neîncrezătoare, i-am trecut pragul...

De cealaltă parte a ușii, era tot o câmpie, doar că aceasta era verde, iar plantele îmi ajungeau până la brâu. Uitându-mă mai atent, mă simțeam de parcă nu mai mă aflam într-o lume a umanității. Totul era frumos, natura părea neatinsă. Mă gândeam dacă am ajuns în paradis și dacă asta însemna că am murit. Acest gând mă înfioră, deoarece nu eram pregătită pentru frumusețile divine. Am vrut să mă întorc, dar ușa nu mai era acolo. Alergând, aproape am căzut, împleticindu-mă de un scaun acoperit de o catifea de culoarea purperei. Pe el se afla un bilet pe care scria: „*Imaginează-ți!*”. Atunci mi-am imaginat o cale de scăpare, o nouă ușă pe care nu după mult timp am observat-o în zare. Aceasta era albă.

După ce i-am trecut pragul am rămas șocată. Mă aflam într-un oraș părăsit. Blocurile erau pe jumătate dărmate, străzile distruse, mașinile răsturnate și câteva focuri arzând în vitrinele magazinelor. Puteam spune că semăna puțin cu orașul în care obișnuiam să locuiesc. Un stol de ciori umplu văzduhul cu un zgo-

mot îngrozitor. Oare nimerisem de data aceasta într-o lume post-apocaliptică ? Deși am auzit că toate lucrurile au un sfârșit, nu mă așteptam la așa ceva. Oare am călătorit în viitor ? Și dacă da, atunci așa arată viitorul pentru noi, oamenii? Începu-se să plouă, iar eu am încercat să mă ascund în ceea ce fusese odată un bar. De îndată ce am intrat am fost cuprinsă de întineric și mister. M-am așezat la tejghea și am găsit o bucată mototolită de hârtie. Când am vrut să o deschid, atenția mea a fost acaparată de un foșnet din spate. Întorcându-mă am văzut doi ochi verzi care se uitau insistent la mine. Pe măsură ce credeam mai mult în existența lor și mi se făcea mai frică, cu atât deveneau mai mari și se apropiau de mine. Rapid am citit ce scria pe hârtie: „*Crede!*”.

Atunci am crezut într-o cale de a pleca mai repede de acolo și, deși ochii mă urmăreau, în peretele de lângă mine s-a deschis o ușă verde-pin și eu am pășit înăuntru. M-am întors să o închid, dar dispăruse. Atunci m-am întrebat dacă ușile astea se închid vreodată.

Noul univers în care mă aflam nu era nimic altceva decât un magazin de mobila din anii '80-'90, secția Dormitoare. Astfel, m-am trezit înconjurată de paturi și dormitoare în miniatură. Am încercat să caut o ieșire, dar spre surpriza mea am dat peste o zonă în care erau mii de paturi în care dormeau mii de copii. Imaginea m-a lasat aproape fără respirație. Mergând printre ele, vedeam numai copii până în doisprezece-treisprezece ani care dormeau fără să pot să trezesc pe vreunul dintre ei. Sus, pe un banner, scria « Cameră destinată viselor » și dedesubt „*Visează!*”. Atunci, deoarece eram destul de obosită, m-am întins în ultimul pat rămas și am adormit. Deodată, sub mine nu mai era puf și pene, ci o ușă metalică gri ce s-a deschis imediat, lăsându-mă să cad până ce m-am izbit de strada tare și rece. Impactul a fost destul de puternic și, pentru câteva momente, nu am mai putut să mă mișc.

Când, în final, am reușit să mă ridic, am fost uimită că am ajuns într-o dimineață în orașul meu, puțin schimbat. Mi-am recunoscut strada pe care locuiam, școala, magazinul din colț, totul părea la locul lui, doar că diferit. Nu mai era deloc același peisaj apocaliptic, poate ajunsesem într-un viitor mai recent. Perdeaua balconului apartamentului meu flutura odată cu adierea umedă a răsăritului. Păcat că soarele își masca fața cu norii plumburii. Am urcat la etaj unde am pătruns în apartament. În sufragerie, majoritatea spațiului era ocupat de un pian vișiniu cu coadă, iar pe pian se afla fotografia unui cuplu. Eu eram în dreapta, iar persoana din stânga mea era un tânăr

cu o paloare destul de ștearsă, imaginea sa nefiind la fel de clară ca a mea. Nu știu cum s-a realizat acest contrast dar mă fascina oarecum.

Contemplam încontinuu fotografia, analizându-mi fiecare trăsătură din viitor. Pe spatele pozei se afla un ultim bilet, împăturit, prins de fotografie. În interior era un scris de mână frumos: „*lubește!*”. Îmi doream să merg mai departe, dar credeam că voi rămâne aici pentru totdeauna. Cum puteam iubi acum și pe cine, unde? Acest îndemn mi se părea cel mai greu și imposibil. Mă tot întrebam prin ce mod voi găsi persoana potrivită. Visam cu ochii deschiși și, deodată, m-am uitat în spatele meu. Aceeași privire care mă țintuise din orașul distrus. Așadar era de mai demult aici, dar de când mă urmărea? Credeam în tot felul de uși și îmi imaginam tot felul de lucruri, dar în zadar, deoarece ca să trec mai departe, trebuia să iubesc. Forma cu ochi verzi se pierdea în penumbră și tot nu puteam să-i disting contururile. Însă de data aceasta nu mă mai speria așa de tare, nu se mai apropia de mine, nu mai era însetată să mă cuprindă de groază, dar nici eu nu aveam destul curaj să mă apropii. Mi-am scos toate biletele și i le-am arătat. Ochii au clipit, erau înțelegători. Oare avea să mă lase în pace? La geam s-a lăsat lin din zbor o privighetoare. Umbra a fost atasă de cântecul cristalin al păsării și s-a mișcat către geam. Cuprinsă de o spaimă cumplită, am alergat către ferestră. Nu știam ce era în mintea mea. Mâinile mi s-au transformat în aripi și mi-am luat zborul către cer. Privighetoarea dispăruse, sau a fost doar o iluzie?

Când am privit înapoi, i-am văzut chipul palid, ochii verzi ademenitori urmarindu-mă pe cer. Era el, tânărul din fotografie! Sufletul mi-a înghețat, iar între nori o ușă luminoasă s-a deschis. M-am simțit atrasă tot mai tare în înălțimile aurii. Am vrut să mă întorc, dar era prea târziu.

M-am trezit pe o câmpie mlăștinoasă. Îmi era frig și tocmai descoperisem că mai aveam la mine doar trei dintre cele patru bilete. Pe unul dintre ele l-am pierdut. Dar oare care? Nu mai conta, vântul le-a luat pe toate din mâinile mele în zbor și le-a ascuns în abisul azuriu. În fața mea se întindea imensitatea pustie. Ca la un semn, a apărut o masă neagră. Pe masă am găsit o foaie albă ce avea titlul „*Cum să deschizi o ușă!*”.

AXIS TEMPORIS

*Ieri am fost doar o umbră
Ale cărei șoapte pășeau
Pe cuvintele ce încercam să le șterg,
Cu atâta ardoare.
Însă ele rămân, întipărite
În palma ce reflecta
Paginile scrise cu aripile
Reci și nemiloase ale vieții.
Astăzi sunt o fantasmă a ceții,
Ale cărei lacrimi curg pe
Lumânarea ce mă arde
În eternitatea iluziei cerești.
Ploaia din clepsidra unei
Perechi de ochi verzi
Așterne un potop peste gândurile mele.
Mâine voi fi speranța de lumină
Pe care atâtea nopți și-o vor dori,
Luptându-se cu orizontul argintiu
Al oglinzii ce reflecta
Cântecul Phoenix-ului.
Înfrunta neantul nemărginit...
Rostește adevăratul meu nume...*

Maria Huțu, clasa a X-a D

HĂRȚI

I

Îmi plimbam sufletul
Prin parcuri prăfuite de timp
Îl târam pe coridoare cu lumini
Frânte și-l lăsam
Prin muzee să fie privit

Umbla prin mâini
Murdare și se
Lăsa dezvelit
Rostogolindu-și straturile; mișcat
Îl regăseam,
Neodihnit.

II

Îmi plimb sufletul
Pe străzi îmbătate de soare,
Pe mijlocul trunchiurilor
De copaci tineri și-l las
S-alerge
Și să se-ntoarcă orbit
Acasă, îi închid ochii
Și-l zbor.

III

O să-mi plimb sufletul
Prin cărările cunoscute
Și prin căminul uitat de
Lume și știut
De noi;
O să-l răsfir prin cearșafuri reci și
Va lăsa urme ca tu să-l înțelegi

Și-o să-l dezlegi;
Dar o să fugă.

Smaranda Popescu, clasa a IX-a E

CONTEMPLARE

*Sunt atât de aproape de lumină,
Încât pot să ating soarele cu vârful degetelor
să-i despletesc razele.*

*Sunt atât de aproape de albastru,
Încât pot să plutesc pe marginea orizontului
și să-i măsoar imensitatea.*

*Sunt cântec între cer și pământ,
Sunt punte spre treptele viitorului.
Sunt copac, lumină, cer și pământ*

Ioana Cristina Prioteasa, clasa a VIII-a E

PLOAIA

*Ceru-și despletește părul,
Ce cade-n valuri lungi ,bogate
Pe pământul amorțit
Și-l dezmiardă el cum poate;
La tâmpile și-a pus
Doi nori de puf
El își privește blând comoara
Ce cade-n valsul ei anume
Răcorind întreaga lume.
Doar la mine n-ai ajuns.
Eu te-aștept pe la apus
Să-mi speli gândurile rele
Și să mi le umpli de stele.*

Daria Babii, clasa a V-a F

MOMENT DE RESPIRO

Și inspir

*Praf și pulbere din războiul letal
Din inimi și ceva mai mult, dintre noi
Nu doar noi doi, ci noi
Toți, care nu vrem doar să fim, ci vrem
Să avem.*

Și expir

*O rază de lumină ca o săgeată
Scrijelită pe un copac, tăind
O inimă în două, în semn nu de durere, ci
De neputință în fața iubirii dintre noi,
Doar noi doi, și nu noi,
Toți, care nu vrem doar să iubim, ci vrem
Să fim iubiți.*

Și inspir

*Din norii de ieri, care nu știau
De oftatul nostru, nu vedeau
Decât dragoste și poate ceva mai mult, pe noi
Doar noi doi, și nu noi
Toți, care nu vrem doar să zburăm, ci vrem
Să fim purtați.*

Și expir

*Aripi de demon, între cer și
Infern, sau mai bine
Lume, secată de râsete
Și plânsete, de către noi,
Nu doar noi doi, ci noi,
Toți, care nu vrem doar să rămânem, ci vrem
Să stăm.*

Și inspir

*Ce poate fi buruiana de pe zidul
De cărămidă ridicat din nimic între
Unii și alții, sau poate fi trandafirul
Negru, oferit ca o promisiune
Derizorie între noi,
Doar noi doi, și nu noi,
Toți, care nu vrem doar să ne dăruim, ci vrem
Să ne consumăm.*

Până nu mai expirăm.

Rareș Zaharia, clasa a X-a E

PORTRET

Aș fi putut să închid ochii,
 Aș fi putut,
 Într-o clipire, să îți prefac râsul crud în cioburi fine
 Și aș fi vrut,
 Să-ți iau în palmă plânsul cu care ieri
 Îmi mângâiai tăișul buzelor.

Mi-aș fi dorit să te pictez,
 Să îți măsoz obraji-ntr-o culoare,
 Și aș fi vrut să simt atât,
 Încât din ochii tăi
 Să zboare
 Mii de păsari.

Aș fi visat cum ne rotim,
 Și cercul nostru,
 Cercul,
 Ar fi putut arde-ntunicul.
 M-aș fi rotit cu tine atât,
 Cât să-mi orbesc ultimul gând, si să-mi nasc
 Ultima moarte.
 Atât cât, din minuni,
 Tu să fii,
 Sau să începi să exiști.

Poate că,
 Pe fruntea ta,
 Sau printre alte lumi, prin alte cercuri,
 Sau pe aceiași obraji,
 Ai altcuiva,
 Culoarele,
 Ți-ar fi cerut chipul.

Ioana Tătărușanu, clasa a VIII-a F

MAI

Mai stai.

Mai ține-mi degetele

În palmele tale

Pline de praf de stele.

Mai vreau să mă simt magică

Atunci când le ating.

Mai așteaptă-mă puțin,

Vreau să te-admir,

Să nu respir.

Mai vreau să fim.

Mai rămâi puțin albastru

Ca cerul oglindit în ape.

Eu vreau să te-nroșesc,

Tu vrei să mă îngheți.

În acest joc de culori,

Am deveni mai buni, mai sinceri și violeți.

Ți-am spus vreodată

Cât de mult îmi place

Luna mai?

Sabina Cojocaru, clasa a VIII-a F

VĂ INVITĂM SĂ PARTICIPAȚI LA

SIMPOZIONUL INTERNAȚIONAL „LITERATURA ȘI CELELALTE ARTE” EDIȚIA a VII-a

28 - 29 MAI 2015

Tema:
ETNOGRAFIE ȘI FOLCLOR

INVITAT DE ONOARE

DOMNUL ACADEMICIAN PROFESOR UNIVERSITAR DOCTOR DOCENT

SOLOMON MARCUS

COLEGIUL NAȚIONAL IAȘI
INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN IAȘI

UNIVERSITATEA DE ARTE
„GEORGE ENESCU” DIN IAȘI
UNIVERSITATEA „AL. I. CUZA” DIN IAȘI:
FACULTATEA DE LITERE
FACULTATEA DE PSIHLOGIE
ȘI ȘTIINȚE ALE EDUCAȚIEI
FACULTATEA DE TEOLOGIE ORTODOXĂ
UNIVERSITATEA „PETRE ANDREI” DIN IAȘI

EDITURA JUNIMEA - IAȘI
CENTRUL DE CERCETARE INTERDISCIPLINARĂ
ÎN RELIGIE, FILOSOFIE ȘI ȘTIINȚĂ - IAȘI
MUZEUL LITERATURII ROMÂNE DIN IAȘI
DESPĂRȚĂMÂNTUL ASTRA -
„MIHAIL KOGĂLNICEANU” DIN IAȘI
PALATUL COPIILOR - MUNICIPIUL IAȘI

SECȚIUNEA I COMUNICĂRI ȘTIINȚIFICE

- Cadre didactice - *Ethos și epos, coordonatele unei spiritualități naționale. Experiințe didactice inter- și transdisciplinare*
- Elevi - *Etnografie și folclor. Inter-, pluri- și transdisciplinaritate*
- Concurs dezbateri. *Moțiunea - AP consideră că globalizarea are un impact negativ asupra multiculturalismului/ diversității culturale.*

SECȚIUNEA a II-a SINCRETISMUL ARTELOR. ETNOGRAFIE ȘI FOLCLOR

- Creații plastice originale (*fotografie, pictură, grafică, schițe, colaje, măști, filme de scurt metraj, piese muzicale, creații vestimentare din materiale neconvenționale, machete de case țărănești*)
- Maraton teatral
- Concurs de reviste școlare (*de specialitate, magazin, de artă*)
- Concurs de creații originale (*poezie, proză, dramaturgie*) - cadre didactice și elevi

Detalii veți găsi pe site-ul Colegiului Național:
<http://colegiulnationaliasi.ro/simpozion2015/index.html>

Fișa de înscriere trebuie completată până la data de 22 mai 2015. Referatele și materialele solicitate vor fi trimise în format electronic până pe 25 mai 2015 (la adresa interdisciplinaritate_9@yahoo.com).